DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 78 • 21 Ekim '99 • 5 DM

İMF bütçesi uygulamada... Sosyal yıkım sürecek!

Memura sadaka zam!

İMF memurlarına yanıt alanlarda verilecek!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

2000 yılı bütçesi ve
kamu emekçilerine getirdikleri 4
Katliamlar eşliğinde
"demokratikleşme" oyunu. 5
Bültenlerden 7
Susma! Sıranın sana
gelmesini bekleme! 8
Planlı faşist katliama
ilişkin tanıklıklar 13-15
Parti bilincinin ve
coşkusunun taşıyıcıları *(orta)*. 18-19
Ölüm çiçek açtı
ölümsüz bedeninde 20-21
Habip'in öyküsü 22-24
"Asla affetmeyeceğim" 25

Kızıl Bayrak
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:78 ● 21 Ekim 1999
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:
Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık İSTANBUL Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım: BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22, Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604 Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/**ANKARA** Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 **KAYSERİ**

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt. No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33 Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1 **ZONGULDAK** Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 **İZMİT**

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59 **ANTAKYA** Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :.....
Soyadı :.....
Adresi :.....
.....
Tel :.....

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
***TL İçin :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.**
*** İş Bankasıİstanbul/Aksaray Şb.**
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Yaralı tutsaklar açlık grevinde, depremzedeler açıkta

Saldırılar sürüyor: izin verme, mücadele et!

40 bini aşkın emekçiyi enkazlara gömdü, 10 devrimci tutsağı hunharca katletti, bedenlerinde kurşunlar, kırıklar, kesiklerle yaralıları hücrelere kapattılar...

Ama kana doymadılar. İzin verdiğimiz sürece de doymayacaklar.

***

*Yağışlı ve soğuk havalar gelip çattı. Depremin üzerinden iki ayı aşkın zaman geçti. Yüz binlerce insan hala açıkta, çocuğu-yaşlısı, hastası-sakatıyla ölüme mahkum edilmiş durumda. Toplanan onca yardımdan eser yok. Devletin eline geçen her şey gibi, yardım paraları da sizlere ömür. Ya da devletin diliyle "faili meçhul."

*Katliam operasyonunda yaralanan devrimci tutsaklar ölüm hücrelerine kapatılmış, açlık grevindeler. Yani bir kez daha ölümüne direnişteler.

*Saldırı programı tam hız ilerliyor. Çürüyen sistem, işçi sınıfı ve emekçileri dipsiz bir sefalet çukuruna itmeye çalışıyor.

Kanı ve ölümü kanıksatmaya, duyarsızlaştırmaya, insanlıktan çıkarmaya çalışıyor ki, daha azgın bir sömürü için uyuşuk köleler haline getirebilsin.

Ancak başaramayacaklar. İzin vermeyeceğiz.

Ne depremzedeleri karakışa kırdırmalarına, ne tutsak yoldaşları hücrelerde çürütmelerine, ne İMF kararlarıyla kitleleri köleleştirmelerine... Kanlı faşizmin hayatımızı daha fazla karartmasına izin vermeyeceğiz! Nevzat'la grev çadırlarını, Ümit'le üniversite kampüslerini, yurtları, kütüphaneleri dolaşacak, Ulucanlar'ın direniş şiarlarını dalga dalga yayacağız. Ölülerimizden bile korkmaları bundandır.

Dün, örgütsüz-öndersiz 15-16 Haziranları yaratan Türkiye işçi sınıfının, bugün devrimci partisinin önderliğinde neleri başarabileceğini tahmin ediyorlar. Bu kudurmuş saldırganlıkları biraz da bundan, kaçınılmaz sonlarını geciktirme telaşındandır.

Ama ne yapsalar yararı yok. Tarihin tekerini geri çeviremeyecekler. Fabrikalarında nice mavi gömlekli Habipler, üniversitelerinde özgür düşünceli Ümitler var. Fabrikaları kaynıyor, varoşları çalkalanıyor, eğitim kurumları çatırdıyor.

Her yanından dökülen çürüyen düzenlerini başlarına yıkmak boynumuzun borcu ve şehitlerimize sözümüzdür.

Sözümüzü fabrikalarda, grev çadırlarında, eylem meydanlarında kanıtlayacağız. Devrimci proletaryanın bilinçli neferleri olarak and içeriz ki; Türkiye işçi sınıfını ve emekçi halklarımızı emperyalizmin kölesi haline getirmenize izin vermeyeceğiz.

Direnecek, savaşacak ve kazanacağız!

kitapçılarda...

H. FIRAT
Demokrasi, Devrim ve Oportünizm
EKSEN YAYINCILIK

M. FIRAT
Program sorunları üzerine konferanslar
Ulusal Sorun ve Devrim
EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sermayenin örgütsüzleştirme ve yıkım politikalarına karşı

Örgütlenelim, ayağa kalkalım!

Beyaz Saray'da, İMF masalarında, CİA ve MİT karargahlarında yapılan bu hesapların tutup tutmayacağı ise, tümüyle emek ve devrim cephesine bağlıdır. Ulucanlar'dan yükselen, "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" şiarına ve şehitlere verilen sözlere ne kadar uyulacağına bağlıdır. Marmara depreminde kırılan 40 bin emekçinin, Kürt halkına karşı yürütülen kirli imha savaşında kırılan on binlerce Kürt emekçisinin, telef edilen bir o kadar Türk gencinin, yargısız infazlarda, işkencelerde katledilenlerin, kaçırılıp kaybedilenlerin, zindanlarda imha edilenlerin hesabını sorma kararlılığına bağlıdır.

Emperyalist burjuvazi dünyayı haraca kesiyor, kana boğuyor. Bu dizginsiz talan ve azgın zulümden en fazla nasibini alanların başında ise Türkiye'nin emekçi sınıfları geliyor. Bu ülkenin idaresi, on yıllardır alenen emperyalizme bağlanmıştır. Hükümetleri Beyaz Saray'ın irtibat bürosu gibi çalışmakta, başbakanları eyalet valisi kadar bile yetki taşımamaktadır. Bağımsızlık şöyle dursun, büyük Türk Cumhuriyeti'nin özerkliğinden bile söz etmek mümkün değildir. Emperyalist sermaye, küreselleşmenin doğal gereği adı altında teorisini de yaparak, zaten kendine bağımlı bulunan ülkelerin iç yaşamına artık çok daha dolaysız olarak el koymaktadır. İktisadi, siyasi, askeri, her alanda ve tam bir bağımlılık ve uyum! Dünya proletaryasının ve emekçi halklarının dizginsiz sömürüsü için zorunludur bu. Proletaryanın ve halkların kurtuluş mücadelesini kana boğmak için zorunludur. Çürüyen sistemin ömrünü biraz daha uzatabilmek için zorunludur.

Türkiye'nin siyasetinin Beyaz Saray'dan, ekonomisinin İMF ve Dünya Bankası'ndan, ordusunun Pentagon'dan, istihbaratının ve iç güvenliğinin CİA tarafından yönetildiği artık sır değildir. Böyle olunca da, Türk hükümetlerinin başbakanları, artık önemli kararların arifesinde Washington'a uçmaktan, huzura çıkıp direktif almaktan çekinmemekte, hatta bunu bir iftihar ve "itibar" vesilesi bile yapmaktadırlar.

***

Bu bağımlılık ve uşaklık ilişkileri içinde her zaman olduğu gibi yine Washington'dan belirlenen Türkiye'nin 2000 yılı bütçesi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları için yeni bir sefalet ve yıkım bütçesidir. Bu bütçede, işçi sınıfı ve emekçiler için sefalet ücretleri ve sürekli zamlar vardır; özelleştirme ve işsizleştirme vardır; esnek üretim, örgütsüzleştirme, köleleştirme vardır. Sağlık ve sosyal sigorta haklarının gaspı ve uluslararası tahkim yasaları vardır. Deprem yardımlarının yağmalanması vardır. En küçük hak talebinin kanla bastırılması vardır. İşbirlikçi uşak takımından oluşan hükümetin başı Ecevit, tüm bunların garantisini, gezi sabahı adeta Washington'a bir armağan olarak hazırlanan planlı faşist katliamla vermiştir. 10 devrimcinin Ulucanlar'da subaylar yönetiminde vahşice katledilmesi, generallerden ve onların kuklası hükümetten emperyalist efendilerine bu tür bir mesaj işlevi görmüştür.

ABD uşağı hükümetin kanlı terör rejimine ilişkin bu gerçekler, düzenin ve tüm hükümetlerin gerçek sahibi, dolayısıyla da kanlı rejimin gerçek suçlusu olan Türk sermaye sınıfının rolünü ve işlevini karartmamalıdır. Zira Türk devletinin emperyalizme köleliğini koşullayan, Türk sermayesinin emperyalist sermayeye olan bağımlılığıdır.

Fakat onlar bugüne dek, her kritik gelişmede suçu "basiretsiz politikacılar"a yükleyip kenara çekilmeyi başardılar. Susurluk'ta, Kürt halkına karşı yürütülen imha savaşında, hatta deprem yıkımında bu böyledir.

40 bini aşkın işçi ve emekçinin katledildiği deprem yıkımı nedeniyle yargılanan tek suçlu günah keçisi olarak seçilen Veli Göçer adlı bir hırsız oldu. Oysa gerçek suçlu, insanı hiçe sayan sömürü ve soygun düzeninin ta kendisidir. Bilinen bir fayın üzerine en büyük sanayi işletmelerini kurarak kalabalık bir işçi nüfusunu buraya çeken sermayedarlardır katliamın asıl suçluları. Depreme göre bir yerleşim ve yapılaşma politikası geliştirmediği gibi, kaçak yapılaşmanın, rüşvetin, iltimasın, hırsızlığın önünü açan, hatta hırsızları teşvik primleriyle besleyen sermaye düzeni ve devleti katliamın asıl suçlusudur. Enkazlara elini uzatıp tek bir can kurtarma zahmetine bile katlanmayan İMF memuru hükümet, yardımları geri çeviren kafatasçı Sağlık Bakanı, hırsız müteahhitlere onarım ve yapım ihalesi veren valiler katliamın gerçek suçlularıdır.

Asıl suçun buralarda başladığı, Veli Göçer gibilerinse, sadece, bu bataklıktan beslenen birer sinek oldukları açıktır. Ne var ki, sanık aynı zamanda savcı olunca, ortada suç da delil de kalmamaktadır.

***

Deprem yıkımı için geçerli olan suç ve sorumluluklar, 2000 bütçesiyle garantilenmeye çalışılan iktisadi-sosyal yıkım için de aynen geçerlidir. Her yıkım paketinde "krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarmak" şeklinde özetlediğimiz gerçeklerden bazılarını yeni yıkım paketi için şöyle sıralamak mümkündür:

* Bütçe açığı 3,5 katrilyon öngörülecek, fakat 10 katrilyonu aşkın gerçekleşecek.

* Enflasyon %25 öngörülecek, fakat yüzde yüzü bulacak.

* Kamu emekçileri (buna paralel olarak da işçiler), öngörülen enflasyona göre yüzde yirmiyi geçmeyen sadaka zamlarla daha derin bir sefaletin içine itilecek.

* Emperyalist tekellere söz verilen enerji ve haberleşme gibi temel sanayi işletmeleri başta olmak üzere tüm Kamu İktisadi Teşekkülleri; aynı şekilde sağlık, eğitim ve belediye hizmetleri başta olmak üzere, tüm kamu hizmet teşekkülleri özelleştirilecek.

* Özelleştirmeler sonucu gerçekleşecek tensikatlarla yüz binlerce işçi ve memur sokaga atılacak. (İMF direktifleri doğrultusunda hazırlanan yeni personel rejimi yasasıyla, 2 milyona yakın memur sayısının 350 bine kadar düşürülmesi çoktan kararlaştırıldı)

* Büyütülen işsizler ordusu tehdidi kullanılarak, işçi sınıfına esnek üretim, düşük ücret, sendikasız-sigortasız çalışma gibi kölelik koşulları dayatılacak.

* Depremzedelere gelen yardımlar yağmalanmaya, hırsız müteahhitlere deprem evlerinin ihaleleri verilip yeni yıkımlar hazırlanmaya, dolayısıyla kışın açıkta bırakılacak olan depremzedelerin soğuktan kırılmasına devam edilecek.

* Bu saldırılardan fazlasıyla "nasiplenecek" olan Kürt işçi ve emekçiler, bir yandan "demokratik haklar" masalıyla oyalanmaya, diğer yandan imha politikalarıyla sindirilmeye devam edilecek.

* Eğer işçi sınıfı ve emekçiler, depremzedeler ve Kürt yoksulları, bu soygun ve sömürü politikalarına karşı çıkmaya, hak ve özgürlük istemeye kalkarsa, o zaman da, Susurluk devletinin CİA güdümlü kontra çeteleri daha etkin biçimde sokağa salınacak.

Yeni 1 Mayıs katliamları, yeni Maraş, Çorum, Sivas ve Gazi katliamları, yeni Ulucanlar katliamları planlanacak.

***

Ama tüm bu hesaplar, bu saldırı ve yıkım programlarının sahiplerine ve uşaklarına ait. ABD'ye, İMF'ye, TÜSİAD'a, MGK'ye, CİA'ya, MİT'e, JİTEM'e, yani emperyalizme ve işbirlikçi uşak takımına ait.

Beyaz Saray'da, İMF masalarında, CİA ve MİT karargahlarında yapılan bu hesapların tutup tutmayacağı ise, tümüyle emek ve devrim cephesine bağlıdır. Ulucanlar'dan yükselen, "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!" şiarına ve şehitlere verilen sözlere ne kadar uyulacağına bağlıdır. Marmara depreminde kırılan 40 bin emekçinin, Kürt halkına karşı yürütülen kirli imha savaşında kırılan on binlerce Kürt emekçisinin, telef edilen bir o kadar Türk gencinin, yargısız infazlarda, işkencelerde katledilenlerin, kaçırılıp kaybedilenlerin, zindanlarda imha edilenlerin hesabını sorma kararlılığına bağlıdır.

Sınıf devrimcilerinin hesap sorma yöntemi, kapitalizmin mezar kazıcılarını örgütlemek, onları devrimci mücadale çizgisinde sevk ve idare etmektir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinde bu yıkım programlarına ve zulüm politikalarına karşı büyük bir öfke ve mücadele potansiyeli birikmiş durumdadır. Son Temmuz ayı hareketliliği bunu bir kez daha göstermiştir. Deprem bölgesi ise her an patlamaya hazır bir bomba haline gelmiştir. Sınıf hareketinin en büyük sorunu örgütsüzlük, önündeki en büyük barikat ise sermayeye satılmış gerici sendika bürokrasisidir. Bugün için sermaye sınıfının işçi hareketine karşı en büyük kozu gerçekte bunlardır.

Yeni saldırı politikasının en önemli ayaklarından birini her zamanki gibi yine örgütsüzleştirme oluşturmaktadır. Sermayenin örgütsüzleştirme ve yıkım politikalarına karşı, birleşmek, örgütlenmek ve ayağa kalkmak!.. Sınıf hareketinin acil ihtiyacı ve en yakıcı görevi budur.

"Bedel ödetme"yi soyut bir şiar olmaktan çıkarmanın ve sınıf devrimciliğinin hakkını vermenin yolu da buradan, bu doğrultuda işçi sınıfına ve emekçilere önderlikten geçmektedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

2000 yılı bütçesi ve kamu emekçilerine getirdikleri

Sermaye sınıfı ve devleti varlığını sürdürebilmek için her fırsatı değerlendirmeye, fırsat çıkmadığında da yaratmaya devam ediyor. Depremle birlikte meclisten geçirdikleri sosyal yıkım ve tahkim yasalarını cezaevlerindeki katliamlar izledi. Şimdi sırada Ecevit'in ABD dönüşü hayata geçirmeye çalıştığı 2000 yılı bütçesi var. Bütçede öngörülenler her zaman olduğu gibi işçi ve emekçilerin sırtına yük oluşturacak.

Şimdi İMF'yle stand-by anlaşması imzalamak için Aralık ayı bekleniyor. Çünkü İMF hükümete güvenmediği için 2000 yılı bütçesinin meclisten geçmesini istiyor. İşçi ve emekçiler cephesinden yükselecek tepkiler sonucu planlarının suya düşmesini engellemek, saldırı bütçesini garanti altına almak için beklemeyi tercih ediyor.

2000 yılı bütçesinin önceki bütçelerden farklı olmadığını ve biz kamu çalışanlarına ne getireceğini ise geçmiş deneyimlerimizden biliyoruz. İlki, maaşlara yapılacak %25'lik zam oranı. Yılın ilk yarısı için %15, ikinci yarısı için %10. Türk-İş'in Eylül ayı gıda harcaması araştırması, 4 kişilik bir aile için yoksulluk sınırını 330 milyon lira olarak ortaya koyuyor. Oysa ortalama memur maaşının 143 milyon lira. Araştırmaya göre 4 kişilik bir ailenin aylık zorunlu gıda harcaması tutarı 108 milyon civarında. Memur, maaşından arta kalan 35 milyon lirayla giyim, yakacak, kira ve eğitim gibi temel tüm gereksinimlerini karşılamak zorunda. Hükümetin 2000 yılının ilk yarısı için %15 artış vermesi durumunda ne olacak? 562 milyon 904 bin lira olan en yüksek memur maaşı, 84 milyon 435 bin lira artarak, 647 milyon 339 bin liraya çıkacak. En düşük memur maaşı olan 105 milyon 788 bin lira da, yalnızca 15 milyon 788 bin lira artarak, 121 milyon 44 bin liraya çıkacak. Ortalama memur maaşı ise 21 milyon 528 bin lira artarak 165 milyon 48 bin liraya çıkacak. Ocak ayında uygulanacak bu %15'lik zam, memur maaşlarının 1999'un ikinci yarısındaki %25'e yaklaşan reel kaybını karşılamadığı gibi, %10'a yakın kaybı da kalıcılaştırıyor. Bunun yanı sıra 2000 yılının ilk yarısı için de memur maaşları erimeye bırakılıyor.

Sermaye devleti her yıl aynı masalları okuyarak enflasyonun düşürüleceği, iki haneli rakamlardan tek haneli rakamlara çekileceğini söylüyor. Bu sefer de değişen bir şey yok. Devlet Bakanı Recep Önal; İMF ile anlaşmaların, uluslararası kurum ve kuruluşlar istedikleri için değil, "halkın çıkarları" için yapıldığını, 21. yüzyılda kredibilitesi yüksek, dünya klasında "çağdaş bir ülke" yaratmak istedikleri için, işçi, emekçi ve işverenin aynı cephede olması gerektiğini vurguluyor.

Bunun koskoca bir yalan olduğunu biliyoruz. İki uzlaşmaz sınıfın, emek ile sermayenin aynı cephede olmasının hiçbir koşulu ve gerçekliği yoktur. Bu yalnızca bizleri "her şey ülke çıkarı için" diyerek kandırmaktan ve kendi sömürü düzenlerini devam ettirebilmenin olanaklarını yaratmaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Nedense kemeri sıkması gereken hep biz işçi ve emekçiler olmak zorunda, sermayenin uşaklarına göre. Devlet Bakanı Tunca Toskay ise, Türkiye ekonomisinin bir an önce düzeltilmesi gerektiğini belirterek, "Enflasyonu düşürecek kamu finansman dengesini sağlayacağız, aksi takdirde bu sokaktan çıkış yok. Geniş halk kitlelerinden reaksiyon gelebilir. Göğüsleyeceğiz" diyerek önden tehdidini savuruyor. Cezaevlerindeki tutsak devrimcilere yönelik katliamla da işçi ve emekçilere aba altından sopa gösterilmiş oldu. İşin gülünç yanı ise şu: Bu bakanlar sürüsü, işçi, memur ve emeklilere enflasyonun üzerinde zam yapılması, ardından enflasyonun yine yükselmesi halinde bu kesimin refah seviyesinde yükselme olmayacağını, enflasyonu düşürmezlerse kimsenin verdikleri zam oranından memnun olmayacağını söylüyor. Oysa DİE, %25 hatta daha altlara çekmeye çalıştıkları enflasyonun %6 oranında yükselerek yıllık %64.3'e çıktığını açıklıyor. Yani Eylül ayındaki enflasyon artışının, hükümetin enflasyon hedefini şimdiden aştığını gösteriyor.

Kamu çalışanlarına %25'lik sadaka zam reva gören aynı devlet, Vergi Yasası'nda yaptığı değişiklikle sermayeden, rant ve çıkar çevrelerinden yana düzenlemeler yaptı, rant ve faiz gelirinden alınan vergi oranını düşürdü. "Mali milat"ı 3 yıl süreyle erteledi. Bankalar Yasası ile bankalara yönelik devlet güvencesini daha da genişletti. Çetelere af, tahkim, özelleştirmelerin önünün açılması da yaptıkları arasında yer alıyor. 2000 yılı bütçesinin yaklaşık %30'unu faiz borçlarına ayıran devlet, bize kaşıkla verirken sermayeye kazanla dağıtıyor.

Meclisten geçecek olan saldırı kararları sadece bütçeyle sınırlı kalmayacak. Y. Okuyan, Sosyal Güvenlik Reformu'nu yığınla işçi ve emekçinin kanı pahasına meclisten geçirdiklerini, utanmadan övünerek söylüyor. Dahası, bu reformu tamamlayabilmek için yeni kanunların hazırlıklarının sürdüğünü, tasarıların Aralık ayı sonuna kadar Bakanlar Kurulu'na getirileceğini belirtebiliyor. Bu, özelleştirmeler, sahte sendika yasası, memurların statüsünü değiştirecek olan "Kamu Personeli Reformu", kıdem tazminatları, deprem vergisi gibi bir dizi saldırının önden haber verilmesi anlamına geliyor.

Özelleştirmelerle gasp edilecek olan işçi ve emekçilerin sosyal hakları, işten atmalar, taşeronlaştırma ve sendikasızlaştırma "Kamu Personeli Reformu"yla desteklenecek. Memur sayısı azalırken, binlerce memur da işçi statüsüne kaydırılacak. Böylece memurların işgüvencesi ve yasal hakları da tasfiye edilmiş olacak.

Burjuva medya şimdiden bunun çığırtkanlığını yapmaya başladı. Her saldırı ve katliama destek çıkan, gerçekleri çarpıtan, yalanlarıyla emekçilerin zihnini bulandırmayı kendine görev bilen, kapitalist düzenin sözcülerinden Sabah gazetesi; memurluk sınavıyla alınacak odacı sayısının abartıldığını, sınavdan sonra en az yüz bin kişinin daha memur kadrosuna dahil olacağını, alınan her yeni memurunsa devleti biraz daha hantallaştıracağını, sosyal güvenlik kurumlarının yükünü artıracağını, devleti küçültmek gerekirken bu uygulamanın devletin kadrolarını her geçen gün biraz daha büyüttüğü anlamına geldiğini söylüyor.

Oysa biz biliyoruz ki; hantallaşan ve küçültülmesi

değil yok edilmesi gereken, sadece devlet değil bu sömürü düzeninin kendisidir. Her geçen gün derinleşen krizlerinin faturasını çalışanlara ödeterek tıkanıklıklarını gidermeye çalışıyorlar. Biz işçi ve emekçileri değil, İMF ve Dünya Bankası'nda somutlaşan uluslararası sermayeyi ve onun yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını düşünüyorlar, onun gereklerini yerine getiriyorlar.

Saldırıların toplamına baktığımızda, hedefte işçi ve emekçilerin olduğunu, saldıranın da uluslararası sermaye ve onun yerli işbirlikçileri olduğunu görüyoruz. Sermaye sınıfı kendi çıkarları doğrultusunda birleşerek bizlere saldırıyor. Bizleri enkaz altında bırakarak, muhalefet oluşmasın diye tasarıları gizli kapaklı meclisten geçirerek yok etmeye, sindirmeye çalışıyor. Haklarımızı almak için alanlara çıktığımızda, grevlerde, direnişlerde güvenlik güçlerini üstümüze saldırtıyor. Gözaltına alarak, bu da yetmezse tutuklayarak cezaevlerine tıkarak, sonra buralarda katlederek, sindirme politikalarını her türlü kirli araçla sürdürmekte ne kadar kararlı olduğunu gösteriyor. Sermayeden emeğe yöneltilen bu saldırı, emekten sermayeye doğru çevrilmediği sürece, sömürülmeye, yok edilmeye, her geçen gün ağırlaşan şartlarda yaşamaya mahkum olacağız demektir.

Bu saldırıların İMF tarafından dayatıldığını ve buna sessiz kalınmaması gerektiğini söyleyen bazı sendika ve odalar, tekrar Emek Platformu'na ihtiyaç olduğu yolunda açıklamalar yapmaya başladılar. 24 Temmuz sürecinde ihanetini gördüğümüz bu oluşumdan işçi ve emekçi sınıfının çıkarları doğrultusunda bir şey beklemek saflık olur. Tamamen uzlaşmacı, pasif, eylem kırıcı bir tarzda sendika bürokratlarının hakimiyetindeki bu platforma anlam ve işlev kazandırmak, sosyalizm bilinciyle hareket eden, ilerici ve devrimci bir önderlikle mümkün olur. Bunun sağlanamadığı koşullarda, içi boş, kitleleri oyalayan bu platformdan bir şey beklemek mümkün değildir.

Biz işçi ve emekçiler aynı oyunlara tekrar tekrar gelmemeliyiz. Sınıf savaşımımızı kendi özgücümüzle yürüterek sendika bürokrasisini boşa çıkarmalı, sendikalarımıza sahip çıkmalıyız. Kurtuluşumuz bizim eserimiz olacaksa, işyeri örgütlülükleri oluşturmalı, tabandan gelen gücümüzü kullanmalıyız. İşçi sınıfının kurtuluşu demek olan eşitlik ve özgürlük dünyası için, sosyalizm hedefiyle hak ve özgürlüklerimizi kazanmanın yolu, eylemler örgütleyerek alanlara çıkmaktan, birleşik mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

N. Öz/Eğitim emekçisi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Katliamlar eşliğinde "demokratikleşme" oyunu

Cumhurbaşkanından başbakanına, hükümetteki burjuva partilerinden muhalefettekilere, TÜSİAD patronlarından ordu ve medyaya kadar, düzen cephesinde demokratikleşme vaatleri ve demeçleri birbirini izliyor.

Ama biz biliyoruz ki, her değişim ve yenilik, kendisini mümkün kılacak bir dizi yeni koşul üzerinde hayat bulabilir. Ülkemizin iktisadi-siyasi koşullarına ve çıkarları taban tabana zıt iki düşman sınıfın durumuna baktığımızda, hiçbir şeyin değişmediğini görüyoruz. Tek değişen, emekçi sınıflar aleyhine giderek derinleşen sefalet koşulları nedeniyle, hep bugünün dünü aratmasıdır.

Tarihsel deneyimlerin de bize gösterdiği gibi, demokratik değişim ve dönüşümlerin gerçekleşebilmesinin belli koşulları vardır. Herşeyden önce, işçi-emekçi sınıflar yararına gerçek ve kalıcı bir demokratik dönüşüm, bu sınıfların burjuvaziye karşı devrimci mücadele verebilmesiyle mümkündür. Bunun dışındaki bütün yollar bir yalan bataklığı ve çıkmazından başka bir şey değildir. Ya da emperyalist-kapitalist ülkelerde olduğu gibi, azgelişmiş ülkelerin işçi ve emekçilerinin azgınca sömürülmesi pahasına, kendi işçi ve emekçilerine sus payı vererek iktidarını sağlamlaştırma yoludur. Fakat bir zamanlar bu demokrasi maskesi ve sus payı aldatmacasına başvuran emperyalist-kapitalist ülkeler dahi bugün bunu yapamıyorlar. Emperyalist metropollerde de işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımları bir bir gasp ediliyor, anti-demokratik yasalar çıkarılıyor. Daha fazla pazar- daha fazla kâr için, dünya kan gölüne çevriliyor. Dolayısıyla, efendinin yapamadığını uşağının yapabileceğini ummak tam bir budalalıktır.

Bu gerçeklerin ışığında ülkemizin koşullarına baktığımızda, giderek daha da derinleşen bir kriz tablosundan başka bir şey görülmemektedir. Kriz içinde debelenen ve krizden kurtulmanın hiçbir imkanı olmadığı ölçüde, krizi yönetmeye göre yapılanan bir sınıf ve devleti gerçekliği ile karşı karşıya bulunuyoruz. Üstelik her geçen gün krizi yönetme olanaklarını biraz daha tüketiyorlar.

Bu tablodan çıkarılabilecek sonuç şudur: Sermaye düzeni krizini yönetmek için emekçilere yeni faturalar, yeni saldırılar ve yeni katliamlarla yönelecektir. Tek avantajı dizginsiz bir sömürü ve ucuz işgücü olan bir sermaye devleti, bırakalım demokratikleşerek emekçilere yeni haklar vermeyi, kazanılmış hak kırıntılarına dahi saldırmak zorundadır. Çünkü demokratikleşme, başta örgütlenme özgürlüğü olmak üzere bir dizi hakkın kazanılması demektir. Böyle bir örgütlülük ekonomik-demokratik hakların kullanılması üzerinden sömürüyü sınırlandırabilecektir. Örneğin sınıfın sendikal örgütlenmeye sahip kesimleri, sendikal ihanete rağmen, örgütlü olmanın avantajlarını kullanarak sömürüyü bir nebze olsun sınırlandırabilirken, örgütsüz bölükleri sefalet ücretlerine ve her türlü hak gasplarına maruz kalmaktadırlar. Dolayısıyla, ucuz işgücü ve dizginsiz sömürü avantajları olan bir sınıf devletinin, bu avantajlarını kendi elleriyle boşa çıkaracak, giderek sömürüsünü sınırlandıracak bir demokratikleşme adımını atacağını beklemek akıl dışıdır. Herşeye rağmen sermayenin böyle bir adım attığını varsayalım. O zaman da akıldan çıkarmamamız gereken şudur. Bu, yaşamda hiçbir karşılığı olmayan, kağıt üzerinde bir aldatmaca olarak kalacaktır. Nasıl ki anayasal bir hak olan sendika hakkı kullanıldığında, başımıza asker dipçiği, polis copu, mahkemesi ve zindanı çıkıyorsa, olası bir demokratikleşme adımı da kağıt üzerinde kalacak ve benzer saldırılar sürüp gidecektir.

Bir süre önce İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet A. İrtemçelik'in bir dizi sivil toplum örgütünü bir araya getirdiği bir toplantı, demokratikleşme konusunda dikkate değer açıklamalara sahne oldu. Toplantıda İrtemçelik şunu ifade ediyordu: "PKK terörünün sürdüğü dönemde bir dizi insan hakları ve demokrasi ihlalinin yaşanması kaçınılmazdı." Ardından MHP'li Faruk Bal'ın samimi itirafları: "Polisimiz teknik yetersizlikler nedeni ile zorunlu olarak işkenceye başvuruyor." Her iki zatın da söylemeye çalıştığı şudur: Bağımsızlığı ve ulusal eşitliği için mücadele eden Kürt halkına yanıtımız şiddet ve soykırım olacaktır. Gerektiğinde bu yöntemi işçi-emekçi hareketine ve Ulucanlar katliamı örneğinde görüldüğü gibi devrimci tutsaklara karşı da kullanacağız. Kısacası, burjuvazinin çıkarına dokunan en haklı, en meşru, hatta yasal girişimler dahi terörle ezilecektir. Demokrasi ancak düzen sahipleri ve onların savunucuları için vardır.

Gündemdeki saldırı toplumun ileri ve demokratik kesimlerini sahte bir demokrasi aldatmacasıyla oyalayıp beklenti içerisine sokarak, düzene yedeklemeyi hedeflemektedir. Sınıftan ve emekten yana devrimci güçlerin toplumsal tabanını çekerek altını oyma planıdır. Düzen iki alternatif sunmaktadır kitlelere: Ya katliam ya sahte demokrasi oyunu! Yani bir kez daha, gözdağı demokrasi sosuna bulandırılarak verilmektedir.

İşçiler ve emekçiler bilmelidirler ki, sermaye devletinin böyle bir demokrasi adımını atmaya ne niyeti, ne de olanakları vardır. İşçi ve emekçilerin karşısına yıkım programlarıyla çıkanların demokrasi adına atacakları tek bir adımları bile olamaz. Onların emekçilere verebilecekleri tek şey, yeni İMF paketleri, özelleştirmeler, işten atmalar, sefalet ücretleri ve mezarda emeklilik olacaktır. İşçi sınıfının bu saldırılar karşısında yapması gereken, komünist işçi partisi saflarında örgütlenerek mücadeleye atılmaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Susurluk medyası cezaevlerine yönelik görevlerini ihmal etmiyor

Kan içenler kan kusacak!

Ulucanlar katliamı döneminde yazılı ve sözlü basının katliama katkı mahiyetindeki çabası övgüye değerdi doğrusu. Burjuva basın, katliamın görüntülerini ancak saatler sonra vererek, olay anında oluşabilecek tepkilerin önünü almaya çalıştı. Bununla da kalmayıp, katliamdan sonra ve cezaevlerindeki eylemler süresi boyunca yalan ve çarpıtma haberlerle eylem içerisindeki tutsaklara saldırılmasını körükledi.

Dikkat edilirse, katliamın bitiminden sonra yapılan açıklamalar, güvenlik güçlerince mahkumlar tarafından başlatılan isyanın bastırılmaya çalışıldığı yönündeydi. Hemen bütün TV kanallarındaki ilk görüntüler birbirlerinin aynısıydı. Görüntüde itfaiye tarafından sıkılan köpük görülüyor ve sadece silah sesleri geliyordu. Haber spikerleri "Şu anda güvenlik güçlerimizle teröristler arasında çıkan çatışmayı izliyorsunuz..." diyerek yorumlarda bulunuyorlar, her nasılsa içerde olup biteni "net bir biçimde" aktarıyorlardı. Ama bu spikerlerin içerde kıyasıya sürdüğünü iddia ettikleri "çatışma"dan, yalnızca 10 devrimcinin cesedi ve otuzun üzerinde tutsak yaralı çıktı. Nasıl olmuştuysa, iddia edilen "karşılıklı çatışma"dan yalnızca tek taraf zayiat vermişti. "Güvenlik güçlerinden de yaralı var" iddialarının yalan olduğuysa kısa zamanda açığa çıktı. Medyatörlerin ve kimi haber spikerlerinin katliamı meşrulaştırma çabaları öyle bir boyuta varmıştı ki, sarfettikleri her sözde katliamcı kimliklerini ele vermekteydiler. Eğer ellerinden gelseydi, içerdeki işkence ve katliama katılacaklarından kimsenin kuşkusu yoktu.

TGRT haber spikerinin, Baro başkanı Yücel Sayman'la yaptığı röportaj bu açıdan hatırlanmaya değerdir. Spikerin, "teröristlerle bir anlaşma yapılmıştır, nasıl böyle bir şey yapılmış olabilir?" diyerek, yeni katliamlar için çırpınışı karşısında Yücel Sayman bile çileden çıkmış ve, "o halde, siz cezaevlerindeki insanlar öldürülsün mü istiyorsunuz?" diyerek anlamlı bir gerçeğe işaret etmişti.

Katliamın ardından burjuva kalemşörler de boş durmadı. Ama en gayretli olanı yine Emin Çölaşan'dı. Bu tescilli uşak, açıktan, 12 Eylül darbelerinin "Asmayalım da besleyelim mi?" anlayışını savundu durdu. Örneğin bir yazısında, devlet yetkililerinin yavaş davrandığından şikayet ederek, Adalet Bakanlığı'nın bir an önce yeni bir genelge yayınlaması gerektiğini yazıyordu. Hatta kendisi hızlı davranıp bir genelge taslağını kamuoyuna sundu. Taslağa göre en az üç dört yerde aramadan geçen tutsak yakınlarının daha sıkı aramadan ve denetimden geçirilmesi gerekiyormuş. Demek istiyor ki, tutuklu yakınları hiç gelmesin. Yazının devamındaysa ilginç fikirlerini sıralamaya devam ediyor. Örneğin, uzun namlulu silahlar patates ve soğan çuvalları içinde cezaevine sokuluyormuş. Bu nedenle ailelerin getirdiği yiyecekler içeri alınmamalıymış. Bu şahsın aşağılık bir uşak olduğunu herkes biliyor; ancak bu kadarına da pes doğrusu! Bizlere gönderilen bir kase yoğurt bile paslı demirlerle karıştırılarak veriliyorken, cezaevi güvenliğinin çetecilere büyük paralar karşılığında silah ve uyuşturucu ulaştırmakla meşgul olduğunu dünya alem biliyor.

Çölajanı ve benzerleri, gerçekte sermaye düzeninin ahlak düşkünlüğünün numuneleridir. Dolayısıyla, MGK-TÜSİAD hükümeti adına açıklama yapmaları, genelge taslakları hazırlamaları pek yadırganmamalıdır.

Biz yadırgamıyoruz! Ne var ki yaptıklarını da unutmayacağız. Katliamı unutturmaya çalışanlar, kanımızı içmek için can atanlar, katliamcı devletleriyle birlikte hesap vermekten kurtulamayacaklardır. Partisiyle buluşmuş ve örgütlenmiş proletarya çeteci devletten ve Susurluk düzeninden devrim yaparak hesap soracaktır!

Komünist bir tutsak/Gebze Cezaevi

Katliamcı burjuvaziyi tarihin çöplüğüne göndermek için görev başına!

Takvim yapraklarının 26 Eylül'ü gösterdiği ilk saatlerde, faşist sermaye iktidarı kanlı yüzüyle sahneye çıktı; Ankara Ulucanlar zindanında 10 devrimci ve komünistin katledilmesiyle son bulan bir "operasyon" başlattı.

Ardından Adana'da bir devrimci ve bir işçinin infaz edilmesiyle bir kez daha sahnedeydi.

Bu katliamlarla aynı zamana denk gelen ve asla rastlantı olmayan bir de ziyaret vardı. Emperyalizme göbekten bağlı uşaklar efendilerinin huzuruna çıkıyorlardı. Faşist TC'nin dönem sözcüsü Ecevit, sahiplerini ekonomik çıkmazdan kurtarmak için ABD yolunu tutmuştu. Yeni sadakalar koparmak için uşaklık gösterilerine yenilerinin eklenmesi gerekiyordu.

Bu demek oluyordu ki, işçi ve emekçilere dönük saldırılar katmerleşerek artacaktır. Ama sadece bu kadarla kalınmamalıydı. İşçi ve emekçilerin öncüsü, örgütlü ve direngen kesimi olarak cezaevlerine tıktıkları devrimci tutsaklar hedef haline getirilmeli ve açık bir katliam girişimiyle bu ispatlanmalıydı.

Son birkaç yıldır ise, zindan direnişlerindeki militan tutumlarıyla, Ulucanlar'daki devrimciler "göze batmışlar"dı.

Katliamda küçümsenmeyecek yeri olan sahibinin sesi medyanın da yardımlarıyla Ulucanlar Cezaevi'ndeki katliam gerçekleştirildi.

Faşist devlet bununla da yetinmedi. Vahşi katliamına karşı gelişen en küçük protesto eylemine bile barbarca saldırdı. Öyle ki, katledilen devrimci tutsakların cenazelerini kaçırarak, cenaze törenlerine saldırıp onca tutsak yakınını coplarla yaralayarak gözaltına aldı.

Burjuvazi son süreçteki katliam listesi Merkez Kapalı'daki katliamla sınırlı kalmamıştır. Buna, Adana'da devrimci bir üniversite öğrencisini ve "suç"u sadece infaz kararı önceden verilmiş bir devrimcinin komşusu olmak olan temizlik işçisi Murat Bektaş'ı da eklemiştir.

Aslında Murat Bektaş'ın katledilmesi için sadece işçi olması da yeterliydi. Çünkü sermaye iktidarının mezar kazıcısı bir sınıfın mensubu idi. Ve sermaye kendi iktidarına karşı yönelecek ufak bir muhalefeti dahi kaldıramadığı bu süreçte, ezilen kitlelere bir mesaj vermek istiyordu: Sakın ha devrimci ve komünistlerle ilişkiye geçmeyin, hatta yan yana evlerde dahi oturmayın, yoksa ölürsünüz.

İnfazcı 6 polisin 18 Ekim akşamı "yakalanma"larının, ardından mahkemece "tutuklanıp" cezaevine konulmalarının göstermelik olduğunun anlaşılması için 24 saatin bile geçmesi gerekmedi. Öyle ki, 19 Ekim 1999 tarihli boyalı basında Adana'daki infazcı polislerin tutuklandığı haberinin çıktığı saatlerde, yine aynı sahibin sesi TV kanallarında polislerden 5'inin serbest bırakıldığı haberleri yayınlanıyordu. Tutuklu kalan birisinin ise, tepkileri önlemek için günah keçisi olarak kullanılacağı ve daha sonra onun da serbest bırakılacağından hiç kimsenin şüphesi yoktur.

Burjuva medya, Murat Bektaş'ın "terörist" olmadığını ve bunun için de infaz edilmesinin yanlış olduğundan hareketle, "terörist" dedikleri devrimcilerin işkencede, cezaevinde, sokakta ve evde yargısız infazını meşrulaştırmaya çalışıyor.

Ulucanlar ve Adana'daki infazı yapan şu ya da bu tetikçi katil değil, ordusu, polisi, kontr-gerillası, medyası vb. örgütlenmeleriyle sermayenin iktidarıdır. Bu yüzden, suçun asıl sahibi olan burjuvazinin kendisini yargılamasını beklemek saflık olur. Onu ancak iktidar bilincine ulaşmış ve kendisi için sınıf olmuş işçi sınıfı yargılayabilir.

Eğer, proletaryanın ve emekçilerin öncüsü olan devrimci ve komünistler tarihsel misyonlarının hakkını verebilirlerse, asalak burjuvazinin döktüğü kanlarda boğulacağı zaman pek uzak değildir. Zira sermayenin iktisadi ve sosyal yıkım saldırılarına karşı tabanda mayalanan çok büyük bir öfke vardır. Önemli olan bu tepkiyi örgütlemek ve sermayenin iktidarına yöneltmektir.

Kahrolsun sermaye iktidarı!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!

Biz kazanacağız!

Katliamcı devlet Ulucanlar'daki saldırılarına devam ediyor. Yaralı tutsakların tedavileri yapılmazken, hala hücrelerde tutuluyor, hala işkence görüyorlar.

Tutsakların hücrelerden çıkarılması ve tedavilerinin yapılması talepleri kabul edilene kadar, onlar içerde açlık silahını kullanmaya, dışarıda ise devrimciler ve tutsak yakınları her gün sokağa çıkıp öfkelerini haykırmaya devam edecekler.

15 Ekim '99 Cuma günü saat 18:00'de Yüksel Caddesi'nde buluşan tutsak aileleri ve devrimciler yine devlete seslendiler. "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Katiller cezasız kalmayacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" sloganlarıyla başlayan basın açıklamasında konuşma yapan bir tutsak yakını; "Katliamın üzerinden 20 gün geçti. Hala hücrelerde tutuluyorlar. Hala yaralılar ve hala direnmeye devam ediyorlar. Biz de dışarda direniyoruz, direneceğiz" dedi.

Önceki gün ise, meclisin oluşturduğu bir komisyon, cezaevinde 7 saat süren bir inceleme yaptıklarını, tutsakların kaldığı hücreleri de incelediklerini ve buralarda yaşanmayacağını söyledi. Fakat o günden bugüne tek bir adım dahi atılmadı.Devrimci tutsaklar hala bu "yaşanmayacak" yerlerde yaşıyorlar ve hala işkence görüyorlar.

Konuşma yapan tutsak yakını, revire kaldırılan bir bayan tutsağın anlattığı olayı da aktardı. Revirdeki bayan tutsak asker ile komutan arasında geçen şu konuşmaya şahit olmuş:

Asker: "Komutanım içeri giremiyoruz."

Komutan: "Ne gerekiyorsa onu yapın, biz zaten 20-30'unu gözden çıkardık. 20-30'unu öldürmeden çıkmayın."

İşte bu konuşma herşeyi anlatmaya yetiyor. Faşist devletin nasıl planlı bir saldırı düzenlediğini, amaçlarının katliam olduğunu gözler önüne seriyor.

Konuşma yapan tutsak yakınının da söylediği gibi; **"Katillerden hesap soracağız ve and olsun ki biz kazanacağız!"**

Basın açıklaması, konuşmanın ardından "Analaların öfkesi katilleri boğacak!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları atılarak bitirildi.

***

19 Ekim tarihinde tutsaklar hala direnişteler ve açlık grevini sürdürüyorlar. 20 Ekim '99 tarihinde cezaevleri için milletvekillerinden oluşturulan heyet yeniden gelecek. Heyet geldikten sonra, yaralıların tedavilerinin yapılacağı, erkeklerin kaldıkları koğuş yapılana dek Bartın Cezaevi'ne sevk edilecekleri, bayanların ise uygun bir koğuşa yerleştirilecekleri söyleniyor. Fakat devletin cezaevlerine her saldırısının ardından aynı sözü verdiği, ama yerine getirmediği biliniyor.

20 Ekim Çarşamba günü aileler de görüşe gidecekler. Ve bir kez daha devletin faşist yüzüyle karşı karşıya kalacaklar. Aileler geçen hafta, açlık grevinde olan çocuklarına şeker vermek istemiş, ama idare kabul etmemişti. Gerekçesi çok komikti: "Onlar şekerleri başka amaçlar için kullanıyorlar!" Bu başka amaç acaba ne olabilir? Sabah-akşam işkence yapmaya geldiklerinde, kendilerini savunmak için taş niyetine kullanıp işkencecilerin üzerine atmak mı yoksa!?

Evet, ilk günlerden bugüne fazla bir değişiklik yok Ulucanlar'da. Yalnızca günden güne eriyen ve ölümsüzlüğe doğru yürüyen bedenler var. Ağır yaralı bedenlerle girilen açlık grevi hiç beklemediğimiz bir anda bizi yeni şehitlerle yüz yüze getirebilir.

Ama değişmeyeni değiştirmek, yeni katliamları engellemek bizim ellerimizde, omuzlarımızdadır. Bu sorumluluk bilinciyle davranmalıyız. Bu, şehitlerimize sözümüz, yaralı yoldaşlara ve devrim davasına karşı borcumuzdur. Katliamla gözdağı verilip sindirilmeye çalışılan işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı sorumluluğumuzdur. Sistemin tüm sindirme amaçlı katliam politikalarını boşa çıkaracak olan güç, grev çadırlarına, miting alanlarına taşınması gereken zindanların direniş geleneğidir.

Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Kızıl Bayrak/Ankara

Ücretsiz PDF Kitaplığı için: http://www.trantey.org

kamu emekçileri bülteni

Sayı: 8 • Eylül-Ekim '99 •150.000 TL.

Demirel "tamam" dedi
Sosyal yıkım yasası yürürlüğe girdi

Siyasal iktidarın sosyal güvenlik reformu adı altında TBMM'ye getirdiği tasarı yasallaştı. Bundan böyle emeklilik çok daha zor, sağlık daha pahalı ve sigortasız işçi çalıştırmak daha kolay.

Güya kamuoyunun tepkisini dikkate alarak çeteleri, katilleri vurguncuları affeden yasayı veto eden Cumhurbaşkanı emekçileri mezarda emekliliğe mahkum eden yasayı onaylamakta hiç tereddüt etmedi. Aslında kamuoyu tepkisi dedikleri de büyük sermayenin boyalı basın aracılığı ile ifade ettiği uyarıdan başka bir şey değildi. Büyük sermaye devletine sesleniyor ve "eğer bu af yasası bu haliyle çıkarsa devletin bir çete devleti olduğu gerçeği çok net ortaya dökülür, lütfen bunu kamufle edecek bir takım ek düzenlemelere gidin" diyordu.

Cumhurbaşkanı'nın ölçüsü toplumun tepkisi olsa bu yıkım yasasının yüz kez veto edilmesi gerekirdi. Kaldı ki bu yasa daha önce zorunlu tasarruflarla ilgili olarak Demirel'in veto etmiş olduğu yasa maddelerini de içeriyordu. Cumhurbaşkanı'nın kimlerin tepkisine değer verdiği açık değil mi? Ömrü bu ülkeyi bir emekçi mezbahasına çevirmek için uğraş vermekle geçmiş Süleyman Demirel'den başka ne beklenir ki? Kendi başbakanlığı zamanında yapılan düzenlemelerin bir çırpıda ortadan kaldırılmasına hiç ses çıkarmadı. Erkeklerde 25, kadınlarda 20 yıl çalışmayla emeklilik hakkı veren düzenleme Demirel için seçim kazanmak uğruna verilmiş abartılı bir tavizden başka bir şey değildi. Hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki şu anda kendisi de başbakan olsa bu yasayı TBMM'ye getirmekten hiç çekinmeyecekti.

Depremde de gördük: Emekçilerin hayatına değer vermeyen bir düzenin onların tepkisine değer vermesi nasıl düşünülebilir? Ancak emekçilerin tepkisinden çekinilir. Yoksa asla değer vermezler. Emekçilerin tepki göstermesi sermaye sınıfı ve temsilcilerinin emekçilere duyduğu sınıf düşmanlığını keskinleştirir.

Öyle ki binlerce insanımız deprem enkazı altındayken bu sömürü düzeninin güya seçilmiş temsilcileri emeklilik yasasını TBMM'de görüşmekten çekinmediler. Emekçilerin felaket ve acısı onlar için fırsat oldu. Bizler insanlarımızı enkaz altından çıkarmaya onlara bir yudum su bir lokma ekmek ulaştırmaya çalışırken onlar TBMM'de mezarda emekliliği onayladılar. İşte sınıf düşmanlığı budur. Bunu asla unutmamalıyız. Sadece kendimizin değil çocuklarımızın da hafızalarına kazımalıyız. Kazımalıyız ki bu düzenin efendilerini iyi öğrensinler.

Yasanın TBMM'den geçmesiyle her şeyin bitmediğini de bilmeliyiz. Bu yasayı sürekli bir gündem maddesi yapmalıyız. Bu yasa gayrı meşrudur. Bunu sürekli vurgulamalı ve teşhir etmeliyiz.

Bizim zayıf bir anımızdan yararlanarak yasayı TBMM'den geçirdiler. Biz de güç toplamalı ve bu yasayı geri aldırana, emeklilik hakkımızı yeniden elde edene kadar sürecek uzun soluklu bir mücadele stratejisini oluşturabilmeliyiz. Bu stratejiyi Bayram Meral ve benzeri işbirlikçi sendika bürokratlarının oluşturmayacağını biliyoruz. Gördük. Bir yandan devletin direncimizi kırmaya yönelik saldırılarına karşı mücadele ederken, bir yandan da Bayram Meral ve işbirlikçilerinin aynı yöndeki manevralarına karşı durmak zorunda kaldık. Öyleyse Bayram Meral ve benzeri işbirlikçilerine karşı vereceğimiz mücadele uzun soluklu direnişimizin ayrılmaz bir parçası olmak durumunda.

Demirel "tamam" dedi
Sosyal yıkım yasası yürürlüğe girdi
*

Faşist devlet deprem enkazı altında
*

Cezaevlerine yönelik katliamlar daha bitmedi;
İşçi ve emekçilere yapılan saldırılarla devam edecek!
*

Mezarda emeklilik TBMM'den geçti ama;
Henüz herşey bitmedi!
*

Tahkim, MAİ ve MİGA
*

Hain sendika bürokratları!
*

Süreç ve görevlerimiz *(orta)*
*

Sosyal yıkım yasası karşısında muhalefet:
Emek Platformu ve KESK'in konumu
*

Sahte sendika yasası gündemde
*

Devletin depremzedelere tek yardımı yardımları engellemek
*

29 Temmuz ve 13 Ağustos süreci bize göstermiştir ki;
Sendika ağalarından bir şey beklememeliyiz
*

Amerikancı faşist fejim bir katliama daha imzasını attı
*

Okullar açıldı;
Yeni soygun kapıları da...
*

Cezaevlerindeki baskı ve katiamlara karşı;
Sessiz kalmayacağız sahipleneceğiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

✔*Deprem yıkımı şiddetlenerek devam ediyor*
✔*Yardım paraları yine çarçur ediliyor*
✔*Kalıcı konut inşaatları bile çöküyor*
✔*Kurulmamış barakaların anahtarları dağıtılarak şov yapılıyor*
✔*Kış gelip çattı, depremzedeler hala aç ve açıkta!*

Susma! Sıranın sana gelmesini bekleme!

Deprem kuşağında devlet kurdular ama hiçbir önlem almadılar. Önlem almadıkları gibi, fay hatlarında sanayi kurarak yerleşimin önünü açtılar. Denetlemek bir yana, kaçak yapılaşmaya, malzeme hırsızlığına sonuna kadar kapı açtılar. Rantını yediler.

Gün gelip ayaklarımızın altındaki toprak harekete geçtiğinde ve evlerimiz mezarımız olduğunda dönüp bakmadılar, bir tek taşın altına el uzatmadılar. Üstüne üstlük uzanan elleri de kırmaya çalıştılar.

Biz enkaz mezarlardan çıkmaya çabalarken, hiç utanıp sıkılmadan mezarda emekliliği dayattılar.

Beş kuruş yardımları yok, gelen yardımları da yağmalıyorlar.

Sağ kalanlarımızı soğuktan, pislikten, açlıktan kırmak niyetindeler.

Ama bitmedi, yıkımlar hızlanarak sürüyor-sürecek!

Çürüyen düzenin "kalıcı konut inşaatları" bile çöküyor!

Sakarya'da depremzedeler için yapımı süren "kalıcı konut" inşaatındaki **malzeme hırsızlığı** yıkım ve cinayetle sonuçlandı. Bir işçi kardeşimiz daha, genç yaşında mezara gönderildi. Daha iki ay önce 40 bini aşkın insanımızı diri diri mezara gömmüşlerdi. Ama açgözlü kapitalistler, paraya ve kana doymak bilmiyor. Sözde depremzedeler için "yardıma koşmuş"lardı. Ama gerçek amaçları daha inşaatları bile bitmeden ortaya çıktı. Tüm reklamları gibi yine çürük mal kakalamaya çalıştılar. Hem de kimlere? Annesini, babasını, kardeşini, çocuğunu, eşini, arkadaşını yitirmiş acılı insanlara. Alçaklığın bu kadarına da doğrusu pes. Ama bu pervasızlığın, bu yüzsüzlüğün dayandığı bir yer olmalı. O yer suskunluğumuz, o yer tepkisizliğimiz, parça parça olmuşluğumuzdur. Örgütsüzlüğümüzden yararlanıyorlar. Tek tek ses çıkaramayacağımızı biliyor, ses çıkarsak da bastıracaklarına güveniyorlar.

Peki, bu hep böyle mi gidecek? Daha gençliğini bile doğru dürüst yaşayamadan, 21 yaşında başını yedikleri İnşaat işçisi Hasan Kürklü'nün kanı da, enkazlara gömdükleri 40 bin kardeşimizin kanı gibi yanlarına mı kalacak?..

İç yardımlar:
*50 trilyon Lira- Vatandaşların yardımları (Ziraat Bankası'nda)
*10 trilyon Lira-TOBB (güvensizlik nedeniyle devlete aktarılmamış)
*1 trilyon 800 milyar Lira-Türk medyası (nerde toplandığı belirtilmemiş)
* 1 trilyon Lira-Sabancı Holding (nereye yatırıldığı belirtilmemiş)

Dış yardımlar:
Uluslararası kuruluşlardan:
* 1 milyar 50 milyon dolar-Dünya Bankası
* 500 milyon dolar-İMF (bağış değil borç)
*317 milyon dolar-Avrupa Konseyi
*300 milyon dolar-İslam Kalkınma Bankası
* 670 milyon dolar-AB Yatırım Bankası
* 15 milyon mark-GTZ
Çeşitli ülkelerden:
*200 milyon dolar-Japon hükümeti
*500 milyon dolar-Kuveyt ve BAE
*10 milyon dolar-Irak
* 250 bin dolar- Yunanistan
* 150 bin mark-Bulgaristan
* 30 milyon dolar-G. Kore
* 60 milyon dolar-İspanya
* 17 milyon frank-Belçika
* 20 bin dolar-Kazakistan

Depremzedeler perişan Deprem yardımları yine yağmalanıyor!

Basında çıkan yardım listesine bir göz atın. Irak'ın, Yunanistan'ın, Kazakistan'ın, vb., vb. adı var, tek tek vatandaşların, meslek kuruluşlarının vb. adı var, ama Türk devletinin adı yok. "Büyük ve güçlü" Türk devletinin kendi vatandaşına ayırdığı beş kuruşluk yardım görünmüyor bu listede. Bütün açıklamalar, her zamanki gibi, "cak-cek" ekiyle bitiyor. Hiç gelmeyeceği açık olan "gelecek zaman"lı sözler veriliyor.

Ama bu arada boş da durmuyorlar allah için. Fırsatçılığı, hırsızlığı, ölü soyuculuğunu sürdürüyorlar örneğin. Yalanı, dolanı, fesatçılığı sürdürüyorlar. Devlet Bakanı Recep Onat,

"İMF'den gelen 500 milyon dolarlık yardım parasıyla memur maaşlarını ödediklerini" açıkladı. Bu öylesine "yersiz ve çirkin" bir itiraftı ki, devletin sahipleri bile sahiplenemedi. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB), deprem bölgesi için ayırdıkları 10 trilyonluk kaynağı, "devletin yardım kaynağını bloke edeceğini ve başka kanallara akıtacağını hissettik"leri için, Ziraat Bankası'na yatırmadıklarını, başka bir kanalda tuttuklarını açıkladı. Yine kendilerini kenara çekmeye, aklamaya çalışıyorlar. Sanki devlet onların değilmiş, bizden çaldıklarını onlara vermeyecekmiş gibi.

Sakaryalı kapitalistler vergi muafiyeti istiyor, destek istiyor, borç silinmesini istiyor, şunu istiyor, bunu istiyor. Ama hep kendileri için, hep yeniden ve daha fazla para kazanabilmeleri için. Yapılan yardımların bir an önce, can-baş derdine düşmüş, işsiz-aç ve açıkta kalmış işçi-emekçiler için harcanması gibi bir istekleri yok.

Türk kapitalisti ve Türk devleti tam tencere-kapak misali. Al birini vur ötekine.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Tıkanan sistemi yeniden yapılandırma atakları

Son dönemde, yasama ve yargı açılışlarında devlet erkanının "radikal" çıkışlarına tanık oluyoruz. Genelkurmay Başkanı Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu, herhangi bir şeyin açılışında değilse de, bu türden konuşmaların açılışı babında bir açıklamayla "sezonu" başlattı. Susurluk'tan tanığıyız: Sistem tıkandığında, hemen demokrasi ve laiklik sezonu başlatılıyor. Hemen herkes en laik, en demokrat olup çıkıyor. Sezonu başarıyla bitirense ağırlıklı olarak TSK oluyor. Zaten açılışı onun yapması da bu yüzden olsa gerek.

Kıvrıkoğlu'nun demokrasi ve laiklik sezonunu açmasının hemen ardından, adli yıl açılışında bu kez Yargıtay Başkanı Sami Selçuk'un medyatik konuşması gündeme düştü. Kimi destekledi Selçuk'u, kimi karşı çıktı. Ama destekleyen de, karşı çıkan da bunu demokrasi ve laiklik adına yapıyordu.

Aynı günlerde, önümüzdeki yıl Nisan ayında görev süresi tamamlanacak olan Cumhurbaşkanı S. Demirel'in birkaç yıl daha bu koltuğu işgal etmesi tartışılmaya başlandı. Konuyu ilk olarak Ecevit gündeme soktu. Daha sonra M. Yılmaz 5+5 formülüyle Demirel'in görev süresinin 3 yıl daha uzatılmasını önerdi.

Konu tartışılmaya başlandığı ilk günlerde suskunluğunu koruyan Demirel, TBMM yeni yasama yılı açılışında yaptığı konuşmayla tartışmaya yeni boyutlar kazandırdı. Demirel, yeni bir anayasal düzenlemede cumhurbaşkanlığı koltuğuna kimin, nasıl oturacağının yeniden düzenlenmesini politik bir dille istedi. Bunu yaparken de görev süresinin uzatılmasını, medyada kullanılan ifadeyle, "istemem yan cebime koy" biçiminde dile getirdi. Ayrıca Demirel'in öngördüğü cumhurbaşkanlığı, örtük bir başkanlıktan başka bir şey değildi.

Demirel'in başkanlık sisteminin yolunu açan konuşmasının ana başlıkları şöyle sıralanabilir: Milletvekili seçimlerinde dar bölge çoğunluk sistemi üzerinde durulmalı; yasama dokunulmazlığının kapsamı daraltılmalı; cumhurbaşkanı iki turlu seçimle halk tarafından seçilmeli; cumhurbaşkanına parlamentoyu feshetme yetkisi verilmeli; referandum müessesesine işlerlik kazandırılmalı; halk tarafından seçilen cumhurbaşkanına referandum kullanma yetkisi şart koşmaksızın tanınmalı; cumhurbaşkanının yasaları geri gönderme yetkisi yeniden düzenlenmeli, yasanın tümü değil de ilgili maddelerini geri göndermesi sağlanmalı. Burada örnek alınması gereken modellerin başında ABD'deki uygulama gelmektedir.

Özetle, daha önce direkt "başkanlık sistemi" adıyla gündeme getirdiği konuyu, Demirel bu kez de böylesi bir yöntemle yeniden gündeme getiriyor. Bu arada Demirel'in konuşmasının ağırlıklı kısmını laiklik ve demokrasi oluşturuyordu. Kullandığı ifade ise İmralı'daki demokrasi mücahidinin kulaklarını çınlatmış olmalı: Demokratik Cumhuriyet!

Demirel'in, cumhurbaşkanını halk seçsin önerisine karşı çıkanlar da var, destekleyenler de. Ama iktidar ortakları olsun, muhalefet partileri olsun, tümü, bir anayasa ve tüzük değişikliğinde hemfikirler. Öyle bir değişiklik ki bu, güya 12 Eylül paşalarının bile yargılanmasının önü açılacak.

Daha sonra M. Yılmaz Susurluk sonrası medyatik çıkışlarını anımsatan bir konuşma yaptı parti meclis grubu toplantısında: "Şimdiye kadar sorunları halının altına attık" , "ama afet geldi halıyı kaldırdı", "devletin çok ciddi değişime ihtiyacı var", "devleti sorgulayalım, devlet tapılacak bir varlık değil, bir hizmet organizasyonudur" vs.,vs.

"Devletin çok ciddi değişime ihtiyacı var". Neden? Bu sorunun yanıtını, 3 Ekim tarihli *Hürriyet* gazetesinde, Sedat Ergin şu şekilde veriyor: *"20. yüzyıla Osmanlı İmparatorluğu'nun tasfiyesi ile adım atan Türkler, 20.yüzyılın en önemli toplumsal değişim projelerinden biri olan cumhuriyeti oluşturmuşlardı."*

"Bu proje bir başarı öyküsüdür. Ancak 76 yılı geride bıraktığında pek çok alanda tıkanmıştı."

Devlet erkanının çeşitli unsurlarının yaptığı radikal çıkışların nedeni bundan iyi ifade edilemezdi herhalde.

Ne var ki, tıkanıklık bir sonuçtur. Bunun nedenlerine değinmek gerekiyor asıl.

Sermaye sınıfı 18 Nisan seçimleriyle, parçalı olsa da, kendi içinde bir uyum yakalamış, '90'ların başından bu yana en "istikrarlı" hükümeti göreve getirdi. Üç ortağın toplam sandalye sayısı, anayasa değişikliği gerektiren yasalar dışında her yasayı meclisten geçirmeye yetecek orandadır. Bunun yanı sıra koalisyon ortağı üç parti de emekçi düşmanlığı konusunda adeta birbiriyle yarış içindeler. Şimdiye kadar emekçi sınıfa karşı en çok saldıran hükümet oldu bu. Sermayeye verdikleri sözleri eksiksiz yerine getiriyorlar. Tahkim yasası çıkarıldı, mezarda emeklilik yasalaştı, özelleştirmenin önündeki tüm engeller kaldırıldı, ülke peşkeşe hazır hale getirildi.

Kısa vadede sermayenin çıkarına olan bu durum, uzun vadede tıkanıklıkların nedenlerinden biri haline geliyor. Yapılan anketlerde, ne hükümet ortaklarının ne de muhalefetteki partilerin barajı dahi aşamadığı sonuçları elde ediliyor.

Güvensizlik ve tepki sadece düzen partileriyle sınırlı kalsa sistem yeni alternatifler üretmekte pek de zorlanmaz. Ama 17 Ağustos'da gerçekleşen deprem sonrasında işçi ve emekçiler yalnız partilere değil, doğrudan devlete olan güvenini de yitirdi. En geri, en devletçi kitlelerde bile, artık devlete karşı güvensizlik ve tepki yükseliyor.

Depremin ilk günlerinde "devleti yıpratmayın" diyen M. Yılmaz şimdi, "devleti sorgulayalım, ... devlet tapılacak bir varlık değil...." diyebiliyor. Diğer hükümet ortakları da henüz M. Yılmaz kadar olmasa da, benzeri şeyleri utangaçça söylüyorlar. Sami Selçuk'un, Demirel'in, hatta Kıvrıkoğlu'nun konuşmaları bile aynı amaca hizmet ediyor: Tıkanan sistemi yeniden yapılandırma.

Verili durumda tutucu olmak, sistemi yeni bir yapılandırmaya tabi tutmadan savunmak, sermaye açısından, devlete ve sisteme duyulan güvensizliğin devrimci kanala akması gibi ciddi bir risk oluşturuyor. Bu yüzden, bir yandan oluşan tepkiyi yine sistem sınırları içinde tutmak için böylesi "radikal" konuşmalar yapılırken, öte yandan Ankara Ulucanlar zindanında ve Adana'da olduğu gibi, devrimcilere azgınca saldırılıyor. Bir yandan devrimciler, komünistler fiziki olarak yok edilirken, öte yandan bunun kitlelerde yarattığı korku ve yılgıyla tepkinin devrime akmasının önü tıkanmaya çalışılıyor.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, devlet erkanının sisteme yönelik eleştirileri ve değişim çağrıları kafaları bulandırmaya yönelik açıklamalardır. Susurluk sonrasında da öyle olmuştu. Çok keskin, köşeli laflar edilmişti o günlerde de. Neredeyse cumhurbaşkanından meclis çaycısına kadar, kendi çaplarında bir "demokratik" devrim savunuyorlardı. Yaşayarak gördük ki söylenen tüm sözler sistem dışına taşmak üzere olan kafalara çekilen sınır çizgilerinden öte bir şey değildir.

Yaptıkları yapacaklarının teminatıdır. Yine oldukça radikal çıkışlar yapılıyor. Bu kez bir takım değişiklikler olabilir de. İki turlu seçim yasalaşabilir örneğin. Demirel'in önerisi de kısmi değişikliklerle yaşama geçirilebilir. Anayasada bir takım değişiklikler olabilir.

Ama kısmi değişiklikler bir yana, kendi içinde köklü değişiklik olsa bile, bundan işçi-emekçilerin hiç bir yararı olmayacaktır. Örnek olarak tahkim yasası için yapılan anayasa değişikliğine bakabiliriz. Anayasada üç madde değiştirilmiştir. Üçü de sermayenin çıkarları doğrultusundadır. Üçü de işçi ve emekçilere saldırı mahiyetinde değişikliklerdir. Bu, anayasada yapılacak olası başka değişikliklere yeterince ışık tutmaktadır.

Başkanlık sistemi ise, yine boyalı basının köşe yazarlarının ifadeleriyle, bir tür padişahlıktan farksız bir uygulamadır Türkiye koşullarında. Ama sermayeye soluk aldıracak bir uygulamadır. Çok parçalı parlamentoyla tıkanan sistem, başkan ya da yetkileri genişletilmiş ve halk tarafından seçilmiş bir cumhurbaşkanıyla bir süreliğine de olsa açılacaktır. Kısacası sistemi yeniden yapılandırma atakları tümüyle sermayenin çıkarları içindir. Başka türlü olması da zaten düşünülemezdi.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler bu manevralara kanmamalı, sistemin soluklanmasına izin vermemelidir, tersine sistemin soluk borularını tümüyle tıkayarak boğmalıdır. Çünkü sömürüye dayalı kapitalist sistem koşullarında ne denli sözümona "iyileştirme"ler olursa olsun, sömürü ve baskıda değişen bir şey olmayacaktır. Üstelik düşünülen "iyileştirme"ler sömürüyü ve baskıyı azaltacak değil, aksine şiddetlendirecek biçimdedir.

Kafalara çekilmeye çalışılan sınır çizgileri parçalanarak sistemin dışına taşılmalı, öfke ve tepki sistemin sınırlarını aşmalıdır. Çünkü işçi ve emekçilerin biricik kurtuluşu ancak sömürüye dayalı kapitalist sistemi yıkıp/aşıp sosyalizme ulaşmaktadır.

Son günlerde revaçta olan, "demokratik cumhuriyet" sloganının yerine, işçi ve emekçilerin dillerinde ve yüreklerinde, "yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!" sloganı yankılanmalıdır. Çünkü gerçek kurtuluş sosyalizmdedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sendikal rekabet işçiyi perişan etti

✗ Sendikal haklar kullanılamıyor

✗ 400 civarında işçi işini kaybetti

✗ Özelleştirmeler son hızla sürüyor.

İETT işçisi sendikaları uyardı: Referanduma gidin

İETT'de, Belediye-İş ile Hizmet-İş'in 20 ayı bulan uyuşmazlığı işçileri perişan etti. Sendikal haklar kullanılamıyor. Bundan yararlanan işveren özelleştirme ve işten çıkarmayı dayatıyor. 400 civarında işçinin atılması ve partizan kadrolaşma yoluyla, var olduğu kadarıyla dahi işçinin birliğinin sabote edilmesi, İETT işçisinin sabrını taşırdı. Kazanılmış hakları bir yana, işlerini bile koruyamaz duruma düşürülen işçiler, sonunda sendikal rekabete bir son vermek için kolları sıvamaya karar verdiler.

18 Ekim '99 Pazartesi günü, Belediye-İş ve Hizmet'iş'i ziyaret ederek "rekabete son verin" mesajı veren işçiler, sorunlarını, taleplerini ve sendikaların tutumunu bir basın açıklaması ile kamuoyuna da duyuracaklarını bildirdiler.

Sabah saatlerinde Belediye-İş Taşıtlar Şubesi, öğleden sonra Hizmet-İş'i ziyaret eden işçiler, "sendikalardan birine taraf olarak gelmedikleri"ni, "İşçinin bağımsız çalışmasını temsil ettikleri"ni özellikle belirttiler.

İşçiler "bağımsız çalışma"yı, birim sözcülerinden oluşturdukları bir komisyon tarafından organize ediyorlar. Çalışmanın tek hedefi yeniden sendikalı olabilmek. Bunun için de sendikalardan bir tek talepleri var: Referandum. Kazanan sendika yetkili olur diğeri davayı çeker, diyorlar. Bu talebi İETT'nin tüm birimlerinde, tüm çalışanlara maletmek için yürüttükleri imza kampanyasının sonuçlarını da, bu ziyaretlerle her iki sendikaya sunmuş bulunuyorlar.

Komisyonla birlikte Belediye-İş'i ziyaret eden işçiler, Şube Başkanı'ndan referandumu destekleme sözü aldılar. Hatta "söz"ün sözde kalmaması için hazırladıkları yazılı metne de imza atıldı. "Sonuna kadar yanınızdayım" ifadesiyle destek sözü verdiği referandum içinse, Şube Başkanı'nın bazı şartları (uyarı ifadesi daha uygun düşerdi) vardı: 1) 3 Kasım '97'de iki sendikanın Çalışma Bakanlığı'na yaptığı başvurudaki listelerle referandum yapılmalı. 2)Referandum İETT işyerlerinde ve işveren denetiminde değil, bağımsız bir ortamda, iki sendikanın ve demokratik kuruluşların gözlemciliğinde yapılmalı. Tersi durumda idare baskısı referandum sonucunu olumsuz etkiler.

Öğleden sonra ziyaret edilen Hizmet-İş'te ise Belediye-İş'teki tutumun tam tersiyle karşılaşıldı. Hizmet-İş, "referanduma hayır" diyordu. Sendikanın; "Gerçi biz kazanırız, ama referanduma gitmeyiz, gidilse de uymayız, hiçbir yasal yaptırımı yoktur"la özetlenebilecek yanıtı üzerine, işçiler, sonucu kamuoyuna açıklayacaklarını bildirerek sendikadan ayrıldılar.

Komisyonun sendikalara sunduğu metin:

HİZMET-İŞ SENDİKASI VE BELEDİYE-İŞ SENDİKASI YETKİLİLERİNE AÇIK ÇAĞRI

Sendikal örgütlenmenin dünyada ve ülkemizde var oluş sebebi, çalışanların ekonomik, demokratik haklarını elde etmek, kazanımlarını korumak ve geliştirmektir.

Bu gerçeğe karşın, biz İETT çalışanları uzun bir süredir çok ciddi biçimde ekonomik bunalım içerisindeyiz.

Hizmet-İş Sendikası ve Belediye-İş Sendikasının örgütlenme ÇATIŞMALARI ve giderek yetki ulaşmazlığının çözümü için mahkeme sürecinin başlatılması, yeni ekonomik, demokratik kazanımlar bir yana, bizleri her geçen gün daha da yoksullaştırarak tüm çalışanlarımızı içerden vuran kirli bir hançere dönüşmüştür.

Tüm zorluklarımıza rağmen her zaman başı dik olan biz İETT çalışanları, toplum için yaşamsal önemi olan işleri yapmamıza karşın, mesai sonrası evimize dönerken bakkalın, manavın, fırıncının ve çocuklarımızın yüzüne bakamaz hale geldik.

İETT çalışanını ortak çıkarlarımız etrafında örgütlemeyen, aksine bölen, toplu iş sözleşmemizi şu veya bu gerekçeyle engelleyerek bundan çıkarı olanların ekmeğine yağ süren bu sendikal anlayışları elbette ki bilinçli İETT çalışanları olarak değerlendirecek ve hak ettikleri cevabı vereceğiz.

Ülkemizin bağımsızlığını, ulusal çıkarlarını ve ortak değerlerini savunan, hergün yaşamı yeniden düzenleyen emeğimizle biz, bu ülkenin gerçek sahipleri olarak, aleyhimize gelişecek tüm olumsuzluklara karşı birlikte tavır alma kararlılığı içerisindeyiz.

Çalışanların ekonomik, demokratik kazanımlarına yönelen her tür saldırıya karşı, VARLIĞINI BORÇLU OLDUĞU çalışanlarla birlikte topyekun mücadele etme gereğini, "doğru" ve "dürüst" olma iddiasında olan sendikacılar unutmamalıdır. Çalışanların ve tarihin gözü üzerlerindedir!

İETT İŞÇİLERİNİN ÇAĞRISIDIR

Biz İETT çalışanları olarak Hizmet-İş Sendikası ve Belediye-İş Sendikasının yetkililerinin bir araya gelerek bir protokol düzenlemelerini, bu protokolle; her iki sendika yetkililerinin ve işçilerinin denetiminde yapılacak referandumda, daha fazla oy alan sendikanın işyerinde toplu iş sözleşmesi yapmaya yetkili olduğunun kabulü ile kaybeden sendikanın mahkeme sürecini sona erdirerek topluişsözleşmesinin yapılmasını sağlamasını ve her iki sendika yetkililerinin bu protokole uymayı taahhüt etmelerini talep ediyoruz.

İETT işçisinin etkinliği, komisyonun mücadelesiyle de sınırlı değil. Bir grup işçi de bir teşekkür mektubu hazırlamış. İçine düştükleri çıkmazda sorumluluğu olduğunu düşündükleri tüm yetkili-yetkisiz kişileri sıraya dizmişler. Tabii, yine en başta temel sorumlu olan sendikalar var.

ACI TEŞEKKÜR

1996/1997 sözleşmesini, enflasyon %100 olmasına rağmen işçi ücretlerini %50 ila %60 arası zamla bağlayarak işçinin güveninin sarsılmasına ve bölünmesine sebep olan TÜRK-İŞ'e bağlı,

BELEDİYE İŞ SENDİKASINA,

Bunu fırsat bilip sözleşmeye 4 ay kala işçinin menfaati için değil kendilerine rant sağlamak için işverenin destek ve sponsorluğunda üye kaydı yapıp mahkemelerde sürünmesine sebep olan HAK-İŞ'e bağlı,

HİZMET İŞ SENDİKASINA,

Bir zamanlar İETT'nin ekmeğini yiyen, ekmek yediği yerin sorunlarını bildiği halde kendi başkanlık döneminde Refah partili tüm militanlarını işe alarak diğer işçilere bu militan işçileri sayesinde baskı ve zulüm yaptırarak, ayrıca siyasi rant sağlamak amacıyla yeterlilikleri olmadığı halde beyin takımı olarak yanında bulunanlara amirlik vererek baskıları daha da arttırmış, sürgünler ve haksız işten atılmaları sağlamış olan,

SAYIN RECEP TAYYİP ERDOĞAN'a,

İşçinin sözleşmesi bitmediğinden dolayı kendilerini savunacak yetkili sendikası olmadığından, işveren olarak istediği şekilde davranan, bilhassa 18 Nisan seçimlerinden sonra işçi maaş ve ikramiyelerini gününde ödemeyerek, 25-30 günlük gecikmelerle mağdur edip 2., 3. şahıs ve bankalara borçlandırılmasını sağlayan, psikolojik olarak biz işçilerin bunalıma sürüklenmesine sebep olan,

İETT GENEL MD. SAYIN RAİF YETİM ve
İST. B. ŞEHİR BLD. BŞK. SAYIN ALİ MÜFİT GÜRTUNA'ya

Çalışanların 60 yaşında emekli olmasında büyük mücadele veren yasanın çıkmasını sağlayan, sorunlarımızın medyaya yansımasına rağmen duyarsız kalan,

ÇALIŞMA VE SOSYAL GÜVENLİK BAKANI
SAYIN YAŞAR OKUYAN'a

Acı teşekkürlerimizi saygılarımızla bildiririz.

İETT ÇALIŞANLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yeni saldırı dalgasına karşı sınıfın birlik ihtiyacı ve yerel platformların işlevi

Sermayenin İMF patentli saldırı programına karşı Temmuz-Ağustos sürecinde yükselme evresine giren sınıf hareketi, önemli bir sanayi merkezini yerle bir eden Marmara depreminin şokuyla duraksamıştı. Sermaye sınıfı işçi sınıfı ve emekçilerin bu büyük acısından bile yararlanma yoluna giderek, eylem dalgalarıyla yavaşlatılan saldırı programına hız verdi. Enkaz altındaki emekçilere el uzatmak için hiçbir adım atmayan "yüce meclis", uluslararası tahkim ve mezarda emeklilik için yıldırım hızıyla toplandı ve fazla mesai yaparak saldırı yasalarını çıkardı.

Her saldırı döneminde böyle olmakla birlikte, bugün işçi sınıfının daha büyük bir öfke ve mücadele potansiyeli biriktirdiğini görebilmek gerekiyor. Susurluk, devletin teşhiri ve bilinçlerin açılmasında nasıl sarsıcı etki yarattıysa, Marmara depremi de emekçiler üzerinde benzer bir etki yaratmış bulunuyor. Çünkü depremin ilk gününden itibaren yaşananların tümü, sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere karşı düşmanlığını açığa vurmuştur.

Bu birikimin bir yerde ve bir biçimde patlayacağı açıktır. Nitekim, deprem şokunun etkisi hafifledikçe kıpırdanmalar da başlamıştır. Şimdi sorun; tek tek işletmeler bazında başlayan hareketi tek kanalda toplamak ve doğru hedefe akıtabilmektir. Bu, bugünkü örgütsüzlük ve sendikal ihanet koşullarında, temel önemde iki sorun olarak karşımıza çıkmaktadır.

Sınıfın önünde Temmuz-Ağustos deneyimi tüm sıcaklığıyla duruyor. Konfederasyonlar bazında oluşturulan Emek Platformu, emeği sermayeye peşkeş çekme platformu olarak kullanıldı. Sınıfa ihanet, tescilli Türk-İş ve Kamu-Sen gibi kontra sendikalar şahsında alenen, KESK ve DİSK şahsında kerhen yaşansa da, platform üzerinden hepsi aynı suçta ortaklaştı. Türk-İş'i mücadeleye itmeye çalışanlar, Türk-İş'in peşinden mücadelesizliğe sürüklenmekten kurtulamadılar.

Bu ortaya yeni çıkmış bir durum da değil. Yeni olan, dün her konfederasyonun ayrı ayrı gerçekleştirdiğini, bugün Emek Platformu adı altında birlikte gerçekleştirmeleridir. Sınıfı parça parça değil, topyekun satışa getirmeleridir. Kısacası, Temmuz-Ağustos satışı sınıf hareketinin yabancısı olduğu bir durum değil. Dolayısıyla çıkış yolları da...

Özellikle İstanbul işçi hareketi, yerel birlik girişimlerini çok denedi. Zaman zaman yerel inisiyatifler sayesinde güçlü eylemlere de damgasını vurdu. Bugün yine bir yerel inisiyatife ve bunun üzerinden kurabileceği mücadele birliğine ihtiyaç olduğu açıktır. Bu doğrultuda çalışmalar da başlamış durumdadır. Geçmiş deneyimlerin derslerinden yararlanmaya açık görünen bu girişimin başarısını, sadece girişimcilerin niyeti değil, esas olarak tabanın mücadele dinamiği belirleyecektir. Platform, bu dinamiği harekete geçirebildiği oranda ve onunla birlikte güçlenecektir. Bazı bileşenlerde, katılımcı sayısı vb.'nin yarattığı bir "zayıflık" duygusu hissedilmekle birlikte, çoğunluğun "tabanın dinamikleri" bilinci ve güvenine sahip olduğu açıktır. Yeni platformun avantajı bu bilinçtedir ve buradan yüklenilmelidir.

Geçmiş deneyimlerden alınacak en önemli derslerden birisi, bürokratik yozlaşmaya boyun eğmemek, taviz vermemek, bunu başarabilmek için ayağını fabrika ve işletmelere sağlam basmaktır. İSŞP'nin dağılmaya yüz tuttuğu süreçte, platformun karar mekanizmasına temsilcilerin dahil edilmesi önerisi getirilmiş, fakat dikkate alınmamıştı. Oysa, taban dinamiğini diri tutmanın o gün ve o platform için imkanlı görünen tek yolu buydu. Bugünkü durum da çok farklı olmadığına göre, İstanbul Emek Platformu'nun önünde de başka bir yol görünmüyor. Yeni platform henüz işin başındadır. Daha güçlü bir zeminde var olabilmek ve amacına ulaşabilmek için taban dinamiğiyle beslenme ve güçlenme imkanını kullanma şansına sahiptir.

İstanbul işçisi, tüm dağıtma girişimlerine rağmen, halen sınıf hareketimiz açısından kilit bir mevzide bulunuyor. Kitlesellik bir yana, tarihsel birikimi ve prestijiyle bile önderlik rolünü üstlenebilir. İstanbul'da sağlanacak bir birliğin, yükseltilecek mücadelenin, sınıfın genelini güçlü biçimde etkileyeceği açıktır.

Sınıf devrimcileri, sektörlerdeki tüm güçleriyle sürece yüklenmeli, sendikasız işletmelerde komitelerle, sendikalı işletmelerde temsilciliklerle, İstanbul işçisinin mücadele birliği için seferber olmalıdırlar. Türkiye işçi sınıfının siyasal birliğini sağlama temel devrimci görevi, yerel-sektörel birlik için mücadeleye de yol gösterecektir. Siyasal mücadelede biriktirilmiş sınıf güçleri, ekonomik-demokratik hak mücadelesinin öncü müfrezeliğini de üstlenmek zorundadırlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖZELLEŞTİRMELER HIZLANDI... MÜCADELE YÜKSELİYOR

Bakırköy Sümerbank işçisi sahil yolunu kesti

İMF hükümetlerinin özelleştirme politikalarına karşı yıllardır mücadele veren Bakırköy Sümerbank işçileri, yeni bir eylemlilik sürecine girdi.

Yıllardır taşeron sistemiyle parçalanan Bakırköy Sümerbank'ın tamamıyla tasfiye edilmek istenmesi üzerine, yılların mücadele geleneğine sahip Sümerbank işçileri yine sokağa çıktı. Döviz ve sloganlarla yürüyüşe geçen işçiler bir süre sahil yolunu da keserek trafiği aksattılar.

Yeni saldırı programının temel ayaklarından biri olan özelleştirme saldırısının yoğunlaşarak süreceği açıktır. Bir o kadar açık olansa, özelleştirmeye karşı mücadelenin de aynı paralelde yükseleceği, yoğunlaşacağıdır. Beklenen bu eylem dalgasının ilk adımlarını atan Sümerbank işçileri, birleşik mücadelenin önünde yürüyecek deneyim, birikim ve bilince sahiptir.

Beykoz Deri Kundura işçisi kararlı;

"Başımızı verir, aşımızı vermeyiz!"

Özelleştirme saldırısında topun ucundaki KİT'lerden biri de Beykoz'da kurulu, Sümer Holding'e ait Deri ve Kundura fabrikası. Cumhuriyet'ten de yaşlı olan bu fabrika için alınmış olan tasfiye kararının uygulama tarihi 1 Kasım.

Kundura işçisi haklarını korumakta kararlı olduğunu, 19 Ekim Salı günü yaptığı eylemle açıklamış oldu. Başta Beykoz işçileri ve halkı olmak üzere çeşitli işletmelerden işçilerin destek verdiği eylem, özelleştirmeye karşı sertleşerek süreceği açık olan mücadelenin bir ilk adımı oldu.

Tekel Rakı, Paşabahçe cam ve Beykoz Deri gibi üç büyük işletme çevresinde kurulan Beykoz'un temel geçim kaynağı yine bu üç büyük işletme. Yerleşimin çoğunluğu bu fabrikaların işçilerinden oluşmakta. Dolayısıyla küçük esnaf da bu işçi nüfustan beslenmektedir.

Beykoz işçisi de esnafı da bu kader birliğinin farkında olduğunu daha Paşabahçe direnişi sırasında kanıtlamıştı. Direniş, Paşabahçe işçisinin kararlılığı yanında, üç fabrikanın işçisinin omuz omuza vermesi ve Beykoz halkının yekvücut olması sayesinde kazanılmıştı. Bu aynı imkanlar, bugün, Kundura işçisi için de varlığını sürdürmektedir.

SASA (Sunni Elyaf Sentetik) fabrikasından 20 işçi atıldı, işçiler iş bıraktı

Sabancı Holding'e ait SASA'da, bölüm kapatma bahanesiyle 20 işçinin işten çıkarılması, diğer işçilerin saldırıyı iş bırakarak protesto etmesine yol açtı. 20 Ekim Çarşamba sabahı vardiya değişiminde, vardiyası bitenler fabrikadan ayrılmadı, vardiyası gelenler de işbaşı yapmadı. İşten atılan arkadaşlarının geri alınması için eyleme geçtiler. Öğle saatine kadar süren eylem, atılan işçilerin geri alınacağı sözünün verilmesi üzerine son buldu.

kendini şiddete endekslemiş kendi halkından, kendi insanından korkan bir devlet var karşımızda. Savaşacak, vuracak, kıracak...

26 Eylül'de Ulucanlar'da 10 devrimci katledildi, onlarcası yaralandı. Katliamı gerçekleştiren sermaye devleti ve onun kontracı güçleri olan JİTEM elemanlarıdır. Saldırı günler öncesinden planlanmış, 26 Eylül gecesi hayata geçirilmiştir. Bu katliam devrimcilere uygulanmasına rağmen, esas olarak işçi sınıfı ve emekçi halkımıza göz dağı vermek için gerçekleştirilmiştir. Katliamla ilgili olarak Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Cemal Taşkın'la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Kızıl Bayrak: Ulucanlar katliamına ilişkin neler düşünüyorsunuz?

Cemal Taşkın: Katliamın asıl amacı sınıftan yana olan, emekçiler için çalışan güçleri ortadan kaldırmaktır. Bu da var olan sistemin çürümüşlüğünü gösteriyor. Bayrampaşa'daki çatışmadan yararlanarak bunu gerçekleştirdiler. Bir de, devletin amaçlarından biri de, deprem felaketindeki aczini örtbas etmek, çaresizliğini gizlemekti. Bayrampaşa'da mafyacılar idare tarafından silahlandırıldılar. Trilyonlarca para tahsil edilmişti, devletin gerçek yüzü ortaya çıkıyordu. Bunu örtbas için Ulucanlar katliamını gerçekleştirdiler. Katliamı yapan kurum ve kuruluşlar bellidir. Yani devletin kendisidir. Bunu kınıyoruz.

Kızıl Bayrak: Sermaye devleti işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasp etti. Bunu da deprem felaketinden yararlanarak yaptı. Tahkimi, SSK'nın tasfiyesini, mezarda emekliliği yıldırım hızıyla meclisten geçirdi. Bunun yanında, insanlar gözlerinin önünde öldü ve hiçbirşey yapmadı. Şimdi de Ulucanlar katliamını gerçekleştirdi. Tüm bu yaşananları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cemal Taşkın: İlk sosyal güvenlik yasası gündeme geldi. Sonra af yasasını gündeme getirdiler. Bu arada da deprem felaketi yaşandı. Felaketin yaşanmasıyla birlikte bütün insanların dikkati oraya yöneldi. 14-15 bin insanın öldüğünü söylüyorlar. Orada bile doğruları yansıtmıyorlar. Bizzat kendim gittim, insanlarla konuştum. 50 bine yakın insanın öldüğünü söylüyorlar. Halkın yardımlarını engelliyorlar. Sağlık bakanı ırkçı şoven kimliğini ortaya koyuyor. Irkçı şoven politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor. Toplanan yardımları depremzedelere vermiyorlar.

Sosyal güvenlik yasa tasarısını gümrükten mal kaçırır gibi meclisten geçirdiler. Bunlar mevcut düzenin çürümüşlüğünü, var olan hükümetle bir yere gidilemeyeceğini gösteriyor. Düzen apaçık sınıf düşmanlığı yapıyor. Çetelere af çıkartıyor. Emekçiler için çalışan, sınıfın öncülüğünü yapan devrimcilere çıkarmıyor. Çeteler devletin en üst organına kadar yayılmış, bu düzenle daha fazla gidemeyiz. Biz işçi ve emekçilerin birleşip örgütlenmekten başka çaremiz yok.

Kızıl Bayrak: Ecevit Clinton'a, katlettiği 10 devrimcinin cesedini hediye etti. Siz nasıl yorumluyorsunuz?

Cemal Taşkın: Burada devlet suçüstü yakalanmıştır. Sözde devletin güvencesinde denilen silahsız ve savunmasız insanlar katledilmiştir. Öte yandan basında çatışma çıktığını söylüyorlar. Ama devlet yetkililerinden bir tanesi dahi yaralanmıyor. Devrimcilerin kafaları gözleri kırılıyor. Saatlerce işkenceden geçiriliyor. Yakın mesafeden ateş açılıyor, insanlar katlediliyor. TV'nin, gazetelerin çatışma çıktı demesine kimse inanmıyor. Katledilen insanların demokratik talepleri vardı, insanca yaşamak istiyorlardı fakat bu kanla bastırıldı. Demin de söylemiştim, bu olaylar sistemin çürümüşlüğümün apaçık göstergesidir.

Kızıl Bayrak: Devrimcilerin cenazelerinin kaçırılmasına ne diyorsunuz?

Cemal Taşkın: Gerçekten bu ülkede insan hakları, demokrasi var deniliyorsa böyle bir olay yaşanmamalıydı. Yaşandığına göre gerçekler ortadadır. Oluşacak tepkiden korkuyorlar, yani onların ölülerinden bile korkuyorlar. Gerçekler ortaya çıkacaktı. Devlet defişre olmamak için bunu yaptı.

Kızıl Bayrak: Katliama tepkinizi nasıl koyacaksınız?

Cemal Taşkın: Deri-İş olarak biz diyoruz ki, diğer sendikalar ve Devrimci Kitle Örgütleri birleşmelidir. Bölgesel olarak bizim tepkimiz yetersiz kalacaktır. Bütün duyarlı insanları, sendikaları, Demokratik Kitle Örgütleri'ni duyarlı olmaya çağırıyoruz. Ancak güçlerimizi birleştirerek, iyi bir kamuoyu yaratarak birşeyler yapabiliriz. Biz de oluşan bu kamuoyu içerisinde yerimizi alacağız.

Kızıl Bayrak/Kartal

Tüm Bel-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Ahmet Alagöz'le yapılan röportaj

Kızıl Bayrak: Son dönemde yoğunlaşan saldırılar var. Ankara Ulucanlar Cezaevi'ndeki katliamın ardından Adana'daki yargısız infaz gibi. Bu olaylarla ilgili düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Ahmet Alagöz: Şimdi, devletin uluslararası alanda globalleşme adına yaptıkları bir yöntemdir. Şimdiye kadar her türlü anti-demokratik gelişmelere karşı çıkabilecek kesimlerin sindirilmesi amaçlanmaktadır. O globalleşme adı altında emperyalistlerin, uluslararası sermayenin dayatmalarıyla, muhalif kesimleri kendi çigisine çekmek ya da bitirmek için. Bunun için de daha çok cezaevlerinde, sadece cezaevlerinde de değil, çalışanların, emekçilerin can damarı sayabileceğimiz, onları ilgilendiren önemli konularda kararlar almaları gerekiyor. Tam da bu noktada bir fesat güdülüyor. Depremin ortaya çıkmasıyla birlikte, anti-demokratik yasalara karşı direnişe geçen sınıf hareketinin duraksamasını fırsat bilerek, bütün yasaların, mezarda emeklilik yasası dediğimiz sosyal güvenlik yasalarının, alelacele, binlerce insanın enkaz altında kaldığı bir zamanda meclisten geçirilmesi düşündürücüdür. Aynı zamanda beklenmeyecek bir olay da değildir. Bunun yanında yine cezaevleri de sisteme muhalif olan insanların yattığı yerlerdir. Bunların da susturulması ve kişiliksizleştirilmesi-sindirilmesi için, cezaevlerinde hücre sistemi uzun zamandır düşünülmekteydi. Bunu hayata geçirmenin yolu, bir-iki provokatif olay yaratarak, bu insanların hücrelere atılmasını meşrulaştırmaktan geçiyordu. Bunların biz bilincindeyiz ve yavaş yavaş, süreç içerisinde bunun için zemin hazırlamaya çalıştıklarını görüyoruz.

Kızıl Bayrak:Bu noktada yapılması gereken nelerdir?

Ahmet Alagöz: Bu noktada yapılması gereken tüm muhalif kesimlerin uyanık olması, birlikte karşı koyması, birlikte bu yaklaşımı halk nezdinde teşhir etmesidir.

Kızıl Bayrak: En son Adana'da bir yargısız infaz yapıldı. Bu konu hakkında neler diyeceksiniz?

A. Alagöz: Evet. Şimdi şöyle bir şey var. Türkiye'de devlet, kendisini halka karşı korumak için yapılandırmıştır. Tamamıyla şiddete dayalı, susturmaya, teslim almaya, belli bir şekle sokmaya yönelik bir çabaları var. Kesinlikle özgürlükçü, kardeşçe bir yaklaşımı yoktur. Eğer olsaydı, depremin ortaya çıktığı günlerde, bir gecede dağlara, ya da Kuzey Irak'a 50-100 bin askeri bütün teçhizatıyla seferber edebilen bir devletin, anında halkın imdadına koşması gerekirdi. Ama öyle olmadı. Bu da gösteriyor ki devlet şiddete, savaşa göre kendini endekslemiştir. Savaşacak, vuracak, kıracak... Onun dışında, sosyal açıdan, demokratiklik açısından, çağdaşlık açısından bir örgütlenmesi, bir yapılanması yoktur. Şimdi bu olay da öyledir. Yani bugün ben öyle zannediyorum ki, yine bir telefonla falan yerde bir terörist vardır denildiği zaman anında imha etme imkanları vardır. Ama gel görki, bir zor durumda, bir deprem anında, bir doğal afet anında bir çabası yoktur. Yani kendi halkından, kendi insanından korkan bir devlet var karşımızda. İşte bu noktada bütün emek cephesinin, halk yığınlarının bilinçlendirilmesi için, devletin demokratikleştirilmesi için bu yolda birliktelik sağlanması lazım. Baskı yapılması lazım. Bu örgütlülüklerin bir an önce sağlanması lazım.

Kızıl Bayrak **Teşekkür ederiz.**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - http://...org

Planlı faşist katliama ilişkin tanıklıklar

Saldırıyı üst rütbeli subaylar yönetti

Konu: *26 Eylül 1999'da Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde yaşanan katliamda gördüklerimle ilgili tanıklığım ve suç duyurumdur.*

Koğuş sorunu ve sözünü tutmayan cezaevi idaresi

19 Eylül 1996'dan bu yana Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunmaktaydım. 02 Eylül 1999'da 5. Koğuş'ta yaşanan yer sıkışıklığından dolayı 7. Koğuş'un havalandırma duvarını delerek işgal ettik. Bunda amacımız koğuş sorunumuzun çözümü konusunda cezaevi idaresini harekete geçmeye zorlamaktı. Yaklaşık iki yıldır yer sıkışıklığı nedeni ile koğuş istemimiz cezaevi idaresi tarafından görmezden gelinmişti. Gardiyan odası ve yanındaki boşluğa koğuş yapılması istemimiz, önerimiz bile dikkate alınmıyordu. '98 yılında 5. Koğuşun havalandırmasının bir bölümüne koğuş yapmaya söz veren cezaevi idaresi bu sözünü de tutmamıştı. Bunun üzerine cezaevi idaresini çözüme zorlamak amacıyla önce günde iki olan sayımı bir sayıma indirerek tutum aldık. Aylarca süren bu eyleme rağmen koğuş vermeyeceklerini söylediler.

5. Koğuşta Hepatit-B, Hepatit-C, kanser, tüberküloz gibi bulaşıcı hastalıkları olan birçok arkadaşımız vardı. Bu arkadaşlarımız tedavi ettirilmediği gibi revir koğuşu da siyasi tutsaklara açılmıyordu. Bulaşıcı hastalıklar sağlıklı arkadaşlara bulaşmaya başlamıştı. Bunların kayıtları revirde bulunmaktadır.

2 Eylül günü bu ortamda koğuş işgalini gerçekleştirdik. Normal sayım vermeye ve kendi cephemizden işleyişi normalleştirmeye başladık. Cezaevi sayımları alıyor, ama infaz koruma memurlarını görev yerlerinde bırakmıyordu. Aile görüşü, avukat görüşü, haftalık sıcak su, banyo, hastane vb. haklarımız elimizden alındı. Cezaevi idaresi hiçbir biçimde çözüm için görüşmeye yanaşmadı. Bunun üzerine işleyişin normale dönmesi istemiyle yine sayım vermeme eylemi başlattık. 26 Eylül gecesine kadar durum böyle devam etti.

Gece uyarısız gelen vahşi saldırı

26 Eylül sabahı saat 04:00'te havalandırma kapısında nöbette idim. Birden maltaya çok sayıda asker girdi. Hiçbir uyarı yapılmadı. Askerin bu şekilde girişi, daha önce Buca ve Ümraniye cezaevlerindeki katliamlardan bildiğimiz operasyonları aklıma getirdi. Bu sırada yanımda Cemaat Ocak vardı. Birlikte havalandırma kapısını kapattık. Esmahan Ekinci ve koğuş temsilcisi Hülya Tümgan da yanımıza geldi.

Hiçbir uyarı yapılmadan ya da diyalog çabasına girilmeden havalandırma kapısı tekmelenmeye başlandı. Mazgaldan biber gazı sıktılar. Biber gazı yüzüme ve elime geldi. Esmahan Ekinci'nin ise yüzüne geldi. Havalandırma kapısının tekmelenmesi karşısında, 4-5 kişi bedenlerimizle kapının açılmasını önlemek için karşı koyduk. Daha sonra havalandırmaya indik. Bu sırada havalandırma ve koğuşa gaz bombası atıldı. Aynı zamanda maltadan silah sesleri duydum.

Havalandırmada soluk almak olanaksız hale gelince koğuşun içine girdik. Bu sırada kapının arkasına birkaç dolap çekerek askerin içeri hızla girmesini engellemeye çalıştık. İkinci kattaki koğuşa çıkıp orada kapılara barikat kurduk. Askerler yarım saat sonra koğuşa geldi ve koğuş kapılarını kırdı. Duvarları delmeye başladı. Biz ise koğuş kapılarında askeri içeri sokmamaya çalışıyorduk. Koğuşa gaz bombası atıp biber gazı sıkmaya devam ediyorlardı. Bu arada kükürt ve ne olduğunu bilmediğim bir çok gaz sıkıldı. Daha sonra ise tazyikli su sıktılar. Askerler ellerindeki itfaiye kancalarını bize saplamaya çalışıyorlardı. Bu kanca birkaç kez bana ve yanımdaki Başak Otlu'ya denk geldi. Üzerimizdeki elbiseler kalın olduğundan etimize saplanmadı. Daha sonra öğrendiğim, bu kanca ile Devrim Turan'ın sırtından yaralanmış olduğu idi. Bu kanca ile elbiselerimiz yırtıldı.

Sabah saat 07:00'ye kadar durum böyle sürdü. Saat 07:00'de tazyikli su sıkarak bizi köşeye sıkıştırdılar. Cop, tekme, silah dipçikleri ile saldırdılar. İçimizden tek tek insanları alıp sürükleyerek tekme, cop ve dipçik darbeleri arasında asker koridorundan geçirerek koğuştan çıkarıyorlardı. Koğuşta geçen üç saat ve sonrasında sürekli olarak onurumuza ve kadın kimliğimize dönük küfür, aşağılama ve hakaretlere maruz kaldık. Ben de koğuştan 4 asker tarafından saçlarımdan sürüklenerek ve merdivenlerden yuvarlanarak indirildim.

Malta'ya çıkarıldığımda bir arkadaşı yüzü parçalanmış ve baygın halde yatarken gördüm. Arkadaşı önce tanıyamadım. Daha sonra kıyafetlerinden Filiz Uzal olduğunu anladım. Ona bu haldeyken hiçbir müdahale yapılmadan kelepçe takıldı. Cezaevi doktoru Metin...., Müdürler Şerafettin ve Tamer de olayları izliyorlardı. Ben koğuşta askerin attığı sert bir cisim tarafından yaralanmıştım. Göz kenarımda yarık oluşmuştu. Asker kelepçe takmak için arkadan kolumu büktü ve kelepçeyi bilek kemiğime oturacak şekilde taktı. Görüş yerine kadar sürüklenerek ve tekme, cop, dipçik darbeleri arasında götürüldüm. Sürekli belime, karnıma, kasıklarıma tekme atıyor, kafama coplarla vuruyorlardı. Görüş yerinde de kabinlere sokarak aynı şekilde saldırdılar. Hülya Tumgan'ın kolu kırık olduğu halde kelepçe taktılar. Devrim Turan, Hatice Yürekli, Sibel Aktan ve daha birçok arkadaşın kafası yarılmıştı. Bazı arkadaşların kafalarında ödem oluşmuştu. Yüzleri parçalanmış, üstleri başları yırtılmıştı. Tedavi için gelen Dr. Turalp kelepçelerin açılmasını talep ettiği halde kelepçeler açılmadı. Hastaneye sevk edilen arkadaşlar saatlerce bekletildi. Saat 10:00'da seri halde silah sesleri gelmeye başladı. Tarama 15-20 dakika sürdü.

Saldırıyı üst rütbeli subaylar yönetti

Bundan sonra üst arama yapmak için çevik polisler geldi. Üst aramasını soyarak yapmaya kalktılar. Bu onur kırıcı aramayı kabul etmeyince döverek arama yaptılar. Arama sırasında Başak Otlu, Esmahan Ekinci, Hatice Yürekli, Sibel Aktan, Filiz Uzal, Şerife Arıöz, Döndü Özer'e biber gazı sıktılar. Arada bir üst rütbeli subaylar geliyor ve onların gözetiminde yeniden dayak atılıyordu. Bunlardan biri de şu anda cezaevinden sorumlu olan alay komutanı idi.

Akşam saatlerinde hiçbir açıklama yapılmadan isimler sayıldı. Askerler sayılan bu isimleri tek tek almaya başladı. Beni de kollarım arkadan kelepçeli olduğu halde önce yere yatırdılar. Daha sonra ise kelepçeden tutup ters askıya alınmış biçimde sürükleyerek bir ring arabasına bindirdiler. Bu ring aracına bindirildiğimde saat 18:00'di. Askerler "11 cesediniz var, gördünüz mü?"diyorlardı. Küfür ve hakaretler eşliğinde gece yolda eğleneceklerini, bize tecavüz edeceklerini söylüyorlardı.

Ring aracına bindirildiğimizde Dr. Metin, Dr. Murat ve Dr. Soner araca geldiler. İsimlerimizi sordular. Biz hepimizin kafa ve çeşitli yerlerimizden darp aldığımızı, bu halde nasıl sevk izni verebildiklerini sorduğumuzda, yanıt vermediler. Kelepçelerimizin kemiğe oturduğunu, ellerimizin şiştiğini, uyuştuğunu ve morardığını buna müdahale etmelerini istediğimizi söyledik. Dr. Metin ellerimizi kontrol etti ve askere kelepçelerimizi açmasını söyledi. Eğer kelepçelerimiz açılmazsa kollarımızın kangren olma tehlikesi ile karşı karşıya olduğunu belirtti. Ama görevli subay, kendisinin istediğinin de kollarımızın kangren olması olduğu yanıtını vererek, kelepçelerimizi gevşetmedi. Dr. Metin ve diğer doktorlar buna rağmen duruma müdahale etmeyerek ring aracından indiler.

Niğde Devlet Hastahanesi'nde terör, küfür ve işkence

Saat 24:00'te Niğde Cezaevi'ne, oradan da Niğde Devlet Hastanesi'ne götürüldük. Hastanede askerlerin saldırısına uğradık. Ring arabasından inerken merdivenden iterek düşürüyorlardı. Asker koridorundan geçilirken de tekme ve coplarla saldırdılar. Doktora götürüldüğümde kelepçeli ve asker gözetiminde muayeneyi kabul etmedim. Kelepçeyi açtıklarında elimin şişmiş ve morarmış olduğunu, kelepçelerin bileklerde yara açtığını gördüm. Film çekilmesi için doktor tarafından röntgene sevk edildim. Röntgene gidip gelinceye kadar da askerlerin saldırısına uğradım. Saçımdan çekip tekme yumruk coplarla saldırıyorlardı. Bunun üzerine "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" şeklinde slogan attım. Ağzımı kapatıp saçımdan sürüklemeye devam ettiler. Saldırı ring aracına dönünceye kadar devam etti. Daha sonra Niğde Cezaevi'ne getirildik. Hastanede diğer arkadaşlar da benzeri saldırılara uğradı. Döndü Uzel'i bayılıncaya kadar dövdüler. Hastaneden ring aracına getirildiğinde bilincini kaybetmişti.

Belirtmek istediğim bir diğer nokta, saldırıya neden olarak gösterilen koğuşlarda arama yapılamadığı yalanıdır. Benim bulunduğum 3 yıl içinde 1997 Mart, 1998 Mart ve 1999 Ocak aylarında olmak üzere üç tünel açığa çıkarıldı. Her biri de cezaevi idaresi tarafından yapılan aramalarda açığa çıkarılmıştı. 26 Ocak 1999'da açığa çıkan tüneli kazanlardan biriyim. Bu konudaki mahkemem hala sürmektedir. Bunun dışında cezaevi idaresi 15 günde bir arama yapıyordu. Bu aramalarda hiçbir zorluk da çıkarmıyorduk.

Fatime Akalın
Niğde Cezaevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Planlı faşist katliama ilişkin tanıklıklar...

Subaylar yönetiminde vahşet!..

26 Eylül'de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde yapılan katliamla ilgili gördüklerime ve yaşadıklarıma dair anlatımlarımdır

Yaklaşık 4 yıl Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde kaldım. 4 yıl içerisinde birçok saldırı ve hak gaspları gerçekleşti. En şiddetlisi ve vahşet tanımlamasının yetersiz kaldığı saldırı 26 Eylül 1999'da 10 tutsağın ölümü, geri kalanın yaralanması ve sürgün edilmesiyle sonuçlandı. 4 yıl içerisinde cezaevi idaresi rutin aramalarını yaptı. Bugüne kadar çıkan tüneller de rutin aramalardan sonra bulunmuştur. Bununla birlikte günde iki kez sayım alma ve İKM'lerle güvenlik ve denetimini sağlıyordu.

Israrla çözülmeyen koğuş sorunu

Son 2 yılda cezaevi idaresinin de bilgisinde olan 5. koğuşun yer problemi mevcuttu. 50-60 kişilik koğuşta kışın sayı 110 kişiye kadar çoğaldı. Tutsaklar bir yatakta 3 kişi yatıyor, yatak bulamayanlar da masaların üzerinde yatıyordu. Cezaevi idaresi tüm bunları görmesine rağmen talebimize çözücü hiç bir yanıt vermedi. Tutsakların birçoğunda tüberküloz, hepatit gibi bulaşıcı hastalıklar mevcuttu. Bu tür rahatsızlıkların olduğu bir mekanda 110 kişinin kış koşullarında birlikte kalmasına göz yumarak ve tedavileri engellenerek kayıtsız kalmak, ancak insanlığını unutanlara yakışır.

En son cezaevi savcısıyla temsilcilerin yaptığı görüşmelerde, boş olan koğuşlardan birine geçme talebimiz bildirilmiş, cezaevi savcısı bilgilendirilmişti. 5. koğuştaki tutsaklar 2 Eyül 1999 tarihinden itibaren 7. koğuşa geçmek için hazırlıklar yaparken, bundan o gün nöbetçi olan 2. müdürlerden Tamer ..'in de haberi olmuştu. Olayın başından sonuna kadar cezaevi idaresinin haberi olmuştur. Gizli kapaklı yapılan hiçbir şey yok, aksine herşey açıkça söylenerek yapılmıştır.

2 Eylül'den sonra idare tüm İKM'lerini geriye çekmiş, siyasi koğuştaki görev yerlerini terk ederek sayım almaya gelmemişlerdir. Olayın ertesi gününden son olay gününe kadar aile görüşleri engellenmiştir.

Nazileri aratmayan katliam ve vahşet manzaraları

26 Eylül gecesi saat 03:00'ten 04:00'e kadar kapıda nöbet tutuyordum. Saat 4'e kadar tuttuğum nöbette olağan dışı bir şey duymadım, görmedim. Saat 4 civarı koğuşun arka tarafından yoğun araç sesleri gelmeye başladı. "Tamam, geri geri", "dur" gibi sesler gelmeye başladı. O sırada Abuzer Çat, Enver Yanık, Özgür Saltık maltada gelen sesleri anlamaya çalışıyorlardı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, malta kapısında nöbetçi olan Ercan Akpınar hızla yukarıya doğru gelip askerin içeriye girdiğini söyleyerek koğuşa çıktı. Ben kapıdan yerime indim. Cemaat Ocak'la ikinci nöbetçi olan Fatime Akalın kaldılar. Saat 04:08'de özel tim, robokoplar maltaya girdiklerinde, erkek arkadaşlardan biri koğuşun çatısında asker olduğunu söyledi.

Biz kapıyı kapatıp koğuşa çekilmek üzereyken, yoğun silah sesleri gelmeye başladı. Bu arada bizim havalandırmaya taş ve gaz bombaları atmaya başladılar. Burada Hülya Tümgan taş darbesiyle kafasından yaralandı. Gaz bombalarından birini Fatime Akalın havuza atarak söndürdü. Diğer bombalar yoğun gaz bıraktıkları için daha fazla havalandırmada kalamadık. Erkek arkadaşların koğuşundan silah sesleri ve anlayamadığım sesler geliyordu. Koğuşa girip kapıyı kapattık. Kendimizi savunmamızın tek koşulu, kapıyı kapatıp içeriye girmelerini engellemekti. Kapıyı kapattığımızda Arife Doğan havalandırmada polis, asker ve robokopların elinde kaldı.

Yukarıya yatakhaneye çıkmaya çalışıyorduk. Ancak yoğun dumandan dolayı yukarıya çıkamadık. Nefes almakta problem çekiyordum. Kusmaya çalıştım kusamadım, su içerek nefes almaya çalıştım. Gözlerim yaşarıyor, yüzüm alev almış gibi yanıyordu. Yanımdaki birkaç kişi gazın etkisiyle kustu. Geçici bir rahatlama olduktan sonra aşağıdaki herkesi yatakhaneye çıkarmaya çalıştık. Yatakhaneye çıktıktan sonra kapıyı kapatıp, ne bulduysak kapının arkasına yerleştirdik. Balyozlarla kapıyı kırıp önce gaz bombası, belli aralıklarla da kükürt, biber gazı sıkmaya başladılar. Kapıdan içeriye girmeye çalışan robokoplar bize sürekli küfrediyorlardı. Gazların etkisiyle baygın hale geldik.

Saat 6 civarında Kürtçe ve Türkçe, "teslim olun, bizim gibi namuslu yaşayın" diyordu, en önde duran iki kişi. Bu iki kişi robokop kıyafetliydi. Biri kumral, açık yeşil, ya da ela gözlü, 1.70-75 boylarındaydı. Yüzündeki kaskı alnına doğru kaldırmıştı. İkinci kişi aynı boylarda, esmer, geniş burunlu, Kürt (Kürtçe çağrı yapan kişiydi), daha sonra öğrendiğim kadarıyla cezaevi dış güvenliğinde subay olarak görev yapan ve bizi hastaneye götürüp getiren kişidir.

Teslim olun çağrısı bizi sağ ele geçirmek için değil, işbirliği teklif etmek amaçlıydı. Öte türlü zaten onların elinde tutsağız. Üç saat içerisinde kapıdan yatakhaneye attıkları taşların isabet etmesi sonucunda, ben, Başak Otlu ve Fatime Akalın yaralandık. Devrim Turan da robokopların elindeki çengel sonucu sırtından yaralanmıştı. Bir ara ranzanın üzerine çıkıp havalandırmaya baktığımda, burada 60-70 kadar robokop ve asker gördüm. Aşağıdan taş atarak isabet ettirmeye çalışıyorlardı. Bu saatlerde silah ve slogan sesleri gelmeye devam ediyordu.

Saat 07:00 civarı itfaiye hortumu ile tazyikli su sıkmaya başladılar. Su çok güçlü geldiği için bizi savuruyordu. Hareketsiz kalıp bir süre çömeldik. Su tam sırtıma geliyordu. Normal su değildi, sırtımı çok yakıyordu. İtfaiye su sıkarken, operasyonu yürütenler de içeriye girip bizi coplamaya başladılar. Burada Hayriye Keskin aldığı cop darbeleri sonucu fenalaştı. Onlar coplarken suyu kesiyorlardı. Hasta olan Filiz Gülkokuer'i dövmemeleri için üzerine kapanıyorduk. Biz korudukça onlar daha çok coplamaya başladılar.

Bir süre sonra bizi birbirimizden koparıp tek tek almaya başladılar. Beni kollarımdan ve saçlarımdan tutup sürüklediler. Merdivene geldiğimizde biri arkadan tekme vurdu. İki kişi de kollarımdan sırt üstü çekerek merdivenden hızla indirdiler. İndirirken kafamı sağa sola vurarak götürüyorlardı. Havalandırmaya çıktığımızda, iki kişi kollarımdan, bir robokop da bacaklarımdan tutarak, bir başka robokopun üstümü aramasını sağladılar. Aynı işlemi hem yüzüstü hem de sırtüstü yatırarak uyguladılar. Havalandırmadan çıkıp maltaya geldiğimizde, 4 ve 5. koğuşlardan aşağıya doğru köpük akıyordu. Beni de o köpüğün içinde sürüklüyorlardı. Önümde baygın bir halde erkek arkadaşlardan Önder Mercan'ı sürükleyerek götürüyorlardı.

Bizi maltadan görüş yerine kadar, yani yaklaşık 60-70 metre kadar sürükleyerek götürdüler. Görüş yerine girmeden, adli bayanlar koğuşunun olduğu boş alanda, birinci kısmın kapısını (hamama giden malta) ve alanı kapatacak şekilde yaklaşık 100 kadar gardiyan, asker ve robokoplar duruyorlardı. Burada ikinci müdürlerden Tamer ..., Adem .... ve başgardiyanlardan Tacettin .... de bizi izliyorlardı. Beni bu kordonun arasından geçirirken, orada duranlar da tekmeliyorlardı. Görüş yerine geldikten sonra, bu kez bayan gardiyanlar arama yaptılar. Aramadan sonra ellerimi arkadan zincirleyip, bileklerime oturuncaya kadar sıkıp bağladılar.

Bu kez de bayan robokop ve polis getirip arama yaptılar. Bayan polislerden birisine "komiserim" diye hitap ediyorlardı. Bu bayan üstümü ararken bana küfrediyordu. Bir süre sonra kollarım ve ellerim uyuşmaya başladı. Sağ kolumu hissetmemeye başladım. Sol kolum da omuzumdan çıkmış gibi ağrıyordu. Her birimizi görüş kabinine yerleştirip başımıza da dönüşümlü olarak asker ve gardiyan bırakıyorlardı. Kelepçelerimizin gevşetilmesini istedik. Dikkate almadılar. Görüş yerinde Sevinç Şahingöz, Hayriye Keskin ve Hatice Yürekli kusuyorlardı. Filiz Uzal'ın yüzü tanınmayacak halde morarmıştı ve konuşmakta zorlanıyordu. Devrim Turan'ın kafası kırılmış, Başak Otlu'nun kaşı patlamıştı. Karnına ve beline aldığı darbelerden dolayı Hatice Yürekli ve Arife Doğan kanama geçiriyorlardı. Fatime Akalın'ın gözünün biri morarmış, kan oturmuştu. Cemaat Ocak epilepsi (sara) krizi geçiriyordu. Kriz esnasında asker kafasını tekmeliyordu. Hülya Tümgan'ın kolu kırılmıştı. Döndü Özer yarı baygındı. Herkeste halsizlik ve uyku hali vardı. Kan dolaşımında bozukluk olduğu için ve zincirin de etkisiyle ellerim

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

şişip morarmaya başladı.

Operasyona katılanlardan biri görüş yerine gelip, "beni iyi tanıyın, ben Tunceli'den geldim" diyordu. Bu kişi 1.85-90 boylarında 90 kilo kadardı. Saat 10 civarında seri ve yoğun silah sesleri gelmeye başladı. Ardından beş ya da altı el tek tek atış sesleri geldi. Erkek arkadaşların hepsinin öldürülmüş olabileceğini düşünüyordum. 15-20 dakika sonra slogan sesi gelmeye başladı. Gelen ses Erdal Gökoğlu'nun sesine benziyordu. Bizi duyması için biz de slogan attık. Slogandan sonra görüş yerine tekrar operasyon timleri girdi, slogan attığımız için birkaç kişiyi dövmeye başladılar. Karşı kabinde duran Başak Otlu'nun yüzüne biber gazı sıktılar. Biber gazını sıkan, Numune Hastanesi'nin mahkum koğuşunda görev yapan, rütbeli, 35-40 yaşları arasında, 1.70 boyunda göbekli ve beyaz saçlı biriydi. Ben Başak Otlu'nun nasıl olduğunu sorup durumunu öğrenmeye çalışırken, bu kişi benim bulunduğun kabine gelerek susmamı söyledi. Ben ısrar edince cinsel tacizde bulundu, "sapık çek ellerini" diye bağırdıkça, bu kişi karşımda gülerek aynı şeyi yapmaya devam etti. Daha sonra aynı kişinin Hülya Tümgan'a da cinsel tacizde bulunduğunu öğrendim.

Bazı doktorların suç ortaklığı

Görüş yerine bizi muayene etmesi için doktor istedik. Cezaevi revirinden doktor Turab .... geldi. Bizi muayene etmeden önce, "siz çok iyisiniz, erkek arkadaşlarınız tanınacak durumda değil" dedi. İkinci gelişinde, revirde görevli Metin ... adlı doktorla birlikte geldi. Metin daha çok, bırak ne halleri varsa görsünler tavrındaydı. Biz kelepçeyi açmadan muayene olmayacağımızı söyledikçe, bu doktor da yukarıda belirttiğim şekilde davranmaya devam etti.

Durumu acil olan arkadaşları hastaneye göndermeye çalışırken, ikinci müdürlerden Adem ve bir grup gardiyanla birlikte askerler geldiler. Sevke gideceklerin isimlerini okurlarken, biz kolları kırık olan Hülya Tümgan'ı hastaneye göndermeye çalışıyorduk. Numune Hastanesi Acil Bölümü'nden bir doktor sedye ile birlikte gelmişti. Arkadaşımızın kolları kırık ve arkadan zincirliydi. Bu haldeyken hastaneye götürmek istediler. Hülya Tümgan o haliyle gidemeyeceğini belirtti.

Ardından sevke gideceklerin isimleri okundu. Önce benim ismim okundu. 2. Müdür Adem'e nereye gideceğimi sordum. Herkesin sevkinin olduğu yere gideceğini belirtti. Benim sevk yerim Çanakkale olmasına rağmen Niğde'ye götürülecektim. İsim tespiti yapılırken, Başak Otlu'yu sürükleyerek almaya başladılar. Arkasından da beni aynı şekilde götürdüler. Dışarı çıktığımda Başak Otlu'yu dövüyorlardı. Ben engellemeye çalışırken beni de dövmeye başladılar. Başak'ın yüzü kan içindeydi. İkimizi ringe götürdüklerinde, konuşmalarından Niğde'ye götürüldüğümüzü çıkardık. Bizden sonra 7 kişiyi daha döverek getirdiler. Bunlar Edibe Tozlu, Esmahan Ekinci, Döndü Özer, Şerife Arıöz, Fatime Akalın, Sibel Aksoğan (ringe bindirildiğinde üstü sırılsıklamdı ve kafası kanıyordu) ve Zeynep Güngörmez'di.

Sevk boyunca en bayağı küfür ve hakaretler

Saat 12:00'de araca bindirildik. Saat 18:00'e kadar araçta bekletildik. İsimlerimizi tespit edip sevke gidebilir raporu vermek için araca üç doktor (Murat, Soner, Metin) geldi. Bu halde sevke gidemeyeceğimizi belirtip, askere ismimizi söylemeyi reddettik. Bu doktorlar gidebilir raporuyla bizim sevke gitmemize onay verdiler. Murat isimli doktor askerlerden ricada bulunarak, kollarımızın kangren olmasını engelleyecek şekilde zinciri bir diş gevşetmesini istedi. Subay kabul etmedi. Bu durum karşısında doktorlar da sessiz kalarak çekip gittiler.

Saat 18'de araç hareket etti. Yol boyunca bizi götüren askerler ve subay bize yolda nasıl tecavüz edeceklerini konuşuyorlardı. Bizi Şereflikoçhisar'da indirip karakola çekeceklerini anlatıyorlardı. İçlerinden biri, "Bunların durumu daha iyi. Filistin askısına alalım da görsünler günlerini" diyordu. Bize sürekli küfrediyorlardı.

Niğde Cezaevi'ne geldiğimizde, araçtan indirmeden Devlet Hastanesi acil bölümüne götürdüler. Hastaneye giderken tek tek alıyorlardı. Önce Başak Otlu'yu aldılar. Doktor askerlerle aynı tavır aldığı için arkadaşımız muayene olmadan geri getirildi. Beni aldıklarında ringin merdiveninde tekmeleyip düşürdüler. Düşürdükten sonra "niye düşüyorsun, yürüyemiyorsun" deyip, dalga geçerek alay ediyorlardı. Başka bir asker vurmak istediğinde subay engel oldu, "dur oğlum, doktora girip çıksın ondan sonra tamamlarsın" diyordu. Kollarım arkadan kelepçeliyken, yukarıya doğru kaldırarak filistin askısına alır gibi yapıyorlardı. Bunu yapınca refleks olarak öne doğru bükülmek zorunda kalıyordum.

Niğde Hastahanesi'nde süren saldırılar

Doktora gittiğimizde, içerde iki bayan polis (hastane güvenliğinden olduğunu söylediler), bir erkek gardiyan (İKM, Niğde Cezaevi'nde görevliymiş) vardı. Doktor daha sonra geldi. Şikayetimi sordu. Morluklarımı gösterdim. Her tarafım ağrı içindeyken tek bir yerim ağrıyor demek tuhaf olurdu. Bu haldeyken doktorun şikayetimizi sorması daha da tuhaftı. Doktor muayeneden sonra kollarımın problemli olduğunu söyledi. Sonra dışarı çıkıp subayla konuştu. Hastaneden çıkıp ringe doğru yürürken, "demek kolların problemli" deyip kollarımı bükmeye başladı. Askerin olduğu kordona geldiğimizde, "vurmayın oğlum" diyerek beni askerlerin üstüne doğru itti. "Vurmayın" demek "vurun" anlamına geliyordu. Beni tekmelemeye başladılar. Subayın yardımcısı geldi. Ben Tunceli'nden geldim diyene çok benziyordu, aynı kişi olabilir. "Sen hiç dayak yemişe benzemiyorsun" deyip, beni dövmeye başladı. Burada karnımdan aldığım darbe sonucu böbrek kanaması geçirdim.

Hastaneye götürülüp getirildikten sonra Döndü Özer beyin travması geçirdi. '96'da ÖO direnişden dolayı yürümekte problem çeken Zeynep Güngörmez yürüyemediği için ringten tekmeleyerek indirdiler. Ona vurmayın, rahatsız dediğimizde, "bu önemliymiş vurmayın" dedikten sonra kendisi Zeynep'e vurmaya başladı.

Cezaevine teslim edilirken aynı komutan infaz koruma memurlarına, "size 9 kişi getirdi,. istediğiniz kadar tecavüz edebilirsiniz" diyordu. 2. Müdürlerden biri bu söylemlere gülüyordu. Bu kişinin ve yardımcısının ad ve soyadı cezaevine teslim edilen dosyada mevcut. Cezaevine getirildikten iki gün sonra da, Niğde Cezaevi'nde bu kez gardiyanların saldırısına uğradık.

Açılacak olan mahkemede tanıklık yapmak istiyorum. Tıp tarifi yaptığım kimliklerin tespit edilip cezalandırılmasını istiyorum.

Gönül Aslan/Niğde Cezaevi

Ulucanlar'da katledilen 10 devrim şehidini andık

Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde faşist rejimin planlı bir şekilde gerçekleştirdiği katliamda şehit düşen 10 komünist ve devrimci için, İstanbul'da bir anma etkinliği gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak, DMP, ÖMP, DHP, Mücadele Birliği, Hedef, Odak ve Direniş çevresinin birlikte örgütlediği anma 17 Ekim '99 tarihinde gerçekleştirildi. "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!" şiarının yazılı olduğu pankart ile şehitlerimizin fotoğraflarının karanfillerle süslendiği geniş salonda gerçekleşen anmaya yaklaşık 250 kişi katıldı.

Ortak hazırlanan açılış metninin okunmasının ardından devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından, şehitlerin tanınmaz hale getirilmiş bedenlerinin ve cenaze törenlerine katılan kitleye polisin vahşi saldırılarının teşhir edildiği 15 dakikalık bir dia gösterisi yapıldı. Şiirlerin okunmasının ardından, Ümit Altıntaş yoldaşın eşi ve kavga yoldaşı, konuşmacı olarak sahneye davet edildi. Komünist yoldaşın eşi, yaptığı kapsamlı konuşmasında, katliamı teşhir etti, katliam sonrası Ankara'da yaşadıklarını, cenazelere ve cenaze törenlerine katılan duyarlı kitleye yönelik vahşi polisin saldırısını anlattı. Katliamların durdurulmasının ancak işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle mümkün olabileceğini; devletin devrimci tutsaklara yönelik hücre tipi saldırısını ve devrimci tutsakların her defasında bu saldırıları bedel ödeyerek püskürttüklerini; bu kez de Ankara Ulucanlar'da devletin "teslim olun" çağrısını "devrimci tutsaklar teslim alınamaz" şiarıyla, ölümü yiğitçe kucaklayarak yanıt verdiklerini; bu katliamların durdurulması için mücadele etmemiz gerektiğini vb., belirterek konuşmasını tamamladı.

Etkinlik, Ozan Abbas'ın sahnede yer almasıyla devam etti. Ozan Abbas, devrimci türkülerini şiirlerle süsledi. Daha sonra katliam sürecinde Ankara'da bulunan ve gelişmelerin bilgisine sahip olan Av. Hakan Karadağ konuşmacı olarak sahneye davet edildi. Av. Karadağ katliam sonrası yaşadıklarını kısaca anlattı. Devletin, avukatların otopsiye girmelerini engellemesinin katliamı gizlemeye yönelik olduğunu; ölenlerin büyük bir bölümünün işkence edilerek, boğazları kesilerek, kurşunlanarak öldürüldüğünü; devletin bunun belgelenmesini istemediği için kendilerini otopsiye kabul etmediğini; buna rağmen öldürülen tutsakların nasıl vahşice katledildiğinin cenaze definleri sırasında belgelendiğini; geçmişte Diyarbakır, Buca, ve Ümraniye cezaevlerinde devlet eliyle gerçekleştirilen katliamlar için açılan davaların hala sürdüğünü ve sorumlularının cezalandırılmadığını; bugün de Ankara'da yaşanan katliamın sorumlularının cezalandırılması için bir 5 yıl daha beklemememiz gerektiğini belirtti.

Bu konuşmanın ardından etkinliği selamlayan kurum ve kişilerin mesajları okundu. Her mesaj alkışlarla desteklendi.

Mesajların ardından bir tutsak yakını süreci ve daha önceki katliamlara yönelik görüşlerini anlattı. Konuşmasının devamında bir kez daha yeni katliamların yaşanmaması ve katliamın sorumlularından hesap sorulması için mücadele etmemiz gerektiğini belirtti.

Grup Kutup Yıldızı ve Grup Munzur, sundukları müzik dinletisiyle anmaya ayrı bir coşku ve canlılık kattılar.

Yaklaşık üç saat süren etkinlik büyük bir devrimci coşkuyla sona erdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

26 Eylül Ulucanlar Direnişi:

Devrimci örgütlü savaşıma katılma çağrısı!

Yaşanan sınıf savaşının bir kesitidir. Devrimci tutsaklar canları pahasına direnmişlerdir. Bu bakımdan yenilen faşizm olmuştur. Faşizm şimdi bu yenilgisini telafi etmek istemektedir. Öncelikle reformist solu gerileterek, bir yandan devrimci örgütlü güçlerle, öte yandan kitlelerle mesafesini daha da büyüterek, bunu başarmak istemektedir. Solun her geri duruşu, her zayıflaması, boyun eğdiremeyeceği devrimci örgütlü güçlere dönük katliam saldırılarına devam etmek için devletin elini kuvvetlendirecektir. Bu saldırıların katliama dönüşmesini engellemek de örgütlü devrimci mücadeleyi yükseltmekten geçer. Devrimci tutsaklar içerde ve dışarda yalnız başlarına da kalsalar, hiçbir destek de alamasalar, yine sonuna kadar direneceklerdir hücre dayatmasına karşı. Bu durum can bedelini ağırlaştıracaktır. Ama hiçbir bedel; ülkenin, ezilen ve sömürülenlerin geleceğini temsil eden devrimci bayrağın elden yere düşürülmemesinden daha yüksek değildir.

Faşizm ve onun propaganda aracı "medya" olan propoganda aygıtları, 26 Eylül katliamını topluma "terör örgütlerinin cezaevinde de savunucusu, örgütleyicisi ve sürdürücüsü oldukları anarşi düzenine karşı müdahale ve devletin otoritesini tesis etme operasyonu" olarak sunmaya, böylece bu vahşeti haklı göstermeye çalıştılar.

Devlet, katliam ve emekçiler

Peki bu karşı-devrimci propogandanın toplumun ezilen sömürülen geniş kesimleri nezdinde karşılığı ne olmuştur?

Devletin, sermayenin başkenti Ankara'nın göbeğinde vahşet ötesi bir katliamı planlayıp örgütlemesi, bu katliamı ve vahşeti aynı pervasızlıkla savunması, katliam sonrasında her türlü protesto eylemine hunharca saldırması ve açıkça yeni katliam hazırlıklarını yürütmesi nereden ileri geliyor? Bu, devletin devrimcilere karşı toplumun geniş yığınlarının desteğini arkasına alarak hareket ettiğini mi gösteriyor?

Depremin enkazı altında can çekişirken ve sonrasında ortalıkta devlet namına bir yalan ve talan aygıtından başka hiçbir şey göremeyen, çadır istediğinde jandarma dipçiğini, polis copunu kafasına yiyen, aylardır aç, açıkta sefalet içinde sürünen, olup bitene isyan ettiğinde gözaltına alınan işkenceye götürülen, "nerede bu devlet?" öfkeli çığlığı git gide "bu nasıl bir devlet, bu devlet kime hizmet ediyor?" sorusuna dönüşmeye başlayan yüz binlerce, milyonlarca emekçi, devlete alkış mı tuttular 26 Eylül katliamından sonra?

Yüce devletimiz var olsun, çok yaşasın, eline sağlık, bizi enkaz altında öldürdü, aç bıraktı, açıkta bıraktı, ama devlet düşmanlarının hakkından da geldi, diye mi düşündüler?

Mezarda emeklilik yasası ile emeklilik hakları gasp edilen, emeklilik birikimleri yağmalanan, gelecek güvencesinden bütünüyle yoksun bırakılan, buna karşı direnişe geçen, sendika ağalarının barikatına meydan okuyan, ama devletin depremin toz bulutunu fırsat bilip bu yasayı meclisten geçirmesi alçaklığını ve sendika ağalarının ise sessiz kalması ihanetini yaşıyan, şimdi de SSK'nın tasfiyesi, sıfır zamlar, tensikatlar ile karşı karşıya olan milyonlarca işçi ve emekçi, devlete alkış mı tutuyor 26 Eylül katliamından sonra?

Örneğin, sendikaları devletin yan kuruluşu bir dernek işlevi gördüğü ölçüde kabul gören, toplu sözleşme grev hakları yok sayılan, onların yerine dayatılan sadaka zamları ile ise ekmeği sürekli küçültülen, kazanılmış sosyal hakları gasp edilen, hak mücadelesi sürgünlerle, baskılarla, bombalarla bastırılmaya çalışılan yüz binlerce emekçi memur, faşizme alkış mı tuttu 26 Eylül katliamından sonra?

Örneğin, 5 milyon sendikasız sigortasız işçi, 10 milyon işsiz alkış mı tuttu faşist katliamı yapanlara?

Örneğin, eğitim hakkı elinden alınan, üniversite kapıları yüzüne kapatılan, işsizlik ve geleceksizlik cehennemiyle yüz yüze kalan emekçi gençlik alkış mı tuttu faşizme?

Yeni öğretim yılını harçlarla fahiş zamlarla karşılayan üniversiteli gençlik alkış mı tuttu faşizme?

Hayır! Faşizme lanet okumadılar belki, ama alkış da tutmadılar. Bu düzenin cehennemi içinde bu devletin zulmünü günbegün iliklerine dek yaşayan milyonlar ne kör, ne cahil, ne vicdansız, ne de yüreksizdir. Düzene ve devlete karşı öfke ve mücadele isteği örgütsüz milyonların gerçek düşünce ve duygularının ifadesidir. Katledilen devrimci önderlerini tanımıyorlar henüz, bu can bedelli direnişlerin anlamını kavramıyorlar henüz. Ama bu kan emici düzeni ve kan dökücü devleti kendi yaşamları üzerinden git gide daha iyi tanıyorlar.

Faşizmin bu vahşi katliamına destek verenler, alkış tutanlar emperyalizmin işbirlikçisi bir avuç sömürücü asalak ve onların uşak takımıdır. Bu sömürü düzenini sırtında taşıyan, bu düzenin cefasını çeken, zulmünü yaşıyan on milyonlar ile, bu düzenin egemeni olan, bu düzenin sefasını süren ve bunun için kan döken sınıfın iktidarı arasındaki uçurum sanıldığından da derindir ve içine girdiğimiz dönemde daha da derinleşecektir. Faşizmi bu katliama sevk eden de, bu katliamı cepheden savunmaya yönelten de, devletin halkın desteğini arkasına alması değil, tam tersine, bu uçurumun derinliği ve bunun beslediği toplumsal isyan korkusudur. Bu isyanın devrimci öncü tarafından örgütlenmesi milyonlar için kurtuluş, çürümüş düzen için ise yıkılış olacaktır.

Kitlelerin kağıt üzerinde demokrasi vaatlerine, sahte hukuk rejimi tartışmalarına karnı tok. Kitleler harekete geçmek için önder güçlerini arıyor. Ama önder geçinenlerin önemli bir bölümü kitlelerle mücadele içinde birleşmek yerine,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

demokrasi vaatleriyle, hukuk rejimi tartışmalarıyla oyalanıyor.

Reformistler demokrasi bekliyor, sistem katliam sunuyor

Toplumun daha bilinçli ve daha örgütlü olan, kendisini solcu, demokrat, ilerici, aydın, sosyalist olarak adlandıran kesimleri bu katliamı ve direnişi nasıl anlıyor? Bu katliam ve direnişte, sermaye ve emek, düzen ve devrim cephesi açısından neyi görüyor? Kendi sorumlulukları üzerinden buradan ne gibi pratik sonuçlar ve görevler çıkartıyor?

Bu katliam, faşizmin devrimci örgütlü güçlere yönelik basit bir öç alma, kör bir imha saldırısı mıdır? Bu katliam, demokratik gelişme yolunda ilerlediği, demokratik açılımların arifesinde olduğu, hatta buna mecbur olduğu iddia edilen rejim için sıra dışı bir parantez midir? Bu katliam, Türkiye'nin yeni dünya düzeni ile bütünleşmesini ve demokratikleşmesini istemeyen, devlet içinde yuvalanmış bir takım gizli güçlerin tertiplediği bir provokasyon mudur?

Bir kısım reformist çevrede katliam bu sorularla tartışılıyor. Katliam, bir sınıf ve devlet politikası olarak görülmüyor. Böyle olduğu ölçüde, devrimci tutsakların can bedeli direnişinin de yol gösterici politik-pratik anlamı kavranamıyor.

Reformizmin ve şimdi de ulusal mücadele eskilerinin "silah zoruyla" demokrasi ve barış beklentisi içine girdiği bir sırada, dünya'da ve Türkiye'de kanlı bir vahşet düzeni hüküm sürüyor. Bu düzen içinde "barış" ve "uzlaşma", egemenlerin sınıf çıkarlarının dayatılması ve buna karşı direnenlerin ise zorbalıkla ezilmesi zemininde tesis ediliyor. Liberal demokrasi, bu vahşet düzeninin kanlı gövdesine giydirilen cicili bicili elbise oluyor. Devrimci direniş ve mücadele, ezilen sömürülen yığınların hak ve özgürlükler mücadelesinin örgütlenmesi, bu vahşet düzeninin ayakta kalması ve istikrarı için, yok edilmesi gereken başlıca hedefi oluşturuyor.

Bunu reformizm göremiyor, ama düzen kendi alternatifinin ne olduğunu çok iyi görüyor.

Eğer sosyalizm öldü ise, eğer sınıf savaşı defteri artık kapandı ise, eğer devrimci hareket can çekişmekte ise, devletin bu vahşi katliama girişmesi için de hiçbir politik dayanak yok demektir. Ama devrim ve sosyalizm mücadelesi, bu vahşet düzenini yeniden ve tehlikeli bir biçimde tehdit ediyor. Devlet özelde devrimci tutsakları teslim alma, genelde devrimci hareketi tasfiye etme politikasını "milli güvenlik" gündeminin baş köşesinde tutuyor.

Devrimci hareketi güçsüz görenler, devrimci hareketi geleceksiz sananlar, devrimci hareketin mevcut iktidarı birinci dereceden tehdit etmediğini ve onun yegane alternatifi olmadığını düşünenler, 26 Eylül'ü de anlayamayacaklardır.

Devrimci tutsakların vahşice katledilmesi karşısında öfkeleneceklerdir, duygulanacaklardır. Ama katliamı da direnişi de anlayamayacaklardır. Ne yazık ki ileriye dönük bir sarsıntı, ayağa kaldıran bir silkinme, örgütlü mücadeleye sevkeden bir öfke olamayacaktır bu.

Devrimcilerin direnişine olan haklı saygı, devrimcileri ulaşılmaz bir kahraman ve devrimci direnişi erişilmez bir destan olarak görmeye, bu da gittikçe kendi konumu ve duruşu üzerinden yalnızlık, güçsüzlük, çaresizlik düşüncesi ve pratiğine yol açabilecektir.

Mücadele bayrağı yere düşmeyecek!

Yaşanan sınıf savaşının bir kesitidir. Devrimci tutsaklar canları pahasına direnmişlerdir. Bu bakımdan yenilen faşizm olmuştur. Faşizm şimdi bu yenilgisini telafi etmek istemektedir. Öncelikle reformist solu gerileterek, bir yandan devrimci örgütlü güçlerle, öte yandan kitlelerle mesafesini daha da büyüterek, bunu başarmak istemektedir. Solun her geri duruşu, her zayıflaması, boyun eğdiremeyeceği devrimci örgütlü güçlere dönük katliam saldırılarına devam etmek için devletin elini kuvvetlendirecektir. Bu saldırıların katliama dönüşmesini engellemek de örgütlü devrimci mücadeleyi yükseltmekten geçer.

Devrimci tutsaklar içerde ve dışarda yalnız başlarına da kalsalar, hiçbir destek de alamasalar, yine sonuna kadar direneceklerdir hücre dayatmasına karşı. Bu durum can bedelini ağırlaştıracaktır. Ama hiçbir bedel; ülkenin, ezilen ve sömürülenlerin geleceğini temsil eden devrimci bayrağın elden yere düşürülmemesinden daha yüksek değildir.

Faşizm devrimci mücadeleyi tasfiye etmek için bir eliyle katlediyor. Diğer eliyle ise devrimci saflarda işçi sınıfı ve emekçilere güvensizlik, yalnızlık, güçsüzlük, marjinallik, geleceksizlik ruh hali yaratmak istiyor. Yenilgi psikolojisini ve tasfiyeciliği hakim kılmaya çalışıyor.

Reformizm, bu yenilgi ve teslimiyet psikolojinin siyasal ifadesi ve örgütlenmiş biçimidir. Reformizm şimdi de, bu vahşet düzeninin egemenlerinden, katliamları bilinçli bir sınıf politikası olarak uygulayanlardan medet umuyor. Yasadışı çeteleri tasfiye görüntüsü altında devleti yasal bir katliam şebekesi olarak örgütleyenlerden, hukuku bu katliamların kılıfı haline dönüştürenlerden ve onların emperyalist efendilerinden, "demokrasi" talep etme yolunu tutuyor. Kitlelere güvenmiyor, dişe diş mücadele ile kazanımlara inanmıyor. Devletin her vahşeti, onda, isyan değil başeğme, ilerleme değil geri adım atma, sokaklara çıkma değil kafese girme tepkisi üretiyor.

Oysa demokratik hak ve özgürlükleri kazanmanın yolu, demeç vererek, vaat alarak, meclisten, burjuva hükümetlerden ve emperyalistlerden beklenti içine girerek değil, mücadele ederek, bedel ödeyerek, direne direne açılacaktır. Faşist baskı ve terör, birilerinin şahinliğinden değil, düzenin çürümüşlüğünden ve çözümsüzlüğünden temellenmektedir. Uygulanan bir sınıf ve devlet politikasıdır. Rejim kapitalist sömürünün, rantiye talanının, emperyalizme peşkeşin, ABD'ye uşaklığın istikrarını koruyabilmek için öncülere, devrimcilere saldırmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerden yana olan tüm güçler de bu saldırılara karşı direnmek zorundadır.

Haklar ve özgürlükler için her mücadele ilerletildiğinde aynı kapıya çıkacaktır. Önüne aynı barikat dikilecektir; faşist devlet terörü! Eli kanlı bir polis şefi karşınıza dikilecek ve yasaların bana verdiği yetkiyle dağılmanızı istiyorum, gösteriniz/eyleminiz yasadışıdır, diyecektir. Karşımızdaki güçler faşizmin güçleridir, yasalar faşizmin yasalarıdır. İşlevleri, düzen her köşeye sıkıştığında önünü zorbalıkla açmaktır. İşlevleri, hak ve özgürlükler mücadelesini bastırmaktır.

Buna karşı haklılık ve meşruluk bilinci ve eylem gücümüz ile direneceğiz.

Ulucanlar Direnişi örgütlü devrimci mücadeleye sarsıcı bir çağrıdır

Buna karşı direnmek, boyun eğmemek, diz çökmemek, en basit hak alma mücadelesinin bile en temel gereğidir. Devlet sokaklara, hak arama eylemlerine vahşice saldırmakta ve böylece düzenin en zayıf halkasını ele vermektedir. Bize düşen ise geri adım atmamaktır. Geri adım atmak barışın değil, uzlaşmanın değil, sadece yeni katliamların yolunu düzleyecektir. Dizginsiz terör rejiminin keyfi baskı ve katliamlarını meşrulaştırmasına hizmet edecektir. Kitleler ancak hak arama mücadelesi ve eylemlilik içinde hem haklarını koruyabilir hem de devletin gerçek yüzünü tanıyabilirler.

Faşizmin zorbalığını, gücümüzü birleştirerek, git gide daha kitlesel biçimde sokaklarda göğüsleyerek, düzenin üzerine üzerine giderek dizginleyebiliriz. Bu direniş hattı bugün hemen olmasa da yarın sonuçlarını mutlaka verecektir. Devrimci tutsakların dört duvar arasında en ileri düzeyde sergilediği direniş geleneğini fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, sokaklarda, mücadelenin her alanında sergilemek ve kitlelere sahiplendirmek, günün tayin edici görevidir.

Kimsenin kendi geri duruşunu kitlelere fatura etmeye hakkı yoktur. Öncüler görevini yerine getirirse kitleler açılan bu yoldan ilerleyecektir. Çünkü milyonların yaşamsal çıkarları, mücadelenin ve kurtuluşun yolu buradadır.

Yalnız olan, güçsüz olan, ülkenin ve toplumun emekçi çoğunluğunun çıkarlarına karşı bir avuç asalağın temsilcisi olan eli kanlı iktidardır. Çözümsüz ve geleceksiz olan işbirlikçi sermaye iktidarının kendisidir.

Gerçeğin bu bilincini kuşanmalı ve kitlelerle birleşmek, kitlelerin devrimci isyanını örgütlemek için ileri atılmalıyız. Faşizmin vahşi kırbaçlarının toplumu kafese değil, fakat özgürlük mücadelesine daha sıkı sarılmaya sevk etmesinin yolu böyle açılacaktır.

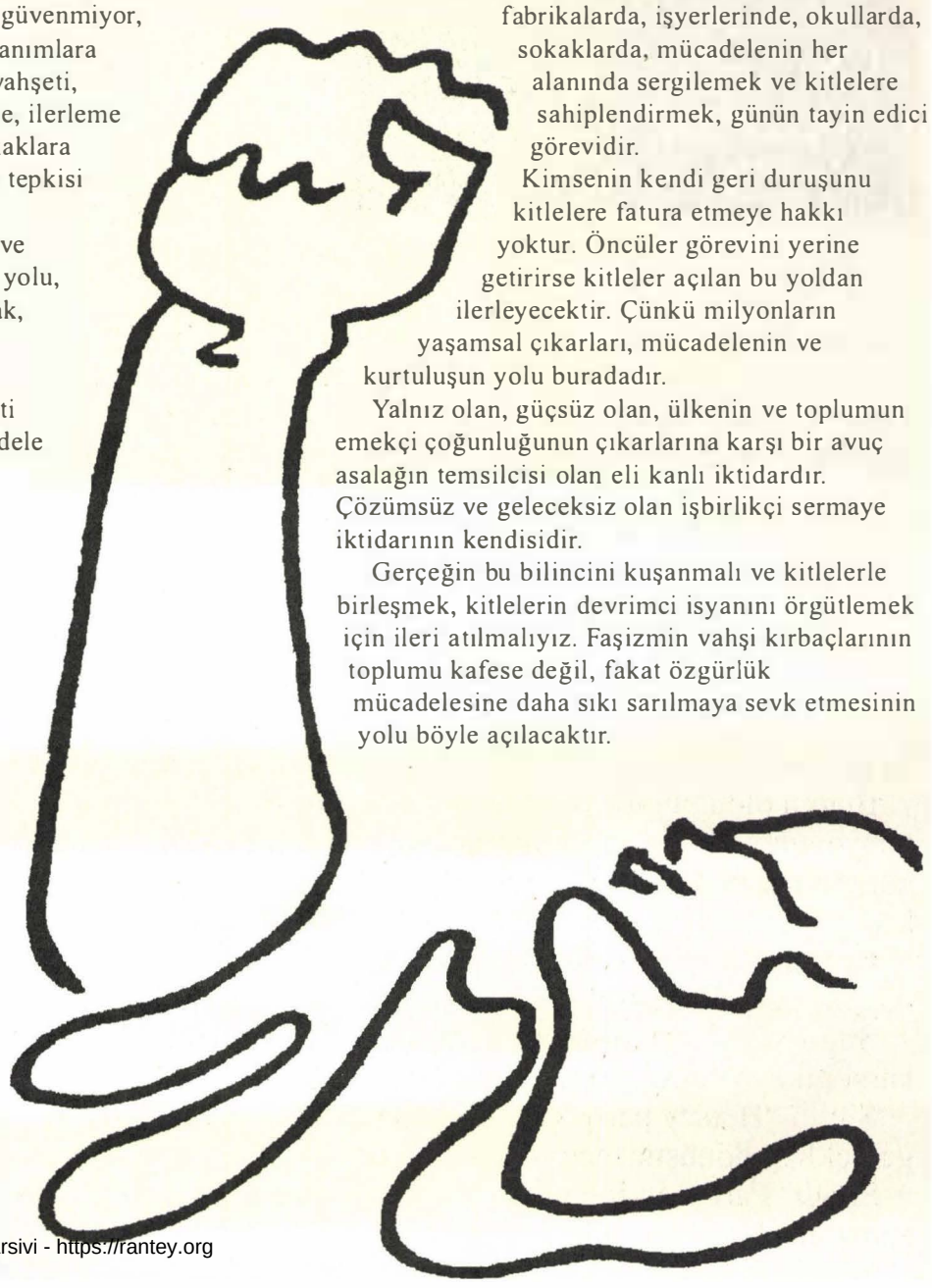

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parti bilincinin ve coş

Zindanlar coşkumuzu, zulüm öfkemizi kıramaz!

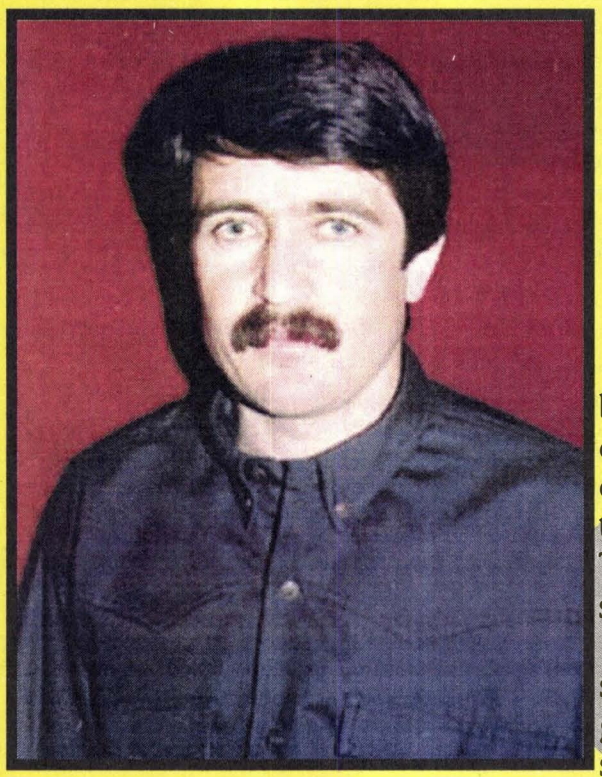

"... düşman tüm şiddetini üzerimize kussa da, zulüm devrim coşkumuzda ve sosyalizm inancımızda zerre kadar sarsıntı yaratmayacaktır."

Habip Gül/Tekoşin

Hareketimiz ulaştığı düzey itibarıyla parti niteliğini yakalamış ve parti ilanı sadece bir zamanlama sorunu haline gelmiştir. Bugün hareketimizin 10. mücadele yıldönümünden duyduğum coşku ve heyecanın yanı sıra, bunu bir kez daha zindanda karşılamaktan dolayı bir burukluk da yaşamıyor değilim. Bu burukluğun nedeni ne yılları bulacak olan tutsaklık, ne de bu barbar düzenin zulüm karargahlarından biri olan zindanda olmaktır. Tümüyle yoldaşlara duyulan özlem, yoldaşlarla omuz omuza sıcak kavga alanlarında savaşma arzusudur.

Partiyi müjdeleyen hareketimizin yıldönümü bildirilerini fabrikalarda ve emekçi semtlerinde dağıtmak, işçi ve emekçilerden "başarılar diliyoruz", "yine bekleriz" vb. gibi, kısa ama sonsuz dostlukların köpr lerini kuran sözleri duymak... Ya da işçi servislerinin geçtiği bir güzergaha, partiyi müjdeleyen ve sosyalizm idealimizin bir bayrak gibi dalgalandığı kocaman bir pankartla işçi ve emekçilere partimizi duyurmak...

İşte bütün bu özlem ve arzulardır, zindan duvarları arkasında burukluk yaratan. Bu burukluk bir umutsuzluğun değil, tersine düzene duyulan kin ve öfkenin doruğudur. Zindan duvarlarını aşan kavga arzusudur. Yoksa beş-on yıl değil tüm ömrümüzü tüketse de zindanlar, düşman tüm şiddetini üzerimize kussa da, zulüm devrim coşkumuzda ve sosyalizm inancımızda zerre kadar sarsıntı yaratmayacaktır. Hangi koşullarda ve mekanlarda olursa olsun, EKİM'in yıldönümünde doruğa ulaşan coşkumuzu haykırmamızı engelleyemeyecektir. Zulmün işkencehanelerinde susarak, engizisyon mahkemelerini sosyalizm idealimizi haykırmanın bir kürsüsüne dönüştürerek, zindanları birer direniş mevzisine dönüştürerek karşılarız EKİM'in mücadele yıldönümünü. Yani her koşulda kavgada yaşarız coşkumuzu.(...)

(Ekim, sayı: 178, 1 Ekim '97)

***

En sınırlı olanaklarla ve son derece elverişsiz bir tarihsel dönemde (Sovyet Birliği'nin yıkılışı ve Doğu Avrupa ülkelerindeki çöküşler) yola çıktık. Sosyalizme ve işçi sınıfına inançsızlığın geliştiği, teslimiyet ve tasfiyeciliğin derinleştiği bir süreçte sosyalizm bayrağını kıskançlıkla sahiplenen bir avuç komünistin omuzlarında yükseldi örgütümüz. 11 yıllık mücadele süreci sonunda hareketimiz sınıf mücadelesi tarihinde onurlu yerini almakla kalmadı, partili bir düzeye ulaşmayı da başardı.

Bugün olduğu gibi yarın da onur duyacağımız bu 11 yıllık mücadele tarihi, parti öncesi inşa örgütü olan örgütümüzün tarihsel misyonunu tamamladığı bir tarihtir de. 12. mücadele yılında yerini sosyalizm idealimizin temel aracı ve sınıf savaşımının savaş kurmayı olan partimize bırakan örgütümüzü 11. kuruluş yıldönümünde son kez selamlamanın onurunu yaşıyoruz. Bu onur ve kıvanç aynı zamanda örgütümüzün yerini bıraktığı partimizin doğumundan dolayıdır.

Resmi olarak ilan edilsin ya da edilmemiş olsun, partimiz doğmuştur. Örgütümüzün 12., partimizin ise doğum günü olan bugün, bu çifte onuru ve coşkuyu yaşıyoruz.

Şimdi tüm komünist kadro, militan ve sempatizanların bu onuru ve coşkuyu eyleme, inanç ve bağlılığı sınıf düşmanlarımıza karşı öfkeye dönüştürmelerinin zamanıdır!

Şimdi "Herşey parti için! Parti devrim ve sosyalizm için!" şiarını slogan olmaktan çıkararak tüm yaşamımızı belirleyen bir gerçekliğe dönüştürmenin zamanıdır!

Şimdi "Partiyi kazandık, partiyle kazanacağız!" şiarını, işçi sınıfı ve emekçi yığınlara özümseterek kavga şiarına dönüştürmenin zamanıdır!

(Ekim, sayı: 198, Ekim '98)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kusunun taşıyıcıları...

Partili kimlik ve partili kadro

"Partiyi kazandığımız bugünkü evrede artık devrim hedefi her parti kadrosunun, her komünist işçi partisi militanının yakın hedefi olmalıdır."

Ümit Altıntaş/Tuna

(...) EKİM 1980 öncesi dönemden bir gelenek devralmadı. Bu durumda, yeni bir kültür ve yeni bir geleneğe dayalı altyapısını ise, ancak ideolojik çizgisinin doğasına uygun bir politik çalışma sonucunda kazanabilirdi. Buna rağmen, denilebilir ki geniş bir yelpazeden kadrolaşma olanakları ile karşılaştı. Bunlar sınıf hareketi içinden olduğu gibi, en farklı geleneklerden sol ve devrimci hareketleri de kapsıyordu. Bu geniş yelpazeye rağmen EKİM hiç de eklektik bir politikaya ve kozmopolit bir kültüre olanak tanımadı. Tam da bu sayede, süreçlerdeki dökülmelere ve kritik daralma evrelerine rağmen, her seferinde bir politik güçlenme ve bunu tamamlayan bir örgütsel derinleşme süreci yaşayabildi.

Ama bu meselenin sadece bir yanıdır. Diğer yandan bizim ideolojik düzeyimiz ile politik-örgütsel düzeyimiz arasındaki açı, birincisi lehine hep kendini korudu. Bu ise bize akan yönelimin daha geniş ölçeklerde yaşanmasını ve kalıcılaşmasını engelledi. Dolayısıyla, bugünkü partili düzeyimiz bize ikili bir güvence sunuyor. Birincisi; bizi izleyen ve arayış içinde olan kesimleri ancak parti adımı ile kazanabilirdik. Yaşanan da bu olmuştur. Yakın bir tarihte, üstelikte durgun bir evrede EMEP saflarından komünist harekete yönelik devrimci kopuşlar bunun bir ifadesidir. İkincisi; partili düzey aynı zamanda kazanılmış bu güçleri kalıcılaştırabilmenin de yegane güvencesidir. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte "nitelik kendi niceliğini yaratacaktır". Bunu sağlayacak olan ise, örgütsel derinleşme ile politik etkinin yaygınlaşmasını, birbirini besleyen tarzda hayata geçirecek bir önderlik seviyesidir.

Parti kuşkusuz ki önümüzdeki dönemde de çok yönlü zorlanmalarla ve sorumluluklarla karşı karşıya kalacaktır. 11 yıllık örgütsel-politik deneyimimiz, bu zorlanmaların üstesinden gelebilmede en önemli avantajımızdır. Kaldı ki, genel ideolojik-programatik sorunların da ötesinde, politik ve örgütsel alanlarda 1970'lerden beri devrimci hareketin deneyiminin taşıyıcısı durumunda bir kadrosal birikimimiz de var. Henüz bu deneyimlerin komünist eleştiri süzgecinden geçirilip politik çözümlemelerinin yapılmamış olması bu gerçeği karartmamalıdır. Bu deneyimin taşıyıcısı olmanın anlamı partili mücadele ve yükselen bir devrimci kitle hareketliliğinde daha iyi anlaşılacaktır.

"Gerçek önderlik iddiamızı sınayacak olan gerçek bir kitle hareketliliği dönemidir" diyoruz. EKİM, 11 yıllık sürecinde bu tür bir dizi sınav verdi. Geleneksel sol 1989 çöküşünden liberalleşme ve yasallaşmaya dönük güçlü tasfiyeci eğilimler çıkarırken, biz bunu devrimci teorinin geliştirilmesi için fırsat saydık. 1991 sonrası sınıf hareketi kırıldığında, "sınıfa yönelme" modasının tüm izleyicileri kendi sınf-dışı semtlerine yönelirken, bir tek biz sınıf çalışmasında ısrar ettik. Partili kimlik bu sınavı verebilmenin de güvencesidir.

EKİM kadrosu ile parti hedefi arasında hep güçlü bir bağ oldu. Her hedefi parti genel hedefine bağlı olarak ele aldık. Bunu zamansal açıdan planlamak iradi çabası, bu mesafeyi tüketmedeki tüm "ağır" sürece rağmen, hızlandırıcı bir etki yaptı. Biz, 1. Genel Konferans'ta da partiyi kendi içinde amaçlaşmış bir yapı yaratmak olarak değil, devrim ve iktidar sorunu ile organik ilişkisi içinde tanımlamıştık. Partiyi kazandığımız bugünkü evrede artık devrim hedefi her parti kadrosunun, her komünist işçi partisi militanının yakın hedefi olmalıdır. Kuşkusuz ki, devrimi tarihsel açıdan planlayamaz, "devrim yılı" ilan edemezsiniz. Nasıl ki partiyi, ona ulaşma sürecimizin tüketilmesi için özel bir çabaya borçluysak; bu kez aynı çabayı devrime yöneltmeli, onu soyut olmaktan çıkarmalıyız. Yeni dönemdeki partili kadronun siyasal sınıf devrimcisi kimliği bunu ayrıca kolaylaştıracaktır.
(...)

(Ekim, sayı: 196, 1 Ağustos '98)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ölüm çiçek açtı ölümsüz bedeninde...

29 Eylül '99 / Saat: 02:00

Sensiz düşünmek, sensiz cümleler kurmak istemiyoruz. Düşman senli düşüncelerimizi ve cümlelerimizi katletmeyi denedi. Başaramadı. Şimdi düşüncelerimiz daha çok senle dolu. Sohbetlerimiz hep sende kesişiyor, sende ve Ümit yoldaşta... Düşmana inat, senin ve Ümit yoldaşın ismiyle dolu cümlelerimiz, ölümsüzleştiğiniz andan beri savaş çağrısıdır. Kazanmanın, düşmana diz çöktürmenin adıdır. Savaşmayı ve kazanmayı öğrendik sizden. Hala da öğrenmeye devam ediyoruz. Sizleri aşmayı önüne hedef olarak koymuş öğrencileriniz olmaktan büyük bir onur ve gurur duyuyoruz.

"Önemli olan partili kimliğin neferi olmaktır" diyordun bir mektubunda. Senin öğrencilerin olarak partili kimliğin neferi olacağız. Ve başka bir mektubunda yazdığın şu sözlerin bilincimize ve yüreğimize işlenmiştir artık:

"Düşünsene, daha '87'de 'bir elin beş parmağını bile geçmiyorken' bugün yapının öngünündeyiz. Evet, hangi koşullarda olursa olsun her birimiz yapının birer tuğlalarıyız. Aynı zamanda her birimiz tuğlaları yerli yerine yerleştirerek yapının yükselmesini sağlayacak olan yapıcılarız/olmak zorundayız."

"Yükseliyor yapı, yükseliyor..."

Yine kendini kıskandırdın
Habip yoldaş

Eylemin üçüncü gecesi...

Her insanın yaşamında yönünü tayin etmesini sağlayan bir kutup yıldızı vardır. Gökyüzünde sallantısız durarak çekim merkezi olur. Devrimcilerin kutup yıldızı ise kendi yoldaşlarıdır. Benim için de sen öyleydin Habip yoldaş. Benim sadece yönümü tayin etmemi sağlamadın, aynı zamanda, yeniden devrime doğuşuma ebelik ettin, o becerikli proleter ellerinle. Beni gün ışığına, partinin aydınlığına, partili olmanın tarifsiz onuruna taşıyan oldun.

Son konuşmamızda bana, "güvenimizi boşa çıkarmadın" demiştin. Benim için dünyanın en güzel anıydı, bu sözleri senden duymak. Şimdi ise en güzel anısı... Bunları, senden duyacağım son sözler olacağını bilemediğim için, beynime kazımıştım ilk duyduğumda. Şimdi ise oya oya yüreğime nakşediyorum ve yüreğim çarptıkça bu sözleri duyacağım senden.

Güvenini boşa çıkarmayacağım. Benden daha iyi biliyorsundur, ama ben yine de söyleyeyim, bütün yoldaşlar güvenini boşa çıkarmayacak.

Tuhaf, anlatılmaz bir duygu şu an yaşadıklarım. Garip bir suçluluk psikolojisi içindeyim. Sen şehit düşmüşken yaşıyor olmak, nasıl anlatayım, garip bir suçluluk psikolojisi yüklüyor bana. Yaşamalıydım...

Yine beni hep olduğu gibi duygusallıkla suçlayacaksın. Hatta şehit düştüğünü duyduğum ilk anda tutamadığım gözyaşlarımı gördüğünde kimbilir nasıl kızdın. Haklı olduğunun farkındayım. Ama sen de biliyorsun ki aşmakta en çok zorlandığım zaafım bu duygusallığım. Üstelik sana onurlu bir yaşam borçluyken nasıl tutubilirdim ki gözyaşlarımı. Bu kez olsun beni bağışla yoldaş.

Ama şimdi ilk anın duygusallığını aştım. Artık gözyaşlarıma izin vermiyor öfkem. Şimdi hesap sormanın zamanı. Bütün enerjimi buna hasrediyorum. İçin rahat olsun yoldaş, sizin Ulucanlar'da başlattığınız direniş burada ve birçok zindanda sürüyor. Sizler gibi olacağız, kazanacağız.

Yine de sözünü ettiğim suçluluk psikolojisini atamadım. İnanmayacaksın ama, keşke uzlaşma olmasa, keşke saldırsalar, diye düşünüyorum. Saldırsalar da, hemen, sıcaklığını yitirmeden hesabını sorsak birkaçından. Ölüm mü? Yoldaş, sen ve Ümit yoldaş ölümü bu denli küçültmüşken, bedenlerinizde açan bir çiçeğe dönüştürmüşken, biz nasıl ölümü aklımıza getirelim.

Yaşamalıydın derken, bunu tüm yüreğimle söylüyorum. O halde yaşamalısın yoldaş, sen ve Ümit yoldaş yaşamalı. Bak barikatımızı birlikte kurduk. Diğer siper yoldaşları da yanımızda. Sen ve Ümit yoldaş en önde yine. Düşman gelse yine ilk sizi bulacak karşılarında. Ve bizler sizin gibi komutanlara layık askerler olarak savaşacağız. Bak elimdeki demir çubuğu senin yüreğinle tutuyorum. Beynimde de Ümit yoldaşın düşüncesinin berraklığı.

Sizi yaşatıyoruz yoldaşlar. Bir Habip, bir Ümit yaratmış partimiz, Habipler'i, Ümitler'i çoğaltacak. Partimizi ikiniz de benden çok iyi tanıyorsunuz. Bu yüzden çoğalacağımızı bildiğiniz için ölümü çekincesizce ektiniz verimli bedenlerinize.

Sana bir şey itiraf edeyim yoldaş. Seni hep kıskandım. Sana olan sevgim arttıkça daha fazla kıskandım. Kıskançlıkla takipçin oldum, daha doğrusu olmaya çalışıyorum. Yiğitliğini, baş eğmezliğini, olaylara ve kişilere proleter sezgilerinle sağlam bakışını, kavrayışını ve yansıtışını kıskandım.

Hala kıskanıyorum seni. Partimizin ilk şehitlerinden biri olmanı kıskanıyorum. Böyle bir onura ilk ulaşanlardan biri olmanı kıskanıyorum. Ama bu onuru en çok hak edenler de sizlerdiniz. Garip geliyor belki bunları söylemem. Sizlerin şehit düşmesi partimiz adına önemli bir kayıp, ama bir o kadar da büyük bir onur.

Çünkü yoldaş, samimi her devrimci kendine şehitleri örnek alır. Onları aşmaktır onun devrimcileşmesinin adı. Sizin gibi önder yoldaşları aşmak zor olacak. Çünkü ikiniz de örnek komünistlerdiniz. Sizin takipçileriniz olarak, bizler sizi aştığımız oranda sizleri yaşatacak ve partimizi güçlendireceğiz.

Her gün kendinde devrim yapmanın adı:
Habip Gül (Nevzat Çiftçi)

Şehitlerin ardından hep iyi sözler vurur dudaklara. Çünkü hatırlarda onların hep iyi yanları kalır. Çünkü en iyiler, en önde düşerler bereketler toprağına.

Ümit yoldaşı sınırlı sayıdaki mektuplarından ve Kızıl Bayrak'ımızdaki yazılarından tanıyorum. Ama bu bile yetiyor onun en iyilerden biri olduğunu bilmeme. Seni ise neredeyse yaşamımın her anında örnek alacak kadar yakından tanıyorum. Bu yüzden ancak seni anlatabileceğim.

Söze nereden başlasam. Örnek aldığım yoldaştın. Bir partili nasıl olmalı sorusunun yanıtını sana bakarak veriyordum. Görüşe gelen yoldaşlara hep senden örnek veriyordum. Hayır, seni hiçbir zaman mükemmelleştirmedim. Zaten böyle bir şey yapsaydım, buna ilk karşı çıkan sen olurdun. Ama mükemmeli kovalayan ve buna en yakın olan bir önder yoldaştın. Devrimcilik hergün kendinde devrim yapmaktır. Bunun en iyi örneği de sendin.

"Ancak sınıf kini olanlar ayakta kalabildi" diyordun bir mektubunda. Ama kimimiz sadece ayakta kalırken, kimimiz de kendisiyle birlikte birçoklarını ayakta tuttu. Benim tanıdığım yoldaşlar içinde böylelerinin başında sen geliyorsun. Benim de ayakta kalanlardan biri olduğumu söylüyordun. Ama inan yoldaş, benim ayakta kalmamda senin payın oldukça büyük.

Bunun için sana teşekkür ettiğimde, tüm mütevaziliğinle, "bunun için bana teşekkür etmene gerek yok" diyordun. "Sen de, ben de, herkes de emeğinin karşılığını alıyor." Doğru, herkes emeğinin karşılığını alıyor. Ama bir düşünsene, göz ne kadar emektar olursa olsun, cılız bile olsa bir ışık yoksa onun emektarlığı ne işe yarar. Ancak bir ışık olduğunda göz emeğinin karşılığını alır ve görür. İşte yoldaş sen ışığınla görmemi sağladın. Öyle cılız da değildi ışığın, göz kamaştırıcıydı. İkimiz de biliyoruz ki, senin ışığın olmasaydı gözlerim karanlıkta çürüyecekti, yüreğim de öyle...

Nerede inançlı bir yürek görsen, teklifsizce uzatıyordun elini. Varsın yarı beline kadar bataklığa gömülmüş olsun. Devrimci bir sezgiyle ondaki inancı görüyor ve çekip çıkarıyordun bataklıktan. İnançsız yürekler ise senin hışmından hep sakınmış, ama yine de kurtulamamıştır. Devrime kan olacak biri için yorulmak bilmeden emek harcarken, inançsız yüreklere emek harcamak bir yana, onlara değer verilmesini bile kabul edemezdin. Bu yüzden inanmış tüm yüreklerin sevgilisiyken, inanmayanların haklı nefretini çekiyordun üzerine.

Bugün seni yaşatacağına söz veren birçok yoldaşına birebir emeğin geçmiştir. Hele ki benim üzerimdeki emeğinin karşılığı ancak mücadeleyi devrimle taçlandırmakla ödenebilir.

İlk kez zindanda tanışmıştık seninle. Kötü bir durumdaydık, saflarımızda tasfiyeci dönekliğin kendini göstermeye başladığı bir sürecin içindeydik.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Zorlu bir süreçti ve hareketi sahiplenmenin apayrı bir önemi vardı. Çokları devrimin dışına düştü bu süreçte. Bense işin kolayına kaçıp, başka bir hareket saflarında mücadele etme yolunu seçmiş, açık ifadesiyle güçlüklerden kaçmıştım. Sen ise zorluklara teslim olmadan, kaçmadan hareketin saflarında kalmıştın. Tüm emeğini ve çabanı partili düzeye ulaşmaya hasretmiştin. Daha o günden, bugünün Habip Gül'ünün ipuçlarını veriyordun.

O günlerde tanıdığım Nevzat Çiftçi de benim gibi hareketle henüz yeni tanışmıştı. Hiç değilse benden eski değildi. Deneyimsizdi, teorik olarak geriydi. Ama ihtilalci sınıf partisi olan partimizin ihtiyaç duyduğu sağlam duruşlu bir proleterdi. Güçlüklerle mücadele etti, kendi eksiklerini aşmakta gösterdiği çaba gerçekten görülmeye değerdi.

Yoldaşların, özellikle genç yoldaşların senin bu pratiğinden öğrenecekleri o kadar çok şey var ki. Zaman zaman faaliyet yürüttüğü alanda yaşadığı güçlüklerden söz eden ve içten içe ordan kaçma eğiliminde olan yoldaşları gördüğümde, hep senin pratiğini örnek veriyordum. Ancak güçlü ağaçlar fırtınalara karşı ayakta durabilir. Bunun için de köklerini senin gibi devrim toprağının derinlerine salmalı. Aksi takdirde, rüzgarla birlikte oradan oraya savrulur ve en sonu devrimin dışına düşer.

Yine kendi pratiğinden çıkardığın bir sözün çalınmıştı kulağıma; "yoldaşlarıyla mücadele etmesini bilmeyen düşmanla mücadele etmesini de beceremez." Seni tanıdığım için bu sözün anlamını biliyorum. "Yoldaşlarıyla" derken, yoldaşlarının zaaflarını kastediyordun. Eğer zaafında ayak diriyorsa bizzat kendisiyle de mücadele edilmeliydi. Yaşanan sorunlar karşısında küsmek, kırılmak değil, savaşmaktır aslolan. Çünkü savaşımız dışarıdan çok içteki düşmana karşıdır, öncelikli olarak.

İçindeki düşmana karşı acımasız bir kişiliğin vardı. Eksiklerin senin için bir süre sonra aşılacak şeylerdi. Seninle tanıştığımız yıllarda teorik olarak eksikliğin vardı. Ama her anını okumaya ayırıyordun. Akademik bilgi olsun diye değil, pratiğe dökmek için okuyordun. Çünkü sen eylem adamıydın.

Yıllar sonra seninle yeniden karşılaştığımda, teoriyle pratiğini örtüştürmüş Habip Gül vardı karşımda. Ve Habip Gül de Nevzat Çiftçi gibi hergün kendinde devrim yapıyordu. Bana sorsalar, partimiz seninle yeni bir Dimitrov kazandıracaktı devrim tarihine. Tıpkı Dimitrov gibi proleter, tıpkı Dimitrov gibi yorulmadan, usanmadan çalışan, sürekli kendini geliştiren bir komünisttin.

Akademik eğitim almış, belli bir birikimi olan niceleri iki satır yazı yazmakta zorlanırken, daha doğrusu yazmamak için türlü engeller çıkarırken, sen bir sürü işinin olmasına karşın, sürekli olarak yazı yazardın yayın organlarımıza. İmkansızlıklar içinde bile olanaklar yaratan, olmazı hiç değilse oldurmaya çalışan bir hedefe kilitlenmişlikti seninki. Kuşkusuz insan üstü biri değildin. Böylesine başarılı olmanın temelli nedeni inanmışlığın ve partiyi sahiplenmendi. Parti sendin, sen partiydin. "Herşey parti için!" sloganı, tam da senin pratiğinle karşılığını buluyor. Sendeki yetkinliği, örnek komünist kişiliği kavramak isteyenler, öncelikle senin partiyi sahiplenişini kavramalıdır. Ve bu yıllar öncesindeki Nevzat Çiftçi'nin temel karakteristliklerinin başında geliyordu.

Tahliye olmana 11 ay kalmışken, özgürlük eylemi gerçekleştirerek sıcak mücadeleye koşman bile, senin partiye ve devrime adanmışlığını, sahiplenişini göstermeye yeterlidir.

Kibir ve kariyerizmden uzak alçakgönüllü bir komünist

Birçok eksikliğimi ve zaafımı, senin kişiliğini ölçüt alarak gördüğümü söylemem hiç de abartı olmayacaktır. Eksiklik ve zaaflarımla mücadele ederken seni hep yanımda buldum. Hiçbir zaman yardımını esirgemedin benden.

Çokları senin yerinde olsaydı bana üstten bakar ve sürekli karşıma konumunu ya da benim yapamayıp da kendi yaptıklarını çıkararak, bir anlamda beni aşağılardı. Ama senin kendine güvenen, komplekssiz dost kişiliğin hiçbir zaman böyle yapmadı. Zaaflarıma yönelttiğin en sert eleştirin bile dostçaydı. Hiyerarşik konumunla değil, kendini sevdirerek, saydırarak eleştiriyor, eleştirdiğin kişiden yardımını da eksik etmiyordun. Dedim ya, hemen her yoldaşın dostuydun.

İnsanlara üstten bakmaktan, kibirden, kariyerizmden nefret ederdin. Böyle birini anlatıyordun. Randevusuna geç geldiği için kendisini eleştiren alt ilişkisine neredeyse "sen de kim oluyorsun da, beni eleştiriyorsun" diyen birini... Bunu anlatırken gözlerin öfkeyle doluyordu, sanki düşmanından söz ediyormuşsun gibi. Öyleydi de. Çünkü bu anlayış en tehlikeli iç düşmandı. Eleştirinin kimden geldiğini değil, eleştirinin kendini esas alırdın. Aslolan ise eleştirilmemekti, yani görev ve sorumluluklarının hakkını vermek.

Teorik olarak kendini yetkinleştirmene karşın, ne yazarken, ne de konuşurken sınıfın dilinden uzaklaşmadın. Birçok sınıf kökenli devrimci teorik olarak geliştikçe sınıfın dilinden, yani sınıftan uzaklaşır. Sende böyle bir zaafiyetin izi bile yoktu.

Sınıftan hiçbir zaman uzaklaşmadın, yabancılaşmadın. Kelimenin tam anlamıyla bir sınıf devrimcisiydin. Zaten sınıfa yabancılaşma da kariyerizmin, kibirin ve küçük-burjuva ukalalığın bir sonucu değil mi? Bir devrimciyi öldüren, devrimci olmaktan çıkaran bu zaafların sende izi olmadığı için sınıfa yabancılaşmadın. Böyle olduğu için her yoldaşın dostu, partimizin **sevgili Habip'i** oldun.

"Herbirimiz yapının birer tuğlalarıyız"

Sensiz düşünmek, sensiz cümleler kurmak istemiyoruz. Düşman senli düşüncelerimizi ve cümlelerimizi katletmeyi denedi. Başaramadı. Şimdi düşüncelerimiz daha çok senle dolu. Sohbetlerimiz hep sende kesişiyor, sende ve Ümit yoldaşta...

Düşmana inat, senin ve Ümit yoldaşın ismiyle dolu cümlelerimiz, ölümsüzleştiğiniz andan beri savaş çağrısıdır. Kazanmanın, düşmana diz çöktürmenin adıdır. Savaşmayı ve kazanmayı öğrendik sizden. Hala da öğrenmeye devam ediyoruz. Sizleri aşmayı önüne hedef olarak koymuş öğrencileriniz olmaktan büyük bir onur ve gurur duyuyoruz.

"Önemli olan partili kimliğin neferi olmaktır" diyordun bir mektubunda. Senin öğrencilerin olarak partili kimliğin neferi olacağız. Ve başka bir mektubunda yazdığın şu sözlerin bilincimize ve yüreğimize işlenmiştir artık:

"Düşünsene, daha '87'de 'bir elin beş parmağını bile geçmiyorken' bugün yapının öngünündeyiz. Evet, hangi koşullarda olursa olsun her birimiz yapının birer tuğlalarıyız. Aynı zamanda her birimiz tuğlaları yerli yerine yerleştirerek yapının yükselmesini sağlayacak olan yapıcılarız/olmak zorundayız."

"Yükseliyor yapı, yükseliyor..."

Habip ve Ümit yoldaşların adları sermayenin savaş çağrılarının kabulüdür!
Habip ve Ümit yoldaşları kavgamızda yaşatacağız!
Şehitlerimize devrim sözümüz var!
Yaşasın devrim! Yaşasın sosyalizm!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Senden öğrenmeye devam eden
bir öğrencin/Çankırı

En önündesin kortejin

Yürüyoruz.
Sloganlarımızdan
dalgalanıyor
barikatlar.

En önündesin
yine
kortejin.
Yine kalkıyor havaya
yumruklar sloganlarınla.

Nöbetteyiz
fabrika kapısında.
Gece karanlık
yıldızlar parlak
Grev çadırımız
al güneşlerden aydınlık.
Sensin yine öğretmenimiz
Yine
biz
aç çocuklar gibi
pürdikkat karşında.

Bu yürüyüşü durduramayacaklar.
Bu ders hiç bitmeyecek.
Sesin sesimizde
düşüncelerin düşüncelerimizde
bayrağın ellerimizde çoğaldıkça
Sen yaşamaya devam edeceksin
onlar tükenip gidecekler.

G.Kaya
3 Ekim '99

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Habip'in öyküsü

Mahmut Alınak

Kendine ait olmayan Habip Gül adıyla yakalandığında onca işkenceye rağmen bu isimde ısrar edişi ve mahkemelerde birçok kez bu isimle yargılanıp cezalar alışı, onun hayat macerasını daha da çekici hale getiriyordu. Kişilikleri henüz kökleşmemiş olanlar, Habip'teki çelik cesaretin kırıntısını bile taşısalar, fark edilmek için herhalde çok kasıntılı dururlardı. Çalımlarından geçilmezdi. Ama Habip öyle değildi. Sıradandı. Böyle gösterişsiz olmak için de kendini hiç zorlamazdı. Güvenli insanların alçak gönüllülüğü, onu hayranlık verici bir doğallığa büründürürdü.

(...)

Habip'in cezaevinden daktilo edip gönderdiği yaşam öyküsü bittiğinde saatler geceyi yarılamıştı. Televizyonlar, Ulucanlar Cezaevi'nde öldürülenlerin adlarını veriyordu. Kars rahat uykusundaydı; tıpkı Ankara, İstanbul.....gibi. Habip'in ruhu caddelerde ve sokaklarda kol geziyordu. Kars'ın sakin gecesinde acı bir hıçkırık patlıyordu.

Zamansız güz soğuğunun Kars'ı çepeçevre sardığı uğursuz bir pazar akşamıydı. Televizyonlar Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde isyan çıktığını haber veriyorlardı. Devlet güçlerince girişilen operasyon sonucu bazı tutukluların öldürüldüğü bildiriliyordu.

Televizyonun başına geçmiş, öfke kasırgasına tutulmuş bir halde haberleri dinliyordu. Habip Gül adını işitince, oturduğu kanepede taş kesildi. Aklına ilk gelen, sakin bir deniz gibi bakan Habip'in masmavi gözleri oldu. Gülümsüyordu. Sonra kadifemsi bir görüntü veren, kıpır kıpır parlak kumral saçları uçuştu gözlerinin önünde. Arkasından sırasıyla yüksek alnı, hafif çıkık elmacık kemiği ve ortanın üstünde gösteren fidan boyu canlandı belleğinde. Hıçkırıklar arasında telefona koşup, dar gün dostunu aradı. Sadece, "Habip... Habip... diyebildi boğuk bir sesle. Dostu, "Yapma!" diye acıyla feryat etti. Başka da herhangi bir şey konuşmadılar. Dostu tam olmasa da anlamıştı Habip'in başına gelenleri.

Dizginsiz hıçkırıklar arasında yığıldığı masada Habip'le ilk karşılaştığı anı hatırlamaya çalıştı. Kutsal görünüyordu o an şimdi ona. Ama tüm çabası boşa gitti. Belleğinde o anı gösteren tek bir resim bile yoktu. Sabun köpüğü gibi silinip gitmişti her şey.

Kendisinin de terörist diye kilit arkasına kapatıldığı o günlerde tanışmıştı Habip'le. Ziyaretçi görüşüne gidip gelirken karşılaşıyorduk herhalde, diye düşündü. Ama kör bir karanlığa bakar gibiydi, hiçbir şey göremiyordu. "Ah, ah keşke seni görüş yerinde hiç bekletmeseydim, paha biçilmez o zamanı hiç çalmasaydım" diy haykırarak, sarsıla sarsıla ağlamaya koyuldu.

Cezaevinden çıktıktan sonra içi burkularak geride bıraktığı dostlarını sık sık ziyarete giderdi. Ulucanlar Cezaevi o her zamanki soğuk ve resmi tavrıyla karşılardı onu. Dişçi koltuğuna oturmaktan beter sıkıcılıktaki işlemler tamamlanırdı önce. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın asıldıkları asırlık ağacın önünden geçerek birinci kata çıkardı sonra. Bir dönem birlikte siyaset yaptığı eski koğuş arkadaşları ziyaretçileriyle, bu katta bir odada görüştürülüyorlardı. Erken getirildikleri için, zaman israf olmasın diye ilkin onlarla görüşürdü. Sonra da aşağı kattaki dostlarına giderdi. Ama oraya hep geç kalmış olurdu. Cezaevi ziyaretlerinde zamanın nasıl geçip gittiği fark edilmezdi. Ateşlenen sohbetin alevi, zamanı hızla yutup tüketirdi. Eski koğuş arkadaşlarıyla vedalaştığında koğuş kapılarının kapanmasına on beş-yirmi dakika gibi kısacık bir zaman kalmış olurdu. Saatine bakarken utanca boğulup, hızla dışarı atardı kendini. İçini dolduran ağır suçluluk duygusuyla soluk soluğa aşağı kattaki görüşme odasının yolunu tutardı. Habip'i o hiç değişmeyen sakinliğiyle, göğsünde kollarını kavuşturmuş halde kendisini beklerken bulurdu. Beklemekten yorulup görüşme umudunu yitiren öteki dostları, geriye sitemlerini bırakıp çoklukla gitmiş olurlardı. Ama Habip gitmezdi, son ana kadar sabırla onu beklerdi. O, binbir özür dileyip bağışlanma isterken, Habip tatlı bir gülümsemeyle karşılık verip, rahatlatırdı onu.

Habip'in tünel kazarak cezaevlerini kalbura çeviren firar serüvenleri, işte bu ziyaretlerdeki şakalaşmalar sırasında çalınmıştı kulağına. Arkadaşları bazen "Tünelci" diye takılırlardı ona. Kendine ait olmayan Habip Gül adıyla yakalandığında onca işkenceye rağmen bu isimde ısrar edişi ve mahkemelerde birçok kez bu isimle yargılanıp cezalar alışı, onun hayat macerasını daha da çekici hale getiriyordu. Kişilikleri henüz kökleşmemiş olanlar, Habip'teki çelik cesaretin kırıntısını bile taşısalar, fark edilmek için herhalde çok kasıntılı dururlardı. Çalımlarından geçilmezdi. Ama Habip öyle değildi. Sıradandı. Böyle gösterişsiz olmak için de kendini hiç zorlamazdı. Güvenli insanların alçak gönüllülüğü, onu hayranlık verici bir doğallığa büründürürdü.

Elindeki romanın yazımı tamamlanmak üzereydi. Yeniden yazmak istiyordu. Ele alacağı konular üzerinde kafa yorduğu bir sırada Habip'in hayatını yazma fikri alevlenmişti kafasında. Habip'le en son görüşmesinde 'Seni yazmak istiyorum; bir sakıncası yoksa bana yaşam öykünü yazar mısın?' diye sormuştu. Habip ise, kaç günlük olduğunu şimdi hatırlayamadığı bir süre istemişti ondan. Birbirlerini, artık bir daha göremeyeceklerini bilmeden o gün vedalaşmışlardı. Çünkü o, yıllar süren uzun bir ayrılıktan sonra doğup büyüdüğü topraklara geri dönecekti. Onlar bir daha hiç görüşemeyeceklerdi. Habip, söz verdiği yazıları ortak bir dostları aracılığıyla ulaştıracaktı ona. 4 Haziran 1998 tarihli dört sayfalık yazı, memleketine döndüğünün ikinci haftasında eline geçmişti. Her satırını çizerek ve içi yanarak defalarca okumuştu.

Romanı yayımlanmış, ancak beklediği ilgiyi nedense görmemişti. Başladığı yeni romanın yazımı kesintilerle sürüyordu. Habip'in yaşamından etkilenerek kurguluyordu yeni romanını.

O lanetli pazar akşamında televizyon haberiyle kedere boğulduğunda, Habip'le en son görüşmesinin üzerinden on beş ayı aşkın bir süre geçmişti.

Gecenin ürpertici sessizliğinde masanın başına geçip, Habip'in yaşam öyküsünü yeniden okuduğunda içinde baş edemediği bir titreme dolaşıyordu.

Nevzat'tan Habip'e

"1 Ocak 1965 tarihinde Elazığ'ın Karakoçan ilçesi Çalakas (Balcalı) Köyü'nde doğmuşum." diye başlamıştı Habip, kendi yaşam öyküsüne. "Üçü kız, üçü erkek, altı kardeştik. Kardeşlerin en küçüğüydüm. Çok yoksulduk. Köyde tek karış toprağımız bile yoktu. Köy ağasının tarla ve çayırlarında çalışırdık. Yarıcıydık. Ağa yan yatıp kılını bile kıpırdatmazken, terimizle can verip yeşerttiğimiz ürünün yarısı onun olurdu. Ablam ağanın hayvanlarına çobanlık yapardı. Dağ taş demeden, koca üç mevsim, hayvanların arkası sıra sürüklenmesinin karşılığı olarak bir gömlek ya da entari alırdı. Ne zaman fersiz gözleri çukura kaçmış bir kız çocuğu görsem, ablam gelir gözlerimin önüne. Babamla annem yazgılarına şikayetsizce boyun eğmişlerdi. Ama ben ve ağabeylerim ağadan nefret ederdik. Hep öfkeyle bakardık ona.

Yaz boyu tarlada çalışan zavallı babam, ekmek parası kazanmak için kışın da büyük kentlere giderdi. Babamı çok özlerdim. Aylar sürerdi bu ayrılık. Döndüğünde ise, dünyalar benim olurdu. Ağabeylerim büyüyünce, onlar da gurbet kervanına katıldılar. Dur durak bilmeden yazın köyde, kışın da büyük kentlerde çalışırlardı.

Yıllar birbirini kovalayıp gidiyordu. Ablalarım evlenip gitmişlerdi. Böylece tarlada çalışmanın yanında, evin ömür törpüleyen ağır işleri de anneme kalmıştı. Ağabeylerim de evlenip metropollere yerleşmişlerdi. Evde çocuk olarak bir ben kalmıştım. Yazın ağanın tarlalarında çalışırken, kışın da okuyordum. İlkokulu bitirdiğimde on dört yaşındaydım. Çünkü okula geç başlamıştım. Babam çok istediği halde ortaokula gönderemedi beni. Okumak istediğimi söylediğimde, bana yalvarmayla dolu gözlerle bakıp, karşımda kederle boynunu büküşünü şimdi bile hatırlamaya dayanamıyorum.

Devrimcilerle o yıl tanıştım. Çok geçmeden .... hareketiyle organik ilişki kurdum. Köyleri dolaşıp tarlalarda çalışıyor, yaprak kesiyorduk. Ayrıca köprü yakalarına ve yol kenarlarına yazı yazmak gibi çalışmalar da yapıyorduk. Bütün bu çalışmalar ...'in gerilla faaliyetini de oluşturuyordu.

1980, 12 Eylül darbesi tüm devrimci hareketleri olduğu gibi, bizi de biçti. Ben örgüt içinde fazla tanınmadığım için, darbenin kanlı pençesi yakama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapışmadı.

1981-82'ye gelindiğinde, örgüt dağılmıştı. Kadrolar çoğunlukla tutsak edilmişti. Geriye kalanlar da askere gitmişti. Ben de bu boşluğu 1983 yılında evlenerek doldurdum. Köyümüzün önünde sakinlikle akan Peri Nehri'nin karşı kıyısındaki Golek (Koyunuşağı) Köyü'nden Hanım adındaki bir kızla evlendim. Daha önce birbirimizi tanımıyorduk. Ortak bir tanıdığımızın aracılığıyla evlendik. Evlenmek, büyük bir borç yükünün altına girmek demekti. Başlık parası, düğün masrafı derken epey borçlanmıştım. Alacaklılar kapıya dayanmadan para kazanmaya başlamalıydım. Birkaç ay sonra çalışmak üzere İzmir'e, ağabeylerimin yanına gittim. İlk inşaat işçiliğim Çeşme ilçesinde başladı. Dev gibi yükselen bir inşaatta çalışıyordum. Bina her an üstüme yıkılıp, beni altına alacakmış gibi bir duygu uyandırırdı bende. Kış boyu tek bir günümü bile boşa geçirmeden para biriktirmeye çalıştım. Omuzumdaki borç baskısı yüzünden bazen boğazımdaki ekmekten bile kısmak zorunda kalıyordum. Borçlarımı karşılayacak kadar para biriktirdikten sonra, yazın köye döndüm. İlk kız çocuğumuz o yaz dünyaya geldi.

Kışın "gurbet", yazın da köyde ekin derken, kapıya askerlik gelip dayandı. Bir yıl kaçak dolaştıktan sonra askere gittim. İki aylık askerken ikinci kızım doğdu. Askerliğim sürerken aldığım bir mektupla babamın öldüğünü haber aldım. O gün sonraki birkaç gün tarifsiz acılar çekmiştim. Ama zamanın şifalı merhemi, içimdeki baba acısını çok geçmeden dindirmişti.

Derken askerlik bitti. Parasızdım. Biraz para kazanmalıydım. İzmir Aliağa'da bir demir-çelik fabrikasında iş bulup çalışmaya başladım. Yıl 1987, üçüncü kızım dünyaya gelmişti. Askerlik bittikten ancak üç ay sonra köyüme gidebildim. İşyerimden bir aylık izin almıştım.

..... örgütüyle bu demir-çelik fabrikasında çalışırken tanıştım. Dergimizin ilk sayısını dinmeyen bir susuzlukla okumuştum. Yıllar sonra devrimcilerle yeniden karşılaşmak ve yepyeni bir örgütle tanışmak benim için tarif edilmez müthiş bir duyguydu. Bir yandan fabrikada çalışıyor, bir yandan da siyasal faaliyetlerde bulunuyordum. Aliağa Bölge Fabrikası'nda hızla gelişiyorduk. Yeni yeni işçilerle tanışıp, yeni siyasal dostluklar kuruyordum. Tüm benliğim devrim ateşiyle yanıp tutuşuyordu. O çok sevdiğim köyüm aklıma bile gelmiyordu artık.

1988 baharında hayvanlarımızı satıp, baba ocağını terk ettik. Aliağa Helvacı Köyü'ne yerleşmiştik. Burada arkadaşlarımın yardımıyla yaptığım iki gözlü bir gecekonduda yaşamaya başladık. Örgütsel faaliyetlerim hızla sürüyordu. Bu arada bir de oğlum olmuştu.

1991 yılının 29 Nisan günü devlet güçleri örgütümüze karşı bir operasyon başlattılar. Aynı gün evim basılarak gözaltına alındım. On beş günlük sıkı bir işkenceden sonra tutuklanarak Buca Cezaevi'ne konuldum. Cezaevine konuluşum, karım ve çocuklarım için tastamam bir yoksulluk demekti. 'Ailede çalışabilecek kişiler varsa, örgütten ekonomik yardım almamak' şeklindeki bir karar nedeniyle karım bir yemekhanede iş bulup çalışmaya başladı.

Cezaevi bitip tükenmeyen açlık grevleriyle karşılamıştı bizleri. Birçok kısa süreli, dönüşümlü açlık grevine girdik. Eskişehir tabutluğunun açılışı, ilk uzun süreli açlık grevi deneyimimin de başlangıcı oldu. Kırk beş gün sürmüştü. Barikatlar, direnişler derken bir yıl Buca Cezaevi'nde kaldım. Bir yıl içinde sadece bir kez ziyaretçi görüşü yapabildim. Çünkü otuz ay sürecek olan mektup ve görüş yasağı cezası almıştım.

Mahkeme bir yıl sonra Terörle Mücadele Yasası'na göre üç yıl hapis ve 83 milyon lira da para cezası verdi bana. Arkasından Urla Cezaevi'ne sevk edildim. Burada üç ay kaldıktan sonra, "adli mahkumları isyana teşvik edip örgütlemekten" Kemalpaşa Cezaevi'ne sürgün edildim. Her gittiğim cezaevinde mektup ve görüş yasağı da arkamdan geliyordu. Hapis cezasını burada doldurdum. Geriye bana verlien 83 milyonluk para cezası kalmıştı. Bu parayı devlete ödediğimde serbest kalacaktım. Böylece ya parayı ödeyecektim, ya da hapiste kalmaya devam edecektim. Düzenin önümüze koyduğu kötü bir tercihti bu. Neyse ki çok kafa yormam gerekmedi. Parayı ödemedim. Cezanın meşruluğunu kabul etmiş olacaktım yoksa.

Para cezası hapis cezasına çevrildi. 11 ay 20 gün daha yatacaktım. Parayı ödemedim ama, devrimci iradenin ve görevin gereklerini yerine getirdim:

Kazdığımız 35 metrelik bir tünelle dört kişi, 19 Mayıs 1993 şafağında özgürlüğe koştuk. On ay "cezam" kalmıştı firar ettiğimde. Ben de bu meşru hakkımı kullandım. Benim için firar, üç yıldan beri görmediğim karımı ve çocuklarımı daha yıllarca görmemek anlamına da geliyordu. Her zaman söylüyorum, hiç unutmadığım ve anlatmakta güçlük çektiğim iki anı var hayatımda: Birincisi, yıllar süren uzunca bir örgütsüzlükten sonra 1987 Ekim'inde örgütümle tanıştığım anın duygularıdır. İkincisi ise, tünelden çıktığımızda yüzüme vuran ilk yel ile özgürlüğe atılan o ilk adımdır. Ve tünelin ucuna kadar gelip de geri dönen bir arkadaşın ahmaklığı...

Para cezası hapis cezasına çevrildi. 11 ay 20 gün daha yatacaktım. Parayı ödemedim ama, devrimci iradenin ve görevin gereklerini yerine getirdim: Kazdığımız 35 metrelik bir tünelle dört kişi, 19 Mayıs 1993 şafağında özgürlüğe koştuk. On ay "cezam" kalmıştı firar ettiğimde. Ben de bu meşru hakkımı kullandım. Benim için firar, üç yıldan beri görmediğim karımı ve çocuklarımı daha yıllarca görmemek anlamına da geliyordu. Her zaman söylüyorum, hiç unutmadığım ve anlatmakta güçlük çektiğim iki anı var hayatımda: Birincisi, yıllar süren uzunca bir örgütsüzlükten sonra 1987 Ekim'inde örgütümle tanıştığım anın duygularıdır. İkincisi ise, tünelden çıktığımızda yüzüme vuran ilk yel ile özgürlüğe atılan o ilk adımdır. Ve tünelin ucuna kadar gelip de geri dönen bir arkadaşın ahmaklığı...

Firar ettikten sonra ilk faaliyet alanım Adana oldu. Soluk soluğa geçen sekiz ayın sonunda, bir randevuya giderken pusuya düştüm ve yakalandım. Bir gece önce yakalanan iki genç yoldaşımız işkenceye dayanamayıp randevu yerini vermek zorunda kalmışlardı. Üzerimde onlarca bildiri ve afişin yanı sıra şifreli telefon numaraları ve adresler vardı. Burada Habip Gül sahte kimliğiyle yakalanmıştım. Emniyete götürüldükten kısa bir zaman sonra bir polis gelip yüzüme uzun uzun baktı, "Ben bunu bir yerden tanıyorum. İzmir Kemalpaşa Cezaevi'nden firar edenlerden birinin gazetede çıkan fotoğrafına çok benziyor, iyice araştırın!" dedi. Habip Gül'le aynı memleketli (Maraşlı) olduğu için de sırtıma iyi bir hemşehri tekmesi vurarak çıkıp gitti. Bu umulmadık rastlantı, işimi epeyce zora sokacaktı. Dört gün süren soluksuz işkencenin ağırlığı, kimliğimin sahteliği üzerineydi. Üzerimden çıkan telefonlarla adreslerin şifrelerini de gizli tutmam gerekiyordu. Kimlikteki sahte Habip Gül ismine simsıkı sarılmalıydım. Sonuna kadar direndim. Direnmekten başka seçeneğim de yoktu. Çünkü konuşursam pek çok yoldaşımı ele vermiş olacaktım. Yoldaşlarım ve örgütüm zarar görmüş olacaklardı böylece. Bir de kendime olan güvenimi torpillemiş olacaktım.

Bir gün Tim Şefi beni odasına götürdü. Tabii ayakta duramadığım için sürükleyerek götürüyorlar. "Bomban patladı boşuna direnme, kimliğin sahtedir" dedi, gözlerinde zafer kazanmış insanların parıltısıyla. "Ben Habip Gül'üm! Aksini ispatlamak sizin işiniz" diye direttim soğukkanlılıkla. İşkenceci çok sinirlenmişti. Yanındakine, "Gelen faksı getir, bu orospu çocuğu tanıyacak mı bakalım?" diye bağırdı. Faksta gösterilecek şeyin Habip Gül'e ait bilgiler olduğunu tahmin etmekte gecikmedim. İşin kötüsü, ben daha önce ne Habip Gül'ü, ne de fotoğrafını görmüştüm. Neyse gözlerim açıldı. İşkenceci, katlanmış bir faks kağıdında bir fotoğraf göstererek, "Kim bu lan?" diye öfkeyle sordu. Fotoğraftaki Habip Gül hafif bir sırıtmayla bize bakıyordu. Olup bitenlere gülüyor gibiydi. Ben gayet sakince, "Benim!" dedim. İşkenceci deliye dönmüştü. "Ulan sana benzemiyor!" diye köpürdü. Yay gibi gerilmişti, sinirinden tir tir titriyordu. Az önce faks kağıdında fotoğrafını bana gösterdiği Habip Gül'e ait renkli bir fotoğrafı başka fotoğraflarla karıştırarak, "Madem öyle, bunların içinden kendini (Habip Gül'ü) bul!" dedi. Bana biraz önce faks kağıdında gösterilen siyah-beyaz fotoğrafı kafamda canlandırarak, renklisini elimle koymuş gibi buldum. "Ben buyum" dedim. Yani allah var, fotoğraftaki adam bana hiç benzemiyordu. Bir defa gözleri siyahtı onun. Benimki mavi. İşkenceciler şaşkınlık içindeydiler. "Nasıl oluyor lan, bu sana hiç benzemiyor!" diye çaresizce debelenip duruyorlardı. Ama kabul etmekten başka şansları da yoktu. Çünkü ağzımdan başka bir söz alamayacaklarını artık onlar da biliyorlardı. On dört gün süren işkenceden sonra bir gece alıp beni dağa götürdüler. Burada öldürüp cesedim toprağa gömeceklerini söyleyerek, sağa sola ateş ettiler. Bu tehditleri de işe yaramayınca, biir dişimle birkaç kaburgamı kırarak beni emniyete geri götürdüler. Kollarımdan askıya asılmam yüzünden koltuklarımın altı yırtılmıştı. Ters askıdan ayak bileklerimin derisi çok kötü bir şekilde yüzülmüştü. Copla tecavüze uğradığımdan makatımda ağır bir hasar meydana gelmişti. Oturamıyordum. Oturup kalkarken dayanılmaz acılar çekiyordum Bedenim bütün bütün acılara boğulmuştu. Ama her ne pahasına olursa olsun dayanacaktım. Dayanmalıydım!

Gözaltından çıktığımda sol tarafım tutmuyordu.

Tim Şefi son gün beni DGM'ye götürürken omuzları çökmüş halde yakınıyordu:

"Örgütün senin gibi on kişiyi buraya gönderirse biz boku yedik demektir. Bir dahakine karşılaşırsak seninle bu kadar uğraşmak yerine kafana sıkacağım."

Habip Gül adını mahkemede de sahiplendim. DGM bu adla beni tutukladı. Yirmi gün Adana Cezaevi'nde kaldım. Sonra da Malatya DGM'de yargılanmak üzere Malatya E tipi Cezaevi'ne gönderildim. Burada yedi ay tutulduktan sonra yine Habip Gül adıyla tahliye edildim. Buradaki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mahkemem hala sürüyor. Cezaevinden çıktıktan sonra İstanbul'a gittim. Habip Gül kimliği deşifre olmuştu. Artık işimi görmeyecekti. Ben de Altan Ersoy kimliğiyle gizli faaliyetlere başladım. Ben artık Altan Ersoy idim. Gerçek adımı bazen tatlı bir nostaljiyle hatırlayıp, tebessüm ediyordum.

Siyasal çalışmalarım illegal olarak sürmekteydi. 1995 yılının 2 Nisan günü İstanbul Bağcılar'daki evimiz gece yarası polislerce basıldı. Baskında bir bayan arkadaşla gözaltına alındık. Örgütümüze yönelik bu operasyonda aynı gecede, aynı saatlerde değişik semtlerde altı ev daha basılmış, dokuz yoldaşımız yakalanmıştı. Altan Ersoy adına düzenlenen kimliğin sahteliği, gözaltına alınışımızın ertesi günü ortaya çıktı. Yollarımız Habip Gül ile yeniden kesişmişti. Belli ki birbirimizi çok sevmiştik! Habip Gül olduğum ve Adana'da yakalandığım her nasılsa ortaya çıkmıştı. Ben de Habip Gül ismine itiraz etmedim. Besbelli yine Habip Gül olarak tutuklanacaktım.

İşkencede kaldığımız on üç günlük sürede, işkenceciler kendi karargahlarında yenildiler. Devrimci onurumuzu çiğnetmedik. On üç gün sonra tutuklanıp Bayrampaşa Cezaevi'ne götürüldük. Ben yine Habip Gül adıyla tutuklanmıştım.

Rastlantıdır, cezaevine girdikten birkaç gün sonra Eskişehir Tabutluğu yeniden açıldı. Tüm cezaevlerinde süresiz açlık grevleri patlamıştı. Biri de Malatya Cezaevi'nde olmak üzere bu üçüncü 45 günlük açlık grevim olacaktı. 45 gün süren direnişimiz, isteklerimizin kabul edilmesiyle son buldu.

Bayrampaşa Cezaevi'nde sekiz ay tutuklu kaldıktan sonra yine aynı isimle, Habip Gül olarak, serbest bırakıldım. İstanbul 4 No'lu DGM'deki davam hala sürüyor.

Tüm bu olup bitenlerden annemin, karımın ve çocuklarımın haberi yoktu. Nasıl olsun ki? Polisin defalarca karımı gözaltına alıp beni sormuş olmasından da elbette benim haberim olamazdı. Sokakta oğluma şeker verip, eve gelip gelmediğimi sorduklarını da sonradan öğrenecektik. Birkaç kez de annemi, "oğlunu vurduk, gel cesedini al" diyerek morga götürmüşler. Bazı cesetler göstermişler. Sonra da, "işte senin oğlunu da bir gün böyle vuracağız!" deyip geri göndermişler.

Bayrampaşa Cezaevi'nden çıktıktan sonra başka bir sahte kimlikle faaliyetlerime devam ettim. Bir-bir buçuk ay sonra bir şekilde bacağımdan yaralandım.

Kurşun kasığımdan girip siniri koparark dışarı çıkmıştı. Gizli çalışmanın tahmin edilebilecek koşulları yüzünden dört gün doktora gitmedim. Çok kan kaybettim. Hem ameliyat olmak hem de siyasal faaliyetlerimi sürdürebilmek için Ankara'ya geldim. Ameliyat olduktan bir süre sonra çift koltuk değneğiyle gezmeye başladım. Yaralı bacağım boydan boya alçıya alınmıştı.

Tam koltuk değneklerini atmış ve bacağımdaki alçıyı yeni çıkartmıştım ki, Ankara'da örgütümüze karşı girişilen bir operasyonla tekrar yakalandım. Bayrampaşa Cezaevi'nden salıverilmenin üzerinden altı ay geçmişti. Bu kez üzerimde Hüseyin Yadigar Özüdoğru adına düzenlenen sahte bir kimlik vardı.

İşkenceciler beni öldüreceklerini söylüyorlardı. Ölümü göze aldığım için tehditleri beni hiç mi hiç etkilemiyordu. Tehditleri irademin beton duvarına çarpıp tuzla buz oluyordu. On üç gün içinde iki kez gece yarısı Gölbaşı'na götürüldüm. Bir çukura yatırıp sağıma soluma ateş ettiler.

Ankara Terörle Mücadele Şubesi'nin garaj olarak da kullanılan alt katında, bir metre derinliğinde kapaklı bir tuvalet çukuru var. Beni bu tuvalet çukuruna koyup, kapağı üzerime kapatarak orada her seferinde bir saate yakın pisliğin içinde tutuyorlardı. Kollarımdan asıyor, bedenime elektrik veriyorlardı. Yaralı bacağımı tekmeleyip, kasığımdaki kısmen yırtık sinirleri büsbütün koparmaya çalışıyorlardı. Orada, devrim ile karşı devrimin iradeleri çarpışıyordu. Bu nedenle taraflar kendi sınıfsal kimliklerine uygun düşen silah ve araçlarla savaşmaktaydılar. Ankara Terörle Mücadele Şubesi'nde devrimci onur bir kez daha zafer kazanmıştı.

On üç gün sonra sistematik işkence artık bitmiş, sıra parmak izlerini almaya gelmişti. Parmak izi tespitine götürülüyoruz. Parmak izlerim alındıktan on dakika sonra beni bir odaya götürdüler. Sivil giyimli bir komiser, üstüme hışımla gelerek suratıma sertçe bir tokat attı ve, "Sen kimsin lan, adın ne?" diye kükredi. Ben de gayet sakin, "Hüseyin Yadigar Özüdoğru" dedim. "Peki 1995 yılının 26 Nisan günü İstanbul'da Altan Ersoy olarak yakalanan kim?" Evet, anlaşılan kimliğimin sahte olduğu açığa çıkmıştı. Yeni bir kimlik araştırmasının önünü kesmek için hazır bir cevapla, "Orada bir yanlışlık var" dedim. "O kimliği bulmuştum. Genel kimlik kontrolü sırasında üzerimde iki kimlik bulunduğu için gözaltına alındım ve serbest bırakıldım. Yoksa ben Altan Ersoy falan değilim" dedim. Neyse ki, beklediğimden de erken ikna olup, bir iki tehditten sonra beni Terörle Mücadele Şubesi'ne geri götürdüler. Terörle Mücadele Şubesi'nin kapısına geldik, garaj kapısının anahtarı yok. Arıyorlar. Bir yandan telsizle içeriden kapının açılmasını anons ederken, bir yandan da Hüseyin Yadigar Özüdoğru ehliyetiyle, yani benim ehliyetimle kapıyı kurcalıyor komiser. Böyle kurcalarken ehliyetin köşesi kırıldı. Bana dönüp ehliyeti gösterdi, "Allah bilir bu da sahtedir. Bunu kıracağım, sana da si....mi vereceğim" dedi. Ben de gayet normal bir şekilde, "Olur, bence mahzuru yok" diye karşılık verdim. Komiser, sataşmalarına böyle rahat bir şekilde cevap verdiğimi görünce, "babacan" bir tavırla, belki de acıyarak, "Niye lan?" diye sordu. "Çünkü, sen benden her kimlik sorduğunda, onu sana gösteririm de ondan" diye karşılık verdim. Bu sözlerime sinirlenen işkenceci, küfür ederek, suratıma birkaç yumruk savurdu. O sırada garajın kapısı açılmıştı. Beni götürüp, hücreme attılar. O gece, yanıma kimse uğramadı. Ama kapı her açıldığında, mutlaka başka bir sahte kimliğim açığa çıktı düşüncesiyle her seferinde başka bir kimlik için kafamda bir sürü cevap hazırlamak zorunda kaldım.

Sabah, yani on dördüncü gün, DGM'ye çıkarıldım. Bu kez Hüseyin Yadigar Özüdoğru olarak DGM'ye çıkmıştım. Savcıya, bu yeni kimliğimle ifade verdim. Savcının odasından çıktım. Uzun bir beklemeden sonra tam hakimin odasına girecekken, Tim Şefi, elinde bir faksla yanıma geldi. İstanbul'dan faks geldiğini, benim Habip Gül olduğumu ve daha önce de İstanbul ve Adana'da yakalandığımı, hışımla söyledi. Benden önce, hakimin yanına giderek, durumu açıkladı. Beni yeniden emniyette sorguya almak için, hakimden izin istedi. Bu beklenmedik gelişme üzerine ifadem hakimlikçe, Habip Gül olarak alındı. Bütün işkencecilerin suratı görülmeye değerdi o sırada. 'Bizi nasıl on dört gün atlattın", diye köpürüyorlardı.

Bayrampaşa Cezaevi'nden çıktıktan sonra başka bir sahte kimlikle faaliyetlerime devam ettim. Bir-bir buçuk ay sonra bir şekilde bacağımdan yaralandım. Kurşun kasığımdan girip siniri koparark dışarı çıkmıştı. Gizli çalışmanın tahmin edilebilecek koşulları yüzünden dört gün doktora gitmedim. Çok kan kaybettim. Hem ameliyat olmak hem de siyasal faaliyetlerimi sürdürebilmek için Ankara'ya geldim. Ameliyat olduktan bir süre sonra çift koltuk değneğiyle gezmeye başladım. Yaralı bacağım boydan boya alçıya alınmıştı. Tam koltuk değneklerini atmış ve bacağımdaki alçıyı yeni çıkartmıştım ki, Ankara'da örgütümüze karşı girişilen bir operasyonla tekrar yakalandım. Bayrampaşa Cezaevi'nden salıverilmenin üzerinden altı ay geçmişti. Bu kez üzerimde Hüseyin Yadigar Özüdoğru adına düzenlenen sahte bir kimlik vardı.

22 Mayıs 1996 günü Habip Gül olarak Ankara Ulucanlar Kapalı Cezaevi'ne geldiğimde perişan haldeydim. Ölüm orucuna dönüşüp, on iki devrimcinin şehit düşmesiyle sonuçlanacak olan süresiz açlık grevi, bizden iki gün önce 20 Mayıs günü başlamıştı. Bir haftalık bir dinlenmeden sonra süresiz açlık grevine katıldım. Grevin ellinci gününde, örgütümüzün kararıyla, gönüllü olarak, ölüm orucuna başladım. On iki şehit verilerek 20 Temmuz günü zaferle sonuçlanan ölüm orucunun bittiği gece hastaneye kaldırılırken kalp krizi geçirdim. Doktorların müdahalesiyle yaşama dönmüştüm.

Yeniden Habip Gül olmuştum.

Ankara Ulucanlar Cezaevi'ne geldikten on beş gün sonra Sabah gazetesinde fotoğrafımla beraber gerçek kimliğimin açığa çıktığını okudum. Nevzat Çiftçi.... Tabii bu duruma, benimle beraber tutuklanan yoldaşlarım epeyce şaşırdılar. Polis, parmak izlerimden yola çıkarak, gerçek kimliğime, yani Nevzat Çiftçi'ye ulaşmıştı. Bundan emin olmak için anneme gidip fotoğrafımı göstermişler. "Biz bunu vurduk, eğer senin oğlunsa gel cenazeyi al!" demişler. Annem de panikleyerek, ağlamış ve fotoğrafın bana ait olduğunu söylemiş. Böylelikle, annem, karım ve çocuklarım yedi yıl sonra nerede olduğumdan ve yaşadığımdan haberdar oldular. Ancak ölüm orucu bittikten sonra ailemle görüşebildim. O gün, rastlantıyla çocuklar için açık görüş vardı. Daha üç aylıkken ayrıldığımız oğlum Yoldaş, ziyaretime geldiğinde yedi yaşındaydı. Kocaman bir delikanlı olmuştu. Yüzünde utangaç bir ifade vardı. Hayatın garip cilvesi, oğlum beni tanımadı. Çünkü beni sadece fotoğraflardan görmüştü. Tanımlaması güç, tuhaf duygular içindeydim. Oğlumun büyümüş olması bana gurur ve güven veriyordu. Onun koşup bana doğru gelmesini beklerken, başka bir arkadaşın kucağına gitmesi, bizi epey güldürmüştü. Sonra da böyle güldüğümüz için Yoldaş'a karşı suçluluk duyup utanmıştık.

Şimdi çocuklarımla ilişkilerimin iyi olduğu pek söylenemez. Birbirimize karşı adeta birer yabancı gibiyiz. Ayrı kaldığımız o koca yıllar, aramıza görünmez bir duvar örmüş sanki."

Habip'in cezaevinden daktilo edip gönderdiği yaşam öyküsü bittiğinde saatler geceyi yarılamıştı. Televizyonlar, Ulucanlar Cezaevi'nde öldürülenlerin adlarını veriyordu. Kars rahat uykusundaydı; tıpkı Ankara, İstanbul.... gibi. Habip'in ruhu caddelerde ve sokaklarda kol geziyordu. Kars'ın sakın gecesinde acı bir hıçkırık patlıyordu.

***Sol*, sayı: 57, 16 Ekim '99**
***Evrensel Pazar*, sayı: 56, 17 Ekim '99**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

'Asla affetmeyeceğim'

Ümit Altıntaş, Ankara Merkez Cezaevi'nde "operasyon"da öldürülen on tutukludan biriydi. Melek Altıntaş eşinin ölümüyle hukukun bir kez daha çiğnenişine tanık oldu. Ümit yaşasa belki ceza alacaktı ama.. romanını yazıp kahkahasını atacaktı...

Genç bir ölümün önünde, bütün gençliğiyle dikiliyor. Zamansız.

Oysa konuşulacak çok şey vardı daha.

Gidilecek çok yol...

Daha ilk adımdaydılar, korkusuz, çıplak ve duru...

Yükleri ağırdı: Eskitilmiş, kirletilmiş bir dünya.

Düşleri herkes içindi: Eşitlik, özgürlük ve yaşanılabilir bir dünya...

O gece, 25 Eylül'de, gecenin üçünde ateş açıldı hesapsız düşlerine...

O sabah, yani birkaç saat sonra Melek Altıntaş televizyondan öğrendi. Güvenlik güçleri Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde "operasyon" başlatmış, silah kullanılmış, çok sayıda tutuklu ve hükümlü yaralanmıştı. Yola çıktı:

"Mola yerine vardığımızda Habip'in öldüğünü duydum. Başka ölüler de olduğu söyleniyordu. Eşimin, Ümit'in de aralarında olduğunu düşündüm..."

Akşama doğru Ankara'ya vardığında önce yaralılar listesine baktı, Ümit'in adı yoktu. Ölülerin listesi uzatıldı eline:

"Habip Gül, Aziz Dönmez, Ahmet Savran, İsmet Kavaklıoğlu, Abuzer Çat, Zafer Kırbıyık, Mahir Emsalsiz, Önder Gençaslan, Halil Türker, Ümit Altıntaş."

Doğum yeri Erzurum yazıyordu nüfus cüzdanında Ümit Altıntaş'ın, yıl 1972. Babası astsubay Ercan, annesi ise emekli hemşire Makbule Altıntaş'tı. Her tayinde başka bir okulu okudu, liseyi Gaziantep'te... İlk çocuktu, on üç yıl sonra bir kardeşi olacak ama ilkliğin sevdası peşini bırakmayacaktı. İlkokuldaydı, kendisine alınacak bisiklete "hayır" dedi. O, ansiklopedi istiyordu. Her sayfanın okunduğuna annesi tanıktı.

Üniversite sınavlarına girip de Yıldız Teknik Üniversitesi Makina Mühendisliği'ni kazandığında tarihler 1990'ı gösteriyordu. Daha lise yıllarında sol görüşü benimsemiş, üniversitede de öğrenci hareketi içinde yer almıştı. Oysa babasıyla birlikte bütün ailesi, amcaları, dayısı asker kökenliydi. Asker olmayanlar ise ya işletme sahibi, ya bir işletmede genel müdürdü. Babası ailenin bu ilk solcusunun görüşlerine katılmasa da sessiz kalmayı yeğledi. Annesi içinse düşünceleri ne olursa olsun mükemmel bir oğuldu. "Ümit" diyordu "asla yalan söylemez, insanlara değer verir, sevecendir..."

Birkaç yıl sonra okulu bıraktı Ümit Altıntaş, ailesinin karşısına çıkıp "Amacım" dedi "özgür ve eşit bir dünya kurabilmek. Bunun için ne yapmam gerekiyorsa, onu yapacağım."

Kendisine bir de ömür biçmişti, yirmi yedi yıl. Türkiye'de sol görüşü savunanların yaşadığı baskıları, karşılaştıkları şiddeti göz önüne alıp hesaba oturmuş, bu rakamı bulmuştu:

"Tam da hesapladığı gibi oldu, yirmi yedisini doldurmasına birkaç ay kala vurularak öldü..."

Melek Altıntaş dört yaş küçüktü Ümit'ten. Tekirdağ'da doğmuştu, babası öğretmen, annesi ev kadınıydı. Üç kardeşin en küçüğüydü. En büyükleri tekstilci, ortanca avukattı. Liseyi Bursa'da okudu, 1993'te İstanbul Teknik Üniversitesi Gıda Mühendisliği Bölümü'nü kazanıp İstanbul'a geldi:

"Ümit'le öğrenci gençlik mücadelesi içinde tanıştık."

Bu tanışıklık kısa sürede dostluğa dönüşmüştü. Üçüncü sınıfta Melek de okulu bırakıp çalışmaya başladı. Son işi otomobil parçaları üreten bir fabrikadaydı:

"Ne acıdır ki iş yerine, işten atılma kaygısıyla eşimin bir trafik kazasında öldüğünü söyledim."

1997'nin sonlarıydı. Ümit Ümraniye Cezaevi'ndeydi. Bu ikinci kez cezaevine girişiydi, daha önce birkaç ay Bayrampaşa'da kalmış, salıverilmişti. Şubat 1998'deki görüşlerden birinde Melek'e bir şiir iletti:

".....
Bana kızabilirsin
ateş ederken hedefi görmeden
basmamalıyım tetiğe
-yine de seni ben vurmadım-
Ama bana kızamazsın
Ben suçlu değilim
Dostluğumuzu böyle tehlikeye atıyorum
diye
elimde dostluk kabı
ve ona sığmayacak bir el ele yürüme isteği var
o zaman isteğimi sen de ellerinle taşımalısın
başka nasıl evlenme teklif edebilirim ki sana
Bana kızamazsın
Benim suçum yok
Kendine kız
Fark etmeliydin önceden
ve izin vermemeliydin (ciddi değilim)....."

Melek şaşırdı:

"Sıcak bir dostluğumuz, kendimize bile ifade etmediğimiz özel bir yakınlığımız olsa da beklemiyordum. Sonra 'niye evlilik' diye konuşmaya başladık. Evlilik gibi özel bir tarza ihtiyacımız yoktu. Ancak cezaevinde sadece evli olanlar açık görüş yapabiliyordu. 'Değer mi' diye sorduk birbirimize. Sonunda değdiğine karar verdik..."

Birbirlerini yeterince tanıdıklarını, beklemeye gerek olmadığını düşündüler. Kararlaştırılan evlilik tarihinden kısa bir süre önce Ümit Altıntaş salıverildi. 23 Mayıs 1998'de Üsküdar Evlendirme Dairesi'nde kıyıldı nikahları, dostları ve ailelerin katıldığı bir törenle. Ümraniye'de Ümit'in ailesinin armağanı bir eve yerleşildi. Yedi ay aynı anahtarla açtılar kapıyı. Bir kez yüksek çıkmadı birbirlerine sesleri.

"Ben çalışıyordum, bir kez bile yemek yaptığımı hatırlamıyorum. Ne yapıp ediyor, Ümit bu işi hallediyordu..."

O yılın sonunda bu kez Ankara'da bir operasyonda gözaltına alındı Ümit, bir hafta sonra da tutuklandı. İlk görüş 1999 yılbaşısındaydı. İki kadın, Melek ve Makbule Altıntaş camın arkasından süzdüler Ümit'i:

"Ümit 'anne bizi biraz yalnız bırak' diyor ama annesi birkaç dakika sonra geri dönüyordu. Pek bir şey konuşamazlar tabii annesi orada diye

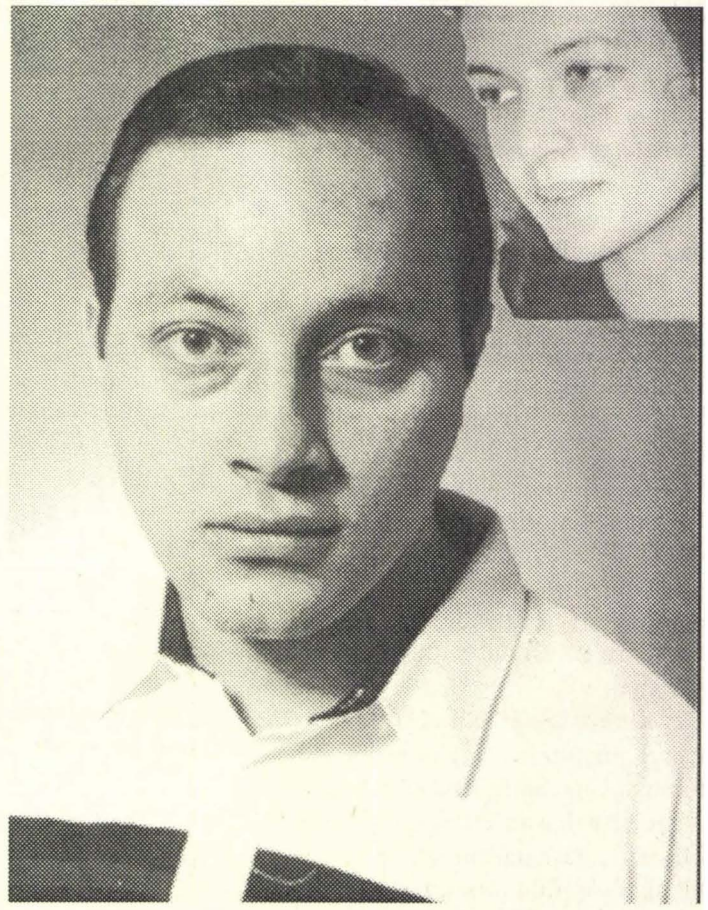

doyamıyordu. Sonunda bir dahaki görüşlere ayrı ayrı gitmeye karar verdik..."

Daha ilk günlerde koğuşun darlığı sorun olmuştu. Bir yatakta dönüşümlü olarak iki ya da üç kişi yatıyordu:

"Ümit, Ümraniye cezaeviyle karşılaştırıp, 'oranın on beş kişilik koğuşu büyüklüğünde bir koğuşta yüz kişiden fazlayız... diyordu"

Cezaevi yönetiminden ikinci bir koğuş istenmiş ancak yönetim yanaşmamıştı:

"Hücre tipi cezaevlerini açmakta kararlıydılar. Bu cezaevlerine sevke zorlamak için de ikinci bir koğuş vermediler. Sonunda 2 Eylül'de, duvarını delerek az sayıda adli tutuklunun kaldığı yedinci koğuşa geçtiler. Hayır, söylenenler doğru değil, adlilerin haklarını gasp etmediler. Onlarla dayanışma içindeydiler. Üzerlerindeki baskıyı kaldırma uğraşında siyasiler onları destekliyordu."

Adli tutukluların bir bölümü başka koğuşlara geçmiş, yatak sorunu çözülmüştü ama bu kez cezaevi yönetimi görüşü yasakladı:

"Yönetim, 7. koğuşu boşaltın, duvarı örün biz bir ay sonra size yeni koğuş açalım dedi ama bu inandırıcı değildi. Aylardır yinelenen koğuş isteğini yerine getirmeyenlerin oyalama taktiğiydi. Kabul etmediler."

Görüş yasağıyla birlikte aileler cezaevinin karşısındaki parka yerleştiler. Olası olaylara karşı çığlıklarını duyurmaya çalışıyor bir an önce anlaşmanın sağlanmasını istiyorlardı. Makbule Altıntaş da oradaydı:

"Güvenlik güçleri ailelerin gece-gündüz parkta kalmasına ses çıkarmıyordu. Avukatlar şaşkın 'böyle birşey ilk kez oluyor, bunun altından iyi şeyler çıkmayacak' diyorlardı."

25 Eylül akşamı aileler parktan çıkarıldı, direnenler gözaltına alındı. Ve o gece Ulucanlar diye bilinen Ankara Merkez Kapalı Cezaevi ölüm koktu:

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bu bir operasyon değil katliamdı. İsteseler ellerindeki olanakları kullanıp etkisiz hale getirip, öldürmezlerdi. Kısmen de gaz bombası, sis bombası ve köpüklü su kullandılar ama..."

Avukatların alınmadığı ön otopsi raporu açıklanmış, av tüfeği dahil silahların kullanıldığı, darp izlerinin cesetleri tanınmaz hale getirdiği saptanmıştı. Şimdi teşhis zamanıydı:

"Ben girdim teşhise. Hem bir kez daha görmek hem de otopsi raporunda gizlenenler varsa saptamak istiyordum. Femur bölgesinde ölüme yol açtığı iddia edilen kurşun yarası dışında iki bacağında da diz altında üç kurşun izi vardı. Sol kasığının derisini kırık bir kemik zorluyordu. Baş bölgesi tanınmayacak haldeydi, darpla oluşan morluklarla kaplanmıştı... Ümit'in dördüncü koğuştan beşinci koğuşa geçerken vurulduğu söylendi. Kurşun ana damara geldiği ve kısa sürede öldüğü de belirtildiğine göre, bu darp izleri ölümünden sonra dövüldüğünü gösteriyor..."

Ümit Altıntaş'ın cenazesi her kent sınırında değişen önde eskort arkada polis ekipleriyle İstanbul'a ulaştığında gece yarısıydı:

"Karacaahmet'te mezarını hazırlamıştık. Ertesi gün bir törenle toprağa verecektik ama engellediler. Anne ve babasını ertesi gün çıkabilecek olaylarda başkalarının da öleceğini, bundan sorumlu olacaklarını söyleyerek ikna ettiler. Gece yarısı gömmek zorunda kaldık."

Ertesi gün bir anma toplantısı düzenlenecek ancak polis yine izin vermeyecek, çok sayıda kişi dövülecek ve gözaltına alınacaktı...

"Asla affetmeyeceğim onları" diyor Melek Altıntaş acının beslediği öfkesiyle. Sorumluların yargılanacağına da inanmıyor, "Kim" diyor "Kimi yargılayacak ki..."

"Rüyalarımda sıklıkla Ümit'in öldüğünü görür, ağlayarak uyanırdım. Çünkü onu çok seviyordum. Onu kaybetmek hayatımdaki herşeyi kaybetmek anlamına geliyordu benim için. Hayat bundan sonra tabii ki çok daha zor. Cezaevinde olduğu süre içinde de ayrıydık ama görüşüyor, bir şeyleri paylaşıyorduk. Konuşmak, sesini duymak yetiyordu. Şimdi hiç biri yok..."

Yaşasa şiirlerin ve öykülerin yanı sıra roman yazmayı deneyecekti Ümit Altıntaş. Bir Metalica kaseti koyup walkman'ine, -Şu solcu müzik denilenleri bir türlü sevememişti, hele de sözlerini- Melek'e umudu ve düşlerini yazacaktı. Kahkahası koğuşun sınırını aşacaktı - Evdeyken iki kat alttaki komşuları ikisinin kahkahasının dedikodusunu yapmışlardı bol bol, üstelik de lakabı Korkunç Gülüşlü Arkadaş'tı.-

Oysa şimdi Karacaahmet Mezarlığı dördüncü pafta, iki bin dokuz yüz doksan yedi numaralı mezarda yatıyor. Başucuna dikili tahtadaki yazı onu anlatıyor:

"Geceyle Batmayan Güneş"

Cumhuriyet Dergi, sayı: 108
17 Ekim 1999

"Yaratıcılığın sonu, isyanın sınırı" yoktu...

Tuna yoldaş,

Açıkçası yoldaş beni bu yazı için hazırlıksız yakaladın. Kızmakta haklısın, çünkü bu gerçekleşen zaten bizim ortaya attığımız kehanet değil mi? 27 yaşımızda ölecektik! Sen sözünü tuttun, sıra bende.

Acı ve hüzün yer almamalı bu yazının tek bir hücresinde dahi. Ama önceki denemelerimde bunu başaramadım. Duyar gibiyim, diyalektiği gözden kaçırıyorum, değil mi? Bir insan yaşama ne kadar sevdalıysa, ölümü de o denli yanında taşır. Buna diyalektikte zıtların birliği ilkesi deniliyor. Haklısın, her zaman olduğun gibi...

Öyleyse anlatılmalısın sen, ki böylece yaşayalım seni. Hüzünle anılmak sana ihanet olur. En çok da özgürlüğün neşesinin hiç eksik olmadığı gülümsemene. Zaten ölüm haberini aldığımda bu bana çok gerçekçi gelmemişti. Yine hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkacak, beni şaşırtmış olmanın mutluluğuyla kahkahanı patlatacaktın.

Ve o günden iki hafta sonra bunu yaptın zaten. Neresi olduğunu hiç önemsemediğim bir binanın çıkışında karşılaştığımda sevinçten kalbim duracaktı neredeyse. Bir bacağın aksıyordu, ama koltuk değneğini göstererek yardım etme talebimi geri çevirdin. O uzun merdivenleri öylece kimi basamakları da atlayarak çıktın. Senin o hiç kaybetmediğin neşenle doldurduğun otobüsümüz ağaçlıklı yollardan bizi buluşma yerine götürüyordu. Ancak işe gitmek için kurduğum saat beni senden ayırdı. Saati kapatıp geri döndüğümde, sen gitmiştin. Yine görüşeceğiz, biliyorsun, tüm mücadele alanlarında, en çok da barikat başlarında. Görüşeceğiz yoldaş.

Benim için en göze çarpan özelliğinden başlayalım. Seninle tanışana kadar kafamda ciddiyetle somurtkanlığı doğru orantılı algılayan bir solcu tiplemesi vardı. Ancak sen bunu tersyüz ediverdin. Zaten içinde bulunduğumuz mücadele özgürlük içindi ve bu yüzden de mücadele etmenin kendisi özgürleşmekle eşanlama geliyordu. Ve senin için -bu senden öğrendiklerimin en önemlilerindendi- özgürlük yaşanılabilecek en eğlenceli şeydi. Senin her zaman hepimizin en neşelisi olman, hep mücadelede en önümüzde olmandandı. Bu yüzden senin bu neşen bile mücadelede ne kadar arkanda kaldığımı hatırlatır ve bende sürekli ileriye doğru bir basınç yaratırdı. Zaten senin neşen ciddiyetinden, mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayabildiğini bilmenin rahatlığından kaynaklanıyordu.

"Önce dostluk"! Özgür bir dünya yaratma kavgası içinde özgürleşiyorduk. Dostluk, bu özgürleşen insanlardan daha çok kime yakışabilirdi! Acıyı, sömürüyü, zulmü ve kötü olan herşeyi ve her duyguyu, kaynağı olan kapitalizmle birlikte gömmek için kendilerini (özellikle bu sömürü sistemi insanlara bireysel çıkarlar peşinde koşmayı dayatırken feda eden insanlar, doğallığında en güzel duyguların temsilcileridirler. Dünya sömürüden temizlendiğinde, geriye özgür insanlar arasındaki dostluk kalacaktır. Ve bu yüzdendir ki mücadele dostlukla başlar. "Üzerine gelen kurşunu paylaşmak"; işte senin bu dostluk kriterinde -ki bunun en güzel örneğini verdin- bunun en yalın ifadesi zaten. "Abartı en büyük silahımızdır"; düşmanı abartacaksın, böylece kolay yenilgiler almazsın. Kendimizi abartacağız ki, gücümüzü son sınırına kadar isyanımıza katabilelim.

Yaşamın yoğunluksuz anlarını öyle bütün bütün doldurdun ki, senden etkilenip de devrimle aradaki köprüleri onarmaya girişilmemesi, en küçük bir zaafı bile hatırlayıp ona karşı mücadeleye girişme isteğinin uyanmaması olanaksızdı. Herhangi bir sıradan konuşma, öylesine muhabbetler, her an senin politik kritiklerine, dostça iğnelemelerine maruz kalmak durumundaydı. Edinebileceğin teorik, politik, bilimsel, güncel, sanatsal, vb. her tür bilgi birikimi -örgütsel illegaliteyi ihlal edenler hariç- senin için edinilmesi gereken bilgiydi. Bu bilgi hayal gücünü zenginleştirip isyanını güçlendirmeye yarıyordu. "Yaratıcılığın sonu, isyanın sınırı" yoktu. Tek başına fütursuzca faaliyete çıkardın. "Bu yazı için tam üç kutu sprey bitirdim" diye tatlı yakınmaların; yeni çıktığın işkence tezgahının ayrıntılarını anlatırken, "en eğlencelisi tazyikli suydu biliyor musunuz, aslında bütün güç sende, sadece susuyorsun, çok basit bir şey. Onlarınsa eli kolu bağlı, yapabilecekleri hiç bir şey yok" diye, yüreğinin özgürleştirdiği bilincinle yarattığın direnişlerin...

"Beni öldürmeyen her darbe daha da güçlendirir." Bunun sayısız örneklerini verdin, sadece dışımızdaki düşmana değil, içimizdeki düşmana karşı da. Peki, şimdi öldürebildiler mi, diye soranlara cevabımız açık: Sen devrim oldun ve devrim daha da güçlenerek yaşıyor. Zaten işkence tezgahı için var olan ilken ölürken de bu cevabımızı güçlendiriyor; "Bedenim yerlerde sürünebilir, ama onurum asla". En son -şimdilik- düşmanla karşılaşmanda da bu ilkeni her zamanki ölümü yenmiş rahatlığınla hayata geçirdin. Biyolojik yaşamın için kullandığın bedenini doğal olarak kendinden ayrı bir nesne olarak kabul edip kendini isyanla, '71 manifestosunun devrimci militarizmiyle özdeşleştirdin ve onurunu asla bazıları gibi paspas etmedin. Hep olduğu yerde gecenin içinde parlayan güneşin -yani senin- ışınlarında parlattın onu. Ve şimdi bedenin cesetken, bu senin için yine çok bir şey değiştirmiyor.

Ama bu senin düşmanla son karşılaşman olmadı. Hangimiz girsek düşmanın işkencehanelerine, orada hep sen direneceksin. Düşman her defasında seninle yeniden karşılaşmanın kabusunu yaşayacak. Her barikatın en önünde yine sen olacaksın. İdeolojik, teorik, politik birikimini kuşanıp her damlasını kapitalizme mermi olarak yağdıracağız. Senin kadar seveceğiz yaşamı, öyle ki ölümün boyunduruğunu kırarak alay edeceğiz ölümle. Üzerimize gelen kurşunları paylaşarak, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanacağız.

Bu yazı bitmedi ve sana asla veda etmiyorum. Seni yaşamaya çalışacağım ve ben de sözümde duracağım.

E. Yankı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

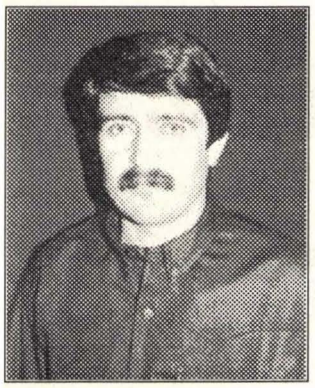

Yoldaşlarının kaleminden şehit yoldaşlarımız...

"En önde savaşmanın onuru sizin"

"İşçi sınıfının üretici ve yaratıcı gücünün bir simgesiydin."

Sevgili Habip yoldaş,

Sana dair yazmaya gücüm yeter mi, bilemiyorum. Sözcükler, imgeler zayıf kalacaktır seni anlatmaya, biliyorum. Ama tüm gücümü zorlayarak, sözcüklerin ve imgelerin taşıdığı anlamları okurların hayal gücününün zenginleştireceğini umut ederek başarmalıyım bunu. Sana dair bildiklerimi, birlikte yaşadıklarımızı yazmalıyım.

Katil sermaye devletinin saldırı haberini duyduğumda aklıma ilk sen geldin. 7 kişinin öldüğünü kuru bir sesle duyuran TV spikerlerine karşı büyük bir kin duydum. Bu saldırıya en önde ölüm pahasına direneceğini düşündüm hemen. Yanılmamıştım. Senin kıskanç ve bencil olduğun tek şey buydu. Komünist hareketin ilk şehitlerinden olmaya and içmiştin sanki. En önde dövüşmenin onurunu kimseye bırakmak istemiyordun.

Yazmaya başlamadan önce, seni ilk nasıl tanıdım diye düşündüm uzun süre. Ama çok net anımsayamadım. '94 sonbaharının son günlerinden biriydi. Birdenbire girivermiştin bölge çalışmasına. İlk anımsadığım, bölge çalışmasına bir an önce hakim olmak ve çalışmayı ilerletmek için yaptığımız toplantı oldu. Bölgede devam eden bir fabrika direnişine müdahalenin sorunlarını tartışmıştık. Bir bildiri kaleme almıştık. Sen çoğaltma işini üstlenmiştin. Belki de yeni tuttuğun eve henüz yerleşememiştin bile. Bildirilerin yerine ulaştığını söylediğimde gözlerindeki parıltıyı hiç unutamam. İşçilerin bildirilere tepkisini sormuştun hemen. Sözlü propaganda konusundaki eksikliği eleştirmiş ve bir dahaki müdahale için bu konuda şimdiden hazırlık yapılması gereğini dile getirmiştin.

Bölge örgütünün uzun süredir ilgilendiği ama somut bir ilerleme sağlayamadığı işçi ilişkileri ile tanışmak istemiştin. Ve bir de zor durumda gidebileceğin bir kitle ilişki olup olmadığını sorup, tanıştırmamı istemiştin. Bu kitle ilişkisine giderken otobüste yaptığımız sohbeti anımsıyorum. Ben, sadece ailenin gençlerini tanıdığımı, benim devrimci olduğumu bilmediklerini söyleyip, "evlerini devrimcilere açmalarını nasıl sağlayabiliriz bilmiyorum", dediğimde, sen gülümsemiş ve birkaç sorudan sonra bunun "hiç de zor olmayacağını" söylemiştin. Gerçekten de zor olmadı senin için. Bir süre sonra bu sıradan kitle ilişkisini devrimcilere kapılarını açan bir aileye dönüştürmeyi başardın.

Yeni tuttuğun evde tek battaniyeyle, sobasız bir şekilde kışı geçirmeye çalıştığını öğrenen bir yoldaşın bize bunları anlatıp sana ek para verdiğini söylediğinde, yüzün kızarmıştı. Sanki seni çok zor bir durumda bırakmış gibi...

Bu süreçte ben bölgeden ayrılmak zorunda kalmıştım. Seni ve bölge çalışmasını yayınlardan izliyordum. Bizim uzun süreden beri ilgilendiğimiz işçilerin fabrikalarında örgütlenmesine önderlik ettiğin müdahaleleri okudukça kendime kızıyordum. Sen büyük bir inançla, her işçinin ve her imkanın doğru müdahale edildiğinde devrimcileştirilebileceğini gösteriyordun bizlere.

Komünist bir işçi önderi olarak işçi ve emekçilerin dilinden çok iyi anlıyordun. Onların yaşamını yakından biliyor, kuşkularını ve korkularını inanca ve cesarete dönüştürmenin bir yolunu mutlaka buluyordun. Senin önderliğindeki bölge örgütü büyük bir enerji ve coşkuyla çalışıyordu. Çalışmaların planlanmasına komitenin bütün bileşenlerinin aktif olarak katılmasını sağlıyordun. Pratik yönünde de en militan tarzda görev alıyordun.

3. Genel Konferans sonrası dönemde benim çalıştığım bölgenin yöneticiliğini de üstlenmiştin. Bölge çalışmasına konferans sonuçlarına göre yeni bir ivme kazandırmanın hazırlıklarını yapıyor, ilk adımlarını atıyorduk. Bir yoldaşın randevusuna gelmediğini öğrendiğimde bir terslik olduğunu anlamıştım. Çünkü seni randevudan alıkoyacak tek bir şey olabilirdi. Düşman saldırısı. Kapsamlı bir operasyonda alındığını bir süre sonra öğrendik. Operasyon öncesi yoğun takibi bizim bölgeye taşımamış olduğunu konuşup bu konudaki titizliğini övmüştük. İşkencecilere kan kusturacağından emindik. Düşmanın tüm engellemelerine rağmen devrim ve sosyalizm davasının haklılığından ve başarıya ulaşacağından emin olduğumuz kadar.

Seni tekrar yazılarından izlemeye başladım. "Tekoşin yoldaş" işçi ilişkilerimizin de dilinden düşmüyordu. Seni tanıyabilmiş olanlar haklı bir gururla bunu ifade edip, hayranlıklarını her fırsatta dile getiriyorlardı.

Cezaevinden çıktıktan sonra bir başka çalışma bölgesinde yolumuz bir kez daha kesişti seninle. Bacağında bir kurşun yarası vardı bu kez. Ciddi bir tedaviye ve bakıma ihtiyacın vardı. Ama sen sanki gribe yakalanmış gibi davranıyordun. Uzmanların tavsiye ettiği beslenme listesine uyman için seni uyardığımda, "yoldaşlar bunları yiyemiyorlar, benim boğazımdan zor geçer" diyordun. Yaralı halinde bile bir ayrıcalık istemiyordun. Bacağındaki yaranın acısını artık kırmızı reçeteli ağrı kesiciler bile dindiremiyordu. Ama sen bir kez bile ağrıdan şikayetçi olmadın. Tahrip olan sinir uçlarını onarmak ve kas erimesini engellemek için fizik tedavisi görmen ve düzenli özel eksersizler yapman gerekiyordu. Tedavi süresince sana refakat etmeme bile izin vermedin. Bir an önce koltuk değneklerini atıp çalışmalara katılmak istiyordun. Evet, kısa bir sürenin sonunda bedenini zorlayarak koltuk değneklerini attın ve dört elle çalışmaya sarıldın.

Aksayan ayağınla 1 Mayıs mitinginde pankart asmaya çalışan bir yoldaşa saldıran sivile tekme tokat girişmeni ve yoldaşı ellerinden kurtarmak için ilişkileri organize etmeni hiç unutamıyorum.

Kısa bir süre sonra yine gözaltına alınmıştın. Ama bu kez sana çok kızmıştık. Bile bile kendini riske atmıştın. Bu illegalite ihlali seni yaralı olarak tekrar düşmanın eline düşürmüştü. Yaralı bacağına yüklenip seni sakat bırakabilirlerdi. Bir kez daha düşmana kan kusturacağından emindik. Cezaevlerine girer girmez ölüm orucuna katıldın. Senin için içerde veya dışarda olmak hiç farketmiyordu. Kavganın en önünde yerini hemen alıyordun. Cezaevinde de bir an bile boş durmuyordun. İşkencede zayıf davrananlara destek oluyor, onları devrim davasına yeniden kazanıyordun. Adli tutuklulara ulaşıp onları da etkiliyordun.

Sen işçi sınıfının üretici ve yaratıcı gücünün bir simgesiydin. Hiçbir şeyi birilerinden hazır halde beklemiyordun. Yoktan varetmesini biliyordun. En kötü malzemeden parlak bir yıldız yaratabiliyordun. Son olarak da düşmanın teslim alma saldırılarının karşısında bedenini siper ederek çıtayı iyice yukarılara taşıdın.

Çocuklarından ve ailenden hiç bahsetmemiştin bana. Özel sorunlarınla meşgul etmek mi istememiştin, yoksa yaptığın fedakarlıkların bilinmesini mi istememiştin, bilemiyorum. İzmir'de komünist hareketin efsaneleşen kahramanının sen olduğunu da çok sonradan öğrenebildim ancak. Yaptığın fedakarlıklar ve işler senin için doğal bir görevdi, sözünü etmeye değmezdi. Bunlar üzerinden övgüler almak yaralardı seni belki de.

Devrim ve parti davasına verdiğin emeği, bıraktığın mirası her ne pahasına olursa olsun korumaya ve geliştirmeye söz veriyoruz.

Şehitlerimizin adı devrim ve parti davasının andı olacaktır. İşçiler, emekçiler ve ezilen milyonlar partimizin önderliğinde ayağa kalktığı zaman, işte o zaman, en önde yine sizler savaşacaksınız. En önde savaşmanın onuru artık sizindir.

"Gençlik enerjisinin ve yaratıcılığının sembolü"

Sevgili Ümit yoldaş,

Ne yazık ki seni Habip yoldaş kadar yakından tanıyamadım. Aynı bölgede hiç çalışamadık seninle. Ama sana dair de söyleyebileceğim şeyler var. Enerji dolu, kıpır kıpır genç yoldaşımızdın sen bizim. Akın'ımız... Klasik devrimci tipinin dışında bir görünüşün ve davranışın vardı. Somurtkan görmedim seni hiçbir zaman. Sürekli neşeli ve konuşkan... İddialı ve hırslı... Cesur ve atılgan... Girdiğin her ortamda dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyor ve çevrendekileri etkilemesini biliyordun. Genç olmana rağmen utangaç ve çekingen değildin hiçbir zaman. Tersine, sürükleyici ve şaşırtıcıydın.

Türk solundaki düşünce tembelliğine çok kızıyordun. Bizlerin de okuduğumuz şeyleri bütün yönleriyle irdelememiz gerektiğini savunurken, "roman okur gibi politik ve teorik yazılar okunmaz" diyordun. Kızıl Bayrak'ta çıkan bir yazıdaki eksikliklerin dikatimi çekip çekmediğini test etmiştin bir gün. "Kadroların yazıları yeterince iyi incelemediği" düşüncesine kanıt olmuştu bu sorgulama.

Seni en son gördüğümde "çok neşeli görünüyorsun, seni kıskanıyorum" dediğimde, "ben her zaman neşeliyimdir" yanıtını vermiştin. Ve sıkı sıkı sarılıp, bir gün mutlaka görüşürüz diyerek vedalaşmıştık.

Gençlik enerjisinin ve yaratıcılığının sembolü olarak parti ve devrim davasında yaşayacaksın. Sana kıyan vahşi, barbar sermaye düzenini yıktığımız gün, işçi sınıfının alnında parlayan kızıl yıldızlardan biri olacaksın.

Yoldaşınız.../İzmir

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Mücadele tarihimize kazınan direniş!

Cellatların döktükleri kan
Kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
Kızıl bir güneş doğacak

Devlet kin kusuyor. Devlet öç alıyor. Devlet bir kez daha devrimci tutsakları teslim almak istiyor.

Ama bu basit bir öç alma, kin kusma, kendini kanıtlama isteği değildir. Son derece planlı, sistemli, bütün boyutlarıyla düşünülmüş bir katliamdır. Şimdiye kadar yaşanan cezaevi katliamlarının en vahşisi, en boyutlusu ve en politik olanıdır. Ve salt cezaevleri üzerinden düşünülemeyecek kadar kapsamlıdır.

Ulucanlar! Ulucanlar direnişi! Mücadele tarihimize kazındı... En soylu direnişin, en tavizsiz duruşun adı oldu...

Kurşunlar, bombalar yağarken, devrimci iradenin sesiydi haykırılan: "Ölürüz, ama teslim olmayız!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!"

Ve bu sözde duruldu. Ölümsüzlüğe büyük adımlarla yürüdü. Kol kola girilerek ve kolundakinin düşebileceği bilinciyle. Ve ölümü dirençle karşılamanın tavizsiz temsili için yarışarak. Kalleş kurşunlar seçerken her bedeni, atılan sloganlar kurşun olarak geri döndü cellatların üzerine.

Vahşeti yaratanlar küçüldü bir bir, daha da küçülecek. Vahşetin, terörün, zorbalığın gücüne sığınanlar en korkakça, en kalleşçe savaşarak teslim alabileceklerini sandılar. Ama bir kez daha devrimci iradenin sesiydi yankılanan. Eline neşter alıp, eline en son model silahları alıp yüreklerinden, bedenlerinden başka silahları olmayanların üzerine çullanırlarken, bir kez daha zavallıydılar.

Çünkü onlar çürüyen bir sınıfın, çürüyen bir düzenin temsilcileriydiler. İnsanlıktan çıkanların (aslında bu onuru hiçbir zaman taşımamış olanların) sığınabilecekleri başka kapı yoktur. Ama biz bu katil sürüsünün arkasındaki gerçek kimliği görüyoruz. Hesaplaşmamız o sınıfla olacak. Kirli savaş piyonları ağızlarından salyalar saçıyor, ama asıl pislik onları besleyip üstümüze kışkırtan burjuvaziye aittir. Bunca zulüm, bunca işkence, bunca katliam onların kapitalist düzenleri sürsün diyedir. Uyguladıkları kalleşçe, korkakça savaşımın tek nedeni burjuvazinin iktidarı kaybetme korkusudur. Uykularını kaçıranları en barbar yöntemlerle katletmeleri, ezilenleri korkutarak kendi korkularından arınma çabasıdır.

Ama boşuna! Korkularınız gerçekleşecek. Bunu er ya da geç gerçekleştireceğiz. Dökülen her damla kan, aramızdan aldığınız her yoldaş, binler olarak geri dönecek. Türküleri binlerin-milyonların ağzında direnişin, mücadelenin, azmin, yiğitliğin simgesi olarak dilden dile dolaşacak. Dolaştıracağız.

Neden şimdi böylesi bir katliam? Neden şimdi histeri düzeyinde "cezaevlerinde devletin otoritesini tesis etme" ihtiyacı? Neden şimdi "öldür kurtul", "yok et kurtul" olarak formüle edilen tek kurtuluş yolu? Yanıt çok açık ve yalındır. Esasında her dönem için gündemde olan hücre politikası, bazen gizli bazen açık yöntemlerle hayata geçirilmeye çalışıldı. Her girişimde de can bedeline direnişlerle yanıtlandı. Fakat şimdi çok daha acildir ihtiyaç. Çok daha gereklidir amaca ulaşmak için. Onun içindir ki yılların bir mevzisi olan, boyun eğdirilemeyen, her saldırıda öncülüğün verdiği sorumlulukla öne çıkan Ulucanlar hedefe çakıldı. Çok daha özel bir amaç daha vardı Ulucanlar için. Proletaryanın temsilcileri oradaydı. Hem devrimci tutsakların mevzilerinden biri düşürülmüş, hem de partinin öncüleri imha edilmiş olacaktı.

Sermaye devletinin bütün ezilen, sömürülen kesimlere yönelen saldırısı İMF-TÜSİAD'ın planları dahilinde yürütülmektedir. İşçiler, köylüler, emekçiler, öğrenciler vb. her biri bundan payına düşeni almaktadır. Saldırılar çok boyutludur ve devamı da gelecektir. Geriye atılan her adım yeni saldırıların habercisi olacaktır. İşte bu nedenle devlet cezaevlerine saldırmakta, onun için en vahşi uygulamalar devreye sokulmakta. Mehmetçik basın her dönem olduğu gibi hazır ola geçmiş, katliamların çığırtkanlığını yapmakta, kalemlerinden şehitlerimizin kanı damlamaktadır. Çünkü devlet kitleyi öncüsünden yalıtmak, koparmak istiyor. Dört duvar arasına atıp tutsak almak yetmiyor. Oradan dahi manevi otorite hayata geçebiliyor. Dolayısıyla manevi otoriteyi de yok ederek teslim almak, teslim alamazsa yok etmek, yapabilirse diri diri hücre denilen tabutluklara koymak istiyor. Öncüden yalıtma ihtiyacı bu dönem çok acil olarak kendisini dayatmakta. Bu nedenle proletaryanın temsilcisine daha sistemli bir yönelim içine giriyor. Hem öncüsüz bırakacak hem öyle vahşi katliamlar tezgahlıyacaktır ki ortam terörize edilecek, kitleler korkudan hak mücadelesine girişemeyeceklerdir. Geri çekilecekler ve saldırıları daha kolay hayat bulmuş olacak. Onları sahiplenenlere aynı vahşet uygulanacak. Böylece yine herkes kendi korkusuyla baş başa bırakılacak. Hedeflenen budur. Çünkü sermaye devleti başka türlü saldırılarını gerçekleştiremeyeceğinden korkmaktadır.

Sanılmasın ki içimizden en yiğitlerini katlederek bizi bitirecek. Tam tersine, mücadele azmimiz, gücümüz onların bıraktıkları mirasla daha da artıyor. Bizi daha da çelikleştiriyor. İnsanlığın kurtuluşu için verdiğimiz savaşımın onurunu, güzelliğini, haklılığını ve mutlaka ama mutlaka gerçekleştirilmesi konusundaki inancımıza inanç katıyor. İşçi sınıfı ve devrim davasının kazanılma zorunluluğunu en şaşmaz görev olarak önümüze koyuyor. Yoldaşlarımızın bu davaya bağlılık andı olan ölümsüzlük yürüyüşleri en kopmaz bağlarla bizi birbirimize kenetliyor. Şimdi devrim davası daha da güçlenmiştir. Yüreklerimizi tutuşturan yoldaş acısını sosyalist devrim savaşımımızda yangına dönüştüreceğiz. Ve o yangın, tarihin en barbar sınıfını kule çevirecek.

Sanılmasın ki onları katlederek öldürebildiler. Fiziken aramızda olmayabilirler. Ama yarattıkları değerler, partimizin olumlu değerlerine kıpkızıl bir halka daha ekledi. Onlar bizim bayrağımızı daha da kızıllaştırdılar. Ve hiç sökülmemecesine oraya kazındılar. Şimdi bize düşen bayrağı daha da yükseklere taşımaktır. Bilinmez mi ki proletaryanın kızıl bayrağı yere düşmez. Proletaryanın davası için gözünü kırpmadan ölüme giden komünistler varsa, bu ülke bir kez daha devrim toprağıdır. Bu toprağı verimlileştirmek yine bize düşmektedir. Bu tarihi misyonu en tavizsiz biçimde yerine getireceğiz.

Onlar bizim etimiz, canımız, kanımız. Hangi güç onları bizden koparabilir. Kimin buna gücü yetebilir? Onlar bizde, onlar kavgamızda, onlar sevdamızda yaşıyor. Daha da büyütüp yaşatacağız. Onlar yaşamlarını feda ettikleri proletaryanın arasında, metal işçisinin torna tezgahında en özenli biçim verilmiş çeliktedir. Liman işçisinin çalıştığı doklardan enternasyonalli selamını iletirler yabancı ülkelerin işçilerine. Dokuma tezgahında en sabırlı ilmik ve her zaferle biten direnişin ardından kıvançla gülümseyişindedir tekstil işçilerinin. Barikatı zorlayanların gözündeki öfkedir. Grev çadırları önünde halayın en başındadırlar. Nasıl ayırabilirler onları bizden. Buna hangi bombanın, hangi silahın gücü yeter? Ve o kutlu gün geldiğinde yine onlar aramızda olacaktır. O güne ulaşanlarla birlikte zaferi kutlayacaklar. Çünkü onlar önderdir, bunu da en önde olmanın sorumluluğunu en ileri düzeyde göstererek kanıtladılar.

Çıkılan yol zorludur. Bu yolda tutsak düşmek vardır. En barbar işkencelerden proletaryanın temsilcisi olmanın verdiği bilinçle başı dik çıkmak vardır. Yıllarca sevdiklerinden ayrı düşmek vardır. Ve gerektiğinde hiç tereddütsüz ölümü kucaklamak vardır. Yolumuz zorludur fakat varacağımız yerin yüceliği bütün zorunlukları yenme gücünü de vermektedir. Çürüyen kapitalist sistemde insan olmanın onuru bugün bizim ellerimizde. Bütün bunlar insan olmanın gerekleridir. Ve insana asıl yabancı olan tersidir. Binlerce ezilen, sömürülen insanın, proletaryanın sesiyiz biz. Sesiniz sesimize karıştıkça daha bir gür haykırılacak emelimiz ve o günler uzakta değil.

Partimiz bütün engellemelere, çelmelere karşın büyüyor. Daha da büyüyecek, çelikleşecek. Burjuvazinin kalleş yöntemlerine karşı proletaryanın en yiğit savaşçılarıyla onurlu savaşımını sürdürecek. Bunu pratiğiyle kanıtlamaktadır.

Sözümüz var onlara, ipi ilk göğüsleyenlerimize. Sözlerin en bağlayıcısı şehitlere verilen sözdür. Bu sözden asla geri dönülmez. Sözümüz var; sizin uğruna kendinizi feda ettiğiniz davamızı mutlaka kazanacağız. Asla geri durmayacak, asla yorulmayacak, asla ümitsizliğe kapılmayacağız. Biliyoruz ki en yılmaz sınıfın temsilcileriyiz. Partimizi kazandığımız gibi sosyalizmi de kazanacağız. Bu ülkenin burçlarına sosyalizmin kızıl bayrağını dikmenin onurunu hep birlikte paylaşacağız, yoldaşça...

S. M./Uşak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Siper yoldaşı işçi yoldaştan Habip yoldaşına...

Sevdim seni, sevgili bildiğin kavganı kavgam bildiğim için!

"İnsan, hele de insan gibi insan, güzelliğin önünde hesapsızca eğilmesini, çirkinliğin karşısında da hesapsızca döğüşmesini bilmeli."

Yıldız Doğru

Merhaba gülüm,

Doğrudan konuşmayı ve içeriği nasıl olursa olsun açık sözlü ve sade olmayı severdin. Öyleydin de!

Öyle dostluklar, öyle arkadaşlıklar kurulur ki bazen, fazla sözü, fazla yan yana olmayı bile anlamsızlaştırır. İşte bu türdendi dostluğumuz. Dostluğun gönülden gönüle aktığı ve orada birleştiği bir ilişki biçimi, yani paylaşımdı. Öyle sık sık biraraya gelip sohbetimizi derinleştirme imkan ve ortamımız olmadı. Fakat olan anlarda da iki cümleyle dile gelen duygu ve düşünceler derindi, kapsamlıydı, anlamlıydı. Gerek yok yazıyla söze, eğer yürekten sımsıcak bir gülüş ve insanın iç dünyasını fetheden insanca bir dokunuş varsa göz ve ellerimizde; insan sevgisini tasvir etmekte zorlanmayız. İşte sen bu tür bir zorlanmaya ihtiyaç duymayan bir insan güzeliydin. Güzel olanı hisseden ve hissettiren.

Sen insanı kendine gösterdiği ilgi ve yakınlık kadar değil, tersine insanı kendi gerçekliği kadar sevmesini, değer vermesini, yüceltmesini bilen bir insandın. Bundan dolayı da yapaylık namına bir şey yoktu kişiliğinde. Halihazırda azınlıkta olsa da insan denilen o harikulade kavramın insanı büyüleyen temel güzelliklerini keşfetmiş, dahası bununla da kalmayıp yaşamında doğallaştırmış bir insandın.

Ey insan güzeli insan!

Nasıl bir militan, yiğit, dövüşçü, direnişçi olduğun gibi devrimci kimliğin üzerine iki laf etmeyi burada gerçekten anlamsız buluyorum. İnsan güzeli insan denildiğinde, bu güzelliğin farkında olan herkes tüm bu özelliklerin o insanda yaşam bulacağını da bilir. Hep insan ve onun ekseninde ve onun sevgisi ekseninde gezindim. Bunun birinci nedeni bu iki kavramın kavgamızın asıl gayesi oluşu, ikinci nedeni de Habip'le bu iki kavram üzerindeki, anlamlı paylaşımımızdı. Kaldı ki asıl gayemiz, insan sevgisini yine insan ilişkilerinde egemen kılmak değil midir? Düşüncelerimi böyle formüle ederken, nasıl da bıyık altından sevinçle gülerdin. Bu derin bir insan sevgisinin ta kendisidir, kişiyi aşkla devrime bağlayan görünmez bağdır. Bu bir yaşam biçimidir. Bu yaşam biçimini tercih eden ve isteyerek yaşayan insan, ne diyet ödeme ne de diyet ödetme gibi bir anlayış taşır.

Gururla itiraf edeyim ki Habip'le bu güzel duyguları paylaştım. Karşılıklı hissettik. İnsanın istediği için yaptığı bir şey fedakarlık değildir. Eğer fedakarlık denilecekse, öyle yaşamak istediği için kendine bir fedakarlık yapıyordur belki. İşte insan olmanın bu temel özelliğini yaşayan bir dosttun-yoldaştın sen. Fikirlerimizi dövüştürdükçe nasıl da sadeleşirdi insanlığımız. Habip, oldukça duygu yoğunluğu yaşıyorum şu an. Böyle anlarda insan zorlanıyor. Anlatamıyorum desem de, lütfen hoş görme beni. Zira duygularımızı, hissettiklerimizi, "ne denir?" kaygısı taşımadan, paylaşmalıyız insanımızla!.. Görüyor musun, hemfikir olduğumuz bu doğruya rağmen "zorlanıyorum"a sığınıyorum. Hoş görülecek yanı var mı sence? Eminim ki, hayır, oldu yanıtın. Bence de...

Bir sohbetimizde, Habip seminere dönüştürmeden söyle, devrimcilik deyince aklına ilk gelenler nedir dedim, hiç duraksamadan, "aşktır bu Yıldız, bu bir tutkudur" demiştin. Hatta A. Arif'den iki mısralık bir şiirle de süslemiştin formülünü. Yanılmıyorsam, "Anadoluyum ben, tanıyor musun" şiirindendi.

Sohbetlerimiz kısa ama oldukça anlamlı, düşündürücü olurdu. İstersen Habip, bir iki sohbeti anımsatmadan önce, izninle hiç hatırımdan çıkmayan bir anımı anlatayım. Yeni gelmiştin. Hayatın yazısız-çizisiz kaidesi gereği, herkes gibi ben de hoşgeldin dedim, ama tek farkla, "Hoşgeldin gülüm" dedim. Boyum sana kıyasla fevkalade kısa olduğundan, şöyle bir yukarıdan aşağı süzdün, ben de acaba çok mu kötü bir şey yaptım diye düşünürken, o seyrine doyumsuz dost gözlerin öyle bir yanıtladı ki beni, bir oh çekmeden edemedim. Daha sonradan "Hoşgeldin abla gülüm" diyerek bana takılmıştın. Sana "gülüm"ün köyümüzde bir hitap şekli olduğunu ve tamamen sevgiyi ifade ettiğini uzun uzun anlatacaktım ki, H. Demircioğlu gibi ırmak bakışlı o güzel insan, elini omuzuma koyarak "Nasılsın canım?" dedi. Ve izah etme ihtiyacı böylece anlamsızlaştı. Üçümüz birden "canım"ın, "gülüm"ün anlamını insanca verdiğimizden, gülerek anlaşmıştık. Bugün kendime öfkeleniyorum, neden Hüseyin öyle deyince duygularımı bastırmak yerine kalkıp sımsıkı ve insanlığımı doyurucasına kucaklamadım onu diye.

Hüseyin'in canım deyişi, insandaki doyumsuz güzelliklerin tadını tattırıyordu bana. Canım benim, yine aynı sadeliğinle sohbetimize dahil ettirdin kendini.

Habip, şimdi dönelim anımsatmalarımıza, şöyle ikili bir sohbet edelim ne dersin? Emin ol ki dostlar mutlu olacaklardır bundan. ÖO'ları sürecinden kısa bir süre önceydi, "yahu Yıldız, ÖO'nda ölüp de seni bulmamız için bizi fazla uğraştırma"demiştin. Yanılmıyorsam ya iç görüşten, ya da avukat görüşünden birlikte koğuşa dönüyorduk. Dostlar, boyum kısa olduğundan Habip kaygılanmıştı. Boy kısa, bir de hücre hücre erimek var eylemde. Hal vaziyet böyle olunca, Habip de haklı olarak, "seni yattığın yerde nasıl bulacağız" diye kara kara düşünüyordu (!) Ben de kendisine kaygılanmaması gerektiğini, çünkü ölmeyeceğimizi söyleyince, elbette ki onurlu insanlar ölmezler hiçbir zaman şeklinde yanıtlamıştın beni.

Mütevazi ve içtendin gülüm. Acıyı, tatlıyı, coşkuyu, öfkeyi ve heyecanı en sade, en ince, en yalın biçimiyle paylaşmasını biliyordun. Yo, yo, estağfurullah deme sakın, sen de çok iyi bilirsin ki, ben değeri sevginin ne azı ne çoğunu veririm. Hak edilenin önünde eğilirim sadece...

"İnsan, hele de insan gibi insan, güzelliğin önünde hesapsızca eğilmesini, çirkinliğin karşısında da hesapsızca döğüşmesini bilmeli" dediğimde, "ver kalemi imzalayayım" demiştin. Farkında mısın, her zamanki gibi yine seninle hesapsızca döğüşüyorum şu an, nasıl da mutlu olurdun... Oysa benim hesapsız sohbetimin nedeni sendin, sevgiyle yoğurduğun güvenli, dürüstçe bir ortamı yaratıyordu. Ben de bu harika hazinenin içinde doğal olarak hesabı-kitabı unutuyordum. Bir keresinde sana bu düşüncemi aktardığımda, öylesine inceldin ki, "sayende gülüm abla" espirisini esirgemedin.

Gülüm!

Diyalektiğin bir ucundan öteki ucuna kadar inceltebiliyordun yaşamı... Felsefeye yaşamı inceltmiştir dediğimde, "incelmeye ihtiyacı olan o kadar kalın yanlarımız var ki" diyerek, biraz da hüzünlenirdin. Sert ve ağırımıza giden sohbetimiz de oldu. Eksiğimizi-yanlışımızı da görebiliyorduk. Hatırlıyor musun, "insanlık onuru ve suçu" üzerine, "adalet anlayışı ve demokrasi kavramı" üzerine çok kısa, ayak üstü bir, sohbetten ziyade tartışmamız olmuştu.

Ne zaman mı? Müsadenle hatırlatayım: Ankara Hapishanesi'nin bayanlar koğuşunda tünel açığa çıktığında, savcı idare binasında tüm bayanların ifadesini alıyordu. Koridorda sizinle ayak üstü sohbetle karışık tartışmıştık.

Bazı anlar vardır ki, insanın sağlığında ne kadar tahribat olursa olsun, üzerinden kaç yıl geçerse geçsin hafızalardan silinmez. İşte böyle bir andı o an.

O tartışmamız esnasında, "Ne yazık ki sadece düşmana karşı mücadelemizde değil, yanlışlarımızın bedelini de ödeyerek yürüyeceğiz" demiştin. Sana öyle bir öfkelenmiştim ki, ÖO'ndan dolayı varolan titrememe birkaç misli artmıştı. Elini omzuma koyup dostluğun tüm sıcaklığını hissettircesine sımsıkı tutuyordun. Konuşamayacak kadar durgunlaştığımı görünce, "söyle, içinden geldiği gibi konuş" derken, rica ediyordun... Ve ben "düşmandan korkmak anlamsızdır! Beni asıl yaralayan ve üzen, dost bildiklerimin arkamdan attığı oklar ve yaralandığımda onların yüzünde gördüğüm o acı gülümseyiştir" deyiverdim. Ve hemen ekledim, "Mao da bir sohbetinde böyle söylemişti!" "Vay allahsız Maocu vaaay!" dedin. İşte o anki derin, anlamlı ve bir o kadar da sevgi dolu bakışın, tek kelime söylemeden elimi sımsıkı kavrayarak ağır ağır yürüyebilmeme destek oluşun, kısacası gülüm, işte o anki tutumun ve sessiz mesajın, öylesine anlamlı, öylesine yüce, öylesine erdemliydi ki... Sözcükler bulunmadı henüz o güzelliğini dile getirmek için.

Merdivenden inerken, bu sefer seni konuşturma işi bana düştüğünden, sahi söyler misin, sen neden bana "Abla gülüm" diyorsun. "Eh yaşlısın dostum, kabul et bunu" demiştin. Doğru, yaş olarak senden bayağı ilerdeyim. Ama insan gibi ilişkide, cinsiyet ve yaş olayının ne kadar anlamsızlaştığını ise senden bir kez daha öğrendim. Sen öyle deyince, ben de uzattım elimi "El öpenlerin çok olsun" diyerek, o gergin-hüzünlü ve düşündürücü havayı birlikte dağıtıverdik.

İnsan güzeli gülüm,

Çok seviyorum sözcüğü bana biraz yabancı. Zira "çok"u eklediğim zaman kitapları karıştırmam lazım ki "çok" sözcüğünü anlamlandırayım. Oysa insan gibi seviyorum seni! Dost sıcaklığında dans edemeyeceğimiz devrim bizim olabilir mi? Sana sitemim var. Seni sana şikayet ediyorum. 20 yıllık fabrika işçisiyim dediğimde yakamozlar gibi gülümsedin. Öyle bir aydınlandı ki yüzün, büyüsüne kapıldığımı sana itiraf ettiğimde, "Ancak bir işçi bu kadar içten olabilir" dedin. İşçi kökenli olmayan arkadaş, dost ve yoldaşlarımızın hoşgörüsüne sığınarak, gururlandığımı seslendirmek istedim.

Bilirsin gülüm;

Hepimiz işçi sınıfı adına hareket ederiz. Ancak halihazırda en yoksul yanımızdan biri de işçi sınıfı bilincini almış ve bu anlamda da devrimcilk yapan işçi yoldaşlarımızın çok ama çok az oluşudur. Şimdi şikayetimi dinle işçi yoldaş, beni, geçici de olsa pratik olarak yalnız bırakmadın mı? "Milyonların yüreği yüreğimizle çarpıyor, biz yalnız değiliz. Ve ben seni yalnız bırakmadım" desen de, ki doğrudur, şikayetçiyim, kabullenemiyorum çünkü!

Sevdim seni!
Sevgili bildiğin kavganı kavgam bildiğim için sevdim.
Yüreğindeki insan sevgisinin tutkulu atışını
yüreğimdeki sevgiyle buluşturduğun için
sevdim seni.
İnsan gibi sevdim.
Özletme kendini.
Sokağın diğer ucunda
buluşmak üzere...
Künyemde siper yoldaşı yazar:..
Birlikte resmettik!

Gebze Cezaevi /4. Koğuş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onları Parti, Devrim ve Sosyalizm davamızda hep yaşatacağız!

Ankara Ulucanlar zindanında 26 Eylül'de gerçekleştirilen faşist katliam sonucunda yaşamlarını yitiren başta iki yiğit komünist önder yoldaşlarımız ve diğer yiğit devrimcilerin anısı önünde saygı ve sevgi ile eğiliyoruz.

On yıllardır coğrafyamızda bu faşist katliamlar ezilenlere ve onların devrimci öncülerine karşı süre gelmektedir. Tüm bu yapılan katliamların hesabının sorulması gün geçtikçe daha yaklaşıyor. Bunu gören Amerikancı faşist rejim gittikçe kudurganlaşıyor. Ancak onun tarihin çöplüğüne atılması kaçınılmaz sonunu hiçbir katliam çabası engelleyemeyecektir.

Yıllardır gerçekleştirilen faşist katliamların hesabının en tam ve eksiksiz sorulmasının yegane yolu, sınıf olarak burjuvazinin sınıf egemenliğinin devrimle yıkılması ve yerine işçi ve emekçilerin sosyalist cumhuriyetinin kurulmasıdır. İşte o zaman tarihin gerçek adaleti tecelli edecektir. İşte o zaman onlarca yıldır bu uğurda mücadele eden ve şehit düşen tüm şehitlerimizin ruhu şad olacaktır. İşte o zaman ezilen sömürülen milyonlarca emekçi ve mazlum, geçmişte yaşadıkları acıların hesabını barbar kaptalizmden ve aşağılık burjuvaziden sorma fırsatı bulacaktır. Ve işte ancak o zaman, ezilenlerin tüm acıları nihayet son bulacaktır.

Eli kanlı faşist rejim tarihin ve ezilenlerin bu gerçek adaletinden yakasını kurtaramayacaktır. Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen milyonlar, bu devrimci kalkışmada ve eyleminde Habip ve Tuna yoldaşları her zaman yanlarında bulacaklardır. Belki biz en sonunda söylenmesi gerekeni en başta söyledik. Ama olsun bizim bu olaya ilişkin kesin yargımız ve duygularımız bu en başta söylenenlerdir. Yani eninde sonunda yapılacak şeyin önden söylenmesidir.

***

Komünist hareket siyasal yaşamda yerini aldığı ilk andan itibaren sınıf savaşımının katı gerçekleri konusunda net bir fikre sahipti, böyle olmak durumunda idi. Zira o bir sınıf iktidar mücadelesi adına yola çıkıyordu. Bu sınıfı hazırlamak, onun tarihsel devrimci eylemine önderlik yapmak iddiası ve misyonu ile ortaya çıkıyordu. Dolayısıyla sınıf düşmanlarını da çok iyi tanıyordu. Düşmanları da kendisini...

Öyle ise bu keskin ve kesin savaşımda komünist hareketin kendi iddiası ve misyonuna uygun kadro tipine de ulaşması gerekirdi. İşte HABİP GÜL ve ÜMİT ALTINTAŞ yoldaşlar şahsında komünist işçi partimiz, birçok üstün özellikleri yanında, davada sarsılmayan komünist kadrolara ulaşmayı da başarmış durumdadır.

Tuna yoldaşın bize miras bıraktığı şu derin sözlerin anlamı şimdi çok daha iyi anlaşılıyor: "Uğrunda tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazanmış bulunuyoruz!" Demek ki onlar, komünist işçi partisinin önderleri olarak, bu söylediklerine derin bir inaç duyuyorlardı ki, bu sözlere büyük bir sadakatle bağlı da kaldılar. Biz de burada şunu kuvvetlice vurguluyoruz ki, PARTİ de bu iki yiğit önderine büyük bir sadakatle bağlı kalacaktır. Onların uğrunda şehit düştükleri devrim ve sosyalizm davasını daha nice şehitler vererek zaferle taçlandıracaktır.

Habip ve Tuna yoldaşlar için söylenen her söz, yazılan her yazı, insanı gerçekten derin duygulara ve üzüntüye boğuyor. Çünkü düşman onları en verimli bir dönemde bizden kopardı. Çünkü onlar patimizin sözünün eri önderleriydiler. Çünkü onlar partimizin ilk şehitleri olma onuruna eriştiler. Çünkü onlar yazılarıyla, değerlendirmeleriyle hep yanı başımızda bize yol gösteriyorlardı.

Kızıl Bayrak'ın her yeni sayısını açtığımızda Habip yoldaşın yazıları olmadığı zaman içimize hemen endişe düşerdi, acaba bir şey mi oldu diye. Çünkü onu dostları da düşmanları da çok iyi tanıyordu. Çünkü o parti saflarında taht kuralı yıllar olmuştu. Çünkü o istisnasız bütün partinin biricik gülü Habip Gül idi. Özellikle son yıllarda zindan faaliyetleri ve direnişleri söz konusu olduğunda, yine o değişmez isim, Habip Gül yoldaş hep bizi bilgilendiriyor ve yalnız bırakmıyordu. Onun militan komünist kimliği ve direnişçi geleneği, Habip Gül ismine apayrı bir anlam, apayrı bir saygınlık ve sevgi yaratıyordu bizlerde ve onu tanıyan her insanda.

Habip Gül yoldaş şahsında partimiz gerçek niteliğini ve partinin şahsında ise Habip yoldaş gerçek kimliğini bularak, partimizin bugünü ve geleceği konusunda mükemmel bir sentez oluşturmuştur. Öyle ya, işçi sınıfımız bir üyesini kendi siyasal önderliğine taşımış, siyasal önderlik (parti) ise kendi sınıfından bir komünist önderle buluşmuştur. O gerçek bir komünist olarak, komünist işçi partisi davasında sonsuza kadar hep yaşayacaktır.

Peki ya Ekim'in Akın'ı, partinin Tuna'sı, tüm devrimcilerin Ümit yoldaşı, Ümit Altıntaş yoldaş için ne söylemeli... Hemen şunu belirtelim ki, partimiz böylesine genç yaşta böyle yetenekli bir önderini kaybetmesi partimiz ve devrim davası için gerçekten çok büyük bir kayıptır. İnsan Tuna yoldaşın anısı önünde mahçup oluyor, bizler bu mahçubiyeti fazlasıyla duyuyoruz. Çünkü bugün, devrimcilerin bu en kötü tarihi dönemlerinde, tasfiyeciliğin, korkaklığın, dönekliğin, hainliğin kol

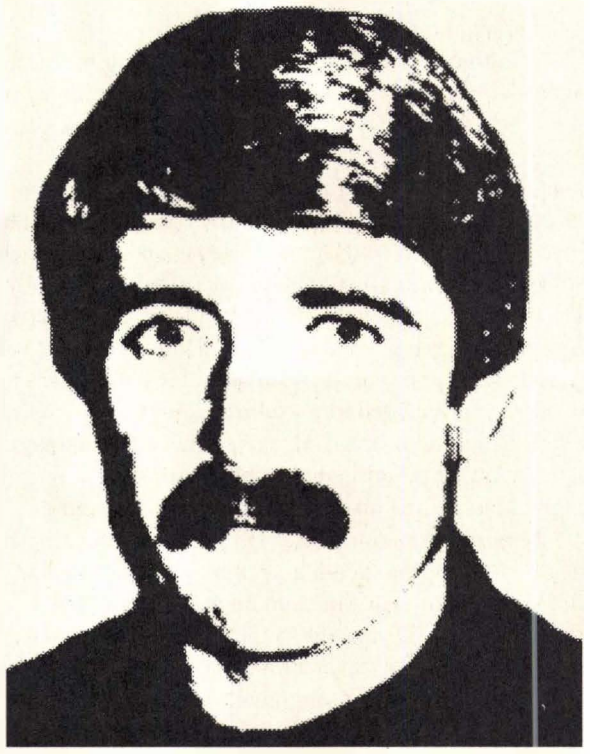

gezdiği bir dönemde, o bunların tahrip edici sonuçlarına gencecik yaşta göğüs gererek, devrim ve sosyalizm davasının gelişmesi için en üst düzeyde görev ve sorumluluk yüklenmiştir. Daha 26 yaşında mücadele saflarının en önünde, komünist işçi partisinin merkez komite üyeliği sorumluluğunu üstlenmeyi başarmıştır. Bırakın 26 yaşında böylesine en üst düzeyde sorumluluklar yüklenmeyi, bir çoğumuz 26 yıldır devrimci saflardayız, daha doğru dürüst bir sıradan kadro olmayı başaramamışız.

Tuna yoldaş daha kuruluş kongresi öncesinde teorik-politik yazılarıyla dikkat çekmişti. Biz onu izleyenler onun birikimi ve yeteneği hakkında belli bir fikre daha o zamandan ulaşmıştık. Fakat onun esas birikimi ve performansı, kuruluş kongresi belgelerin yayınlanmasıyla açığa çıktı. Öyle ki, yüzlerce sayfa tutarında tartışma ve değerlendirme belgelerinde, Tuna yoldaşı hep tartışmaların göbeğinde görüyoruz. O, ünlü kongre kapanış konuşmasıyla birlikte, tüm dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyordu. Tuna ismi artık en fazla aranan ve en fazla konuşulan isimlerden biri haline geliyordu. Kongre belgelerinin şimdiye kadar yayımlanan bölümlerinde Tuna yoldaşı hep arar durumda olduk, hep büyük bir ilgi ve dikkatle okuduk onun konuşmalarını.

Onlar parti, devrim ve sosyalizm davasına kuşkusuz ki esas bundan sonra daha çok hizmette bulunacaklardı. Ancak düşman onları çok erken bir zamanda partiden koparıp aldı. Fakat onlar, başeğmez militan komünist kimlikleriyle, partiye paha biçilmez bir miras bırakarak aramızdan ayrıldılar. Parti ise onların bu erdemlerini büyütüp, çoğaltacak ve gelecek kuşaklara taşıyacaktır.

Habip Gül (Tekoşin) ve Ümit Altıntaş (Tuna) yodaşların anısı önünde büyük bir saygı ve sevgi ile eğiliyor, partinin zaferi kaçınılmazdır inancımızı bir kez daha yineliyoruz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Habip Gül ve Tuna yoldaşlar ölümsüzdür!

TKİP taraftarı işçiler/ İsviçre

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şehitlerimizi anmaya devam ediyoruz

İsviçre/Basel'de bin kişilik anma

17 Ekim tarihinde, İsviçre'nin Basel kentinde, Siyasi Tutsaklarla Dayanışma komitesi (TKİP, MLKP, TİKB, TKP/ML, DHKP-C, TKP(ML)) olarak ortak bir anma toplantısı düzenledik. Bir haftalık gibi kısa bir ön çalışmaya rağmen anma toplantısına bine yakın kitle katıldı.

Anma toplantısı kararının alınmasının hemen ardından ön hazırlık çalışmalarına başlandı. Ortak çıkarılan çağrı bildirisi afiş ebatında büyütülerek işyerlerine ve kahvelere asıldı. Kahvelerde bildiriler dağıtılıp konuşmalar yapılarak, toplantıya katılım artırılmaya çalışıldı. Benzeri çalışmalar İsviçre'nin değişik bölgelerinde de yürütüldü. Katledilen devrimcilerin otopsi sonrasında çekilen resimlerinin yanı sıra, her örgüt kendi pankart ve flamalarını salona astı.

Genelde Dünya'da ve Türkiye'de, özelde Ulucanlar'da katledilen on devrim şehidimiz için saygı duruşuyla başladı anma toplantısı. Saygı duruşunun ardından ortak bir konuşma yapıldı. Yerel ozan ve müzik grupları, direniş ve kavga türküleriyle anma toplantısına ayrı bir coşku kattılar. Yapılan konuşmalarda ve verilen mesajlarda şehitlerimizin kavgalarının devamcısı olduğumuz sık sık vurgulandı.

On Ulucanlar direnişçisinin resimleri büyütülüp karanfillerle süslenerek bir şehitler köşesi hazırlandı. Anma boyunca gençler (her defasında bir bayan bir erkek olmak üzere) sağlı sollu şehitlerimizin başında yumrukları havada nöbet tuttular. Ulucanlar'da şehitler kervanına katılanların, sırayla siyasal özgeçmişi okundu ve ardından saflarında mücadele ettiği örgüt temsilcileri çıkarak birer konuşma yaptılar.

Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşlarımızın siyasal öz geçmişleri tanıtıldıktan sonra, TKİP İsviçre birimi adına bir konuşma yapıldı. Şehitlerimizin anısına bağlılığın vurgulanmasının ardından, konuşma; "Saldırının esas amacı devrimci tutsakları tabutluklara sokmaktır. Devrimci tutsaklar ölümleri pahasına da olsa bunu kabullenmeyeceklerini bu defa da göstermişlerdir. Partimizin iki Merkez Komitesi üyesinin bu uğurda ölümü en önde ve yiğitçe kucaklamaları bu kararlılığın en son ve en anlamlı göstergesi olmuştur. Habip Gül yoldaşımızın 'İnancın ve bilincin olduğu yerde zulmün hükmü yoktur' sözleri, Ulucanlar direnişimizde kendini ispatlamıştır" sözleriyle devam etti. Konuşmanın bitiminde yapılan çağrıda ise şu vurgulara yer verildi:

"Buradan bir kez daha yurtdışında yaşayan işçi-emekçilere, devrimcilere ve devrimci örgütlere seslenmek istiyoruz. Sermaye devletinin cezaevlerine yönelik kanlı planlarını boşa çıkarmak için bize de önemli sorumluluklar düşmektedir. Her defasında olduğu gibi katliamların ardından ortaya bir tepki koyduktan sonra olağan meşguliyetlerimize dönmek, yeni yeni katliamlar hazırlığı içinde olan çeteleşmiş mafya devletine cesaret vermek demektir. Partimizin yurtdışı çalışanları bundan sonra da cezaevlerine yönelik planlı ve sistematik bir biçimde faaliyetlerini yürtmeyi bir görev olarak ele alacaklardır. Devrimci hareketi bu çabayı birlikte güce dönüştürmek için burada kitleler önünde birlikteliğe davet ediyoruz.

Acımız büyük öfkemiz tarifsizdir. Onlar, on devrim şehidimiz, Ümit yoldaşımızın deyimiyle 'uğruna tereddütsüz ölünecek dava' uğruna ölümü en önde ve yiğitçe kucakladılar. Onların anısı önünde saygıyla eğiliyoruz"

Anma boyunca daha önce tespit ettiğimiz ortak sloganlar sık sık ve kararlı bir şekilde kitle tarafından haykırıldı.

TKİP taraftarı işçiler/İsviçre

Ulucanlar katliamının bir dizi etkinlik ve anma toplantısı

Başkentin göbeğinde 10 devrimci komünist tutsağın hunharca katledilmesine, onlarcasının ağır yaralanmasına yol açan vahşi saldırıya ilişkin, bölgemizde bir dizi etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlikler, TKİP, DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TKP(ML) ve sonradan katılan PŞ KAWA'dan olaşan Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi tarafından örgütledi.

9 Ekim tarihinde Frankfurt'a yakın olan Rüsselsheim kentinde 10:00 ile 16:00 arasında enfarmasyon stantı kurularak, Türkçe ve Almanca bildiri dağıtıldı. Standa uğrayan insanlar olayla ilgili bilgilendirildi. Ayrıca Türkiyeliler'e ait işyeri ve kahvelere bildiri dağıtıldı. Yine aynı kentte, 13 Ekim Çarşamba günü de stant açılarak bildiri dağıtımını sürdürdük. Otomobil sektörünün devlerinden OPEL'in ana çıkış kapısına yakın olan standımızdan OPEL işçilerine de yaygın olarak bildirilerimizi ulaştırdık. 16 Ekim Cumartesi günü ise, standla birlikte basın açıklaması organize etmeye çalıştık. Alman basınını, bu bölgede kalan Yeşiller milletvekili Ozan Ceyhun'u, işkenceyi izleme komitesi üyesi Dr. Ramirez'i ve mahalli düzeyde birkaç politikacı ve tanınmış şahsiyeti davet ettik. Ancak " zor durumda kalacakları" gerekçesiyle gelmediler.

14-15 Ekim tarihlerinde, Frankfurt'un en işlek caddesi Zeil'de stand kurarak binlerce Türkçe-Almanca bildiri dağıttık. Belli aralıklarla ses cihazından Almanca konuşmalar yaptık. Standa asılan otopsi resimleri yoğun ilgi gördü.

1 Ekim Pazar günü, ortak bir anma toplantısı ve panel vardı. Bir hafta öncesinden çağrı bildirisi çıkararak, çevrede yaygın dağıtımını örgütlemiş, kahvelere ve spor klüplerine çağrı ilanını asmış, tüm ilişkilerimizi gezerek anmaya çağırmıştık. Toplantı bir Kürt yurtseverinin Kürtçe söylediği devrimci türkü ve marşlarla başladı. Günün anlam ve önemine ilişkin kısa bir konuşmanın ardından, Ulucanlar'da katledilen 10 devrimci ve komünist ile devrim ve sosyalizm davasında şehit düşmüş tüm devrimcilerin anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından başlayan panelde ise 6 konuşmacı vardı. Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek, Politikada Atılım, Yaşadığımız Vatan, Halkın Günlüğü ve Nüpel temsilcileri ilk turda 20 dakikalık bir konuşma yaptılar. Genel olarak Türkiye zindanlarında son yirmi yılda gerçekleştirilen katliamlar, faşist devletin devrimci tutsakları teslim alma politikası, hücre tipi cezaevi saldırısının arka planı, zindanlardaki direniş geleneği ve devrimci kararlılık, devletin bu kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

PKK'nin izlediği teslimiyet çizgisinin rolü ve zindanlarda bu politikasının uzantısı tutumları, faşist sermaye rejiminin işçi sınıfına, emekçilere ve toplumsal muhalefete dönük saldırılarının bir parçası olan son Ulucanlar katliamı vb. konulara ilişkin konuşmalar yapıldı. Yarım saatlik aradan sonra genç arkadaşlardan oluşan amatör bir müzik grubunun söylediği devrimci türkülerden sonra söz katılımcılara verildi. Birçok arkadaşın konuşma ve sorularından sonra ikinci turla panele devam edildi. İkinci turda devrimci güç birliğinin yakıcılığı, önümüzdeki süreçte neler yapmamız gerektiği, zindanlara dönük saldırıları geri püskürtebilmek için yurtdışında karşı karşıya bulunduğumuz görev ve sorumluluklarımız tartışıldı. Ayrıca panelin başlangıcında Ekim devriminin yıldönümüne ilişkin, "Ekim devrimi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor" başlıklı ortak bir metin okundu. İki yüze yakın kitlenin katıldığı anma toplantısı devrimci bir atmosferde sona erdi.

Bu ortak etkinlikler dışında, Frankfurt ve Rüsselsheim ve çevresinde, Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşların resimleri ve "Faşizmin zindanlarında katledildiler", "Devrimciler ölmez", "Devrim davası yenilmez" şiarlarının yer aldığı TKİP imzalı Türkçe ve Almanca afişlerimizle değişik boyutlardaki pullarımızı her tarafa yapıştırıyoruz.

Yaşamı bir mücadele ve direniş manifestosu olan komünist işçi önderi Habip Gül yoldaşın ve "düşünen ve savaşan" militan tipinin en iyi örneklerinden biri olan Ümit Altıntaş yoldaşların anısına bağlılık demek, parti faaliyetini her alanda geliştirmek, güçlendirmek ve zayıflıklarımızı aşarak devrimcileşmek demektir.

Devrimciler ölmez!
Devrim davası yenilmez!

Frankfurt TKİP taraftarları

Devrime ve şehitlerimize karşı sorumluluğumuz var

Ulucanlar'da yaşanan faşist katliama karşı protesto faaliyetimiz devam ediyor.

Birçok dilden parti materyallerimizi (afiş, pul, bildiri, poster vs.), "Türkiye'deki politik tutsaklarla dayanışma komitesi/Hollanda" imzalı Türkçe ve Hollandaca hazırlanmış ortak bildiriyi ve ilk kez katliama karşı afiş, pul vb. ile kendini duyuran BİRKAR/İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun materyallerini, yaygın bir şekilde kullanıyoruz.

Hollanda Dışişleri Bakanlığı'na verilmek üzere hazırlanan dosya da bu hafta içerisinde bakanlığa verilecek. Rotterdam'da her ayın 3. haftasında yapılan "Cumartesi anneleri"yle dayanışma eyleminde, bu ay Ulucanlar katliamına da yer verildi. Şehitlerin resimleri büyütülerek, kayıpların resimleriyle birlikte standa yerleştirildi. Eylemde ortak bildirinin yanı sıra, Cumartesi anneleriyle ilgili bildiriler ve parti bildirilerimiz geniş bir şekilde dağıtıldı.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

TKİP taraftarları/Hollanda

Endonezya: Yatıştırılamayan kitle tepkisi Habibi'nin harcanmasına yol açtı

Ordu güdümlü seçim oyunu

Endonezya'da düzen kılık değiştirme ve bunun aracılığıyla toplumsal muhalefeti susturma operasyonlarını sürdürüyor. Suharto'nun çocukluk arkadaşı ve halefi Yusuf Habibi cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, son anda düzenin esas karar merkezi ordu tarafından ortada bırakıldı. Bu, bu ülkede dağınık ve örgütsüz de olsa emekçi halk hareketinin etki düzeyini göstermektedir.

Cumhurbaşkanlığı sorununu çözmek için Genelkurmay'ın önünde iki seçenek duruyordu.

İlki, General Wiranto'nun başkan yardımcılığını kabul etmesi koşuluyla, Yusuf Habibi'nin yeniden seçilmesi idi. Eğer ordu isteseydi, Genelkurmay Başkanı General Wiranto bu fonksiyonu üstlenir ve Yusuf Habibi yeniden cumhurbaşkanlığına seçilirdi. Generaller meclisteki elverişsiz oy aritmetiğini bildikleri gibi çözer ve sonuçta Habibi'yi seçtirirlerdi.

İkinci seçeneği, 7 Haziran '99 tarihinde yapılan milletvekili seçimlerinde en fazla oyu (%34) almış olan partinin (PDI-P) Başkanı Bayan Megawati Sukarnoputri (1965'teki faşist askeri darbe ile devrilen eski başkan Sukarno'nun kızı) temsil ediyordu. Popüler bir dinamik üzerinde yükselen Bayan Megawati Sukarnoputri, cumhurbaşkanını seçen Halk Danışma Meclisi'nde, eğer birileri engel olmasaydı, çoğunluğu sağlama şansına fazlasıyla sahipti.

Düzenin gerçek egemenleri başka türlü karar verdiler; Habibi'yi resmen harcadılar, Bayan Megawati Sukarnoputri'yi ise beklemeye aldılar. Bir kör imam ise, filmlerde olduğu gibi, son andan ortaya çıktı ve cumhurbaşkanı seçildi. Bu soytarılığın arka planında başka hesaplar duruyor.

Endonezya işçilerinin, emekçilerinin ve gençlerinin gözünde Habibi Suharto'nun ikiz kardeşi gibi algılanıyor, hep onu çağrıştırıyor. Zaten on yıllardır onun çömezliğini yapmış, onun sülalesiyle ortaklaşa vurgun vurmuş, servet biriktirmiş birisi. Kısacası, Yusuf Habibi Suharto dönemini temsil eden bir sima. Bu döneme ve onu temsil edenlere karşı hızla gelişen halk hareketi tüm saptırma operasyonlarına rağmen bir türlü yatıştırılamadı. Halk hareketi kendisini dağınık bir biçimde ve yanlış hedefler üzerinden ifade etse de, aslında toplum her an genel bir alevlenmeye adaydır. Suharto'nun kurduğu rejim olduğu gibi yerinde duruyor, onun gölgesi ülkenin politik yaşamının merkezini işgal etmeye devam ediyor. Mayıs'98'den bu yana Yusuf Habibi önderliğinde harcanan çabalar, düzenlenen seçimler, bu durumu değiştirmeye, düzeni kitleler gözünde meşrulaştırmaya yetmedi. Ayrıca, iktisadi çöküş ortamı da düzeni zorlamaktadır. Düzenin gerek yerel söz sahipleri, gerekse de uluslararası destekçileri bu gerçeği çok iyi biliyorlar.

Doğu Timur'da yapılan toplu katliam ve bu katliamın gölgesinde körüklenen şovenizm de Habibi ekibinin imajını düzeltmeye yetmedi. Bu durumda Habibi'yi görevinde tutmak düzenin kaldıramayacağı bir tercih olurdu. Nitekim Habibi adaylığını açıklar açıklamaz öğrenci gösterileri yeniden başladı. Bu nedenle, gerek ordu gerekse burjuvazi Habibi'den umudu kesti ve araya mesafe koymaya başladı. Böylece kitlelerin direniş duygularını körükleyen bu adamı harcayarak Suharto döneminin temelli kapandığını kitlelere kabul ettirmek istiyorlar.

Habibi'nin başlıca ve en ciddi rakibi Bayan Megawati Sukarnoputri idi. Genelkurmay şimdilik onun yolunu kesmeyi gelecek için daha isabetli buldu. Bu bayan ulusal önder Sukarno'nun kızı olduğu için toplumda peşinen bir krediye sahip. Bu kredi Suharto'ya muhalefet üzerinden canlı tutuldu ve beslendi. Suharto'nun kovulması ile gelişen kitle dinamiği, alternatifsizlikten ötürü, onun önderlik ettiği partinin potasına akınca, Bayan Megawati Sukarnoputri siyasi yaşamın en gözde aktörü oluverdi. Bayan Sukarnoputri hiçbir biçimde yoksul kitlelerin taleplerinin taşıyıcısı değil. Birey olarak işveren çevresinde yer alıyor ve sermaye güçlerinin yoğun desteğinden yararlanıyor. Ama buna rağmen, demagojik de olsa emekçi kitlelerin iktisadi, politik ve sosyal taleplerini istismar etti ve kendisini bir cereyanın başında buldu. Dolayısıyla, Bayan Sukarnoputri bilinçsiz kitlelerin gözünde hak talep etmek için bekleyen bir toplumsal akımın sembolü durumunda. Eğer Bayan Sukarnoputri cumhurbaşkanlığına seçilseydi, hak talep etme dinamiğinin yeniden kabarmasının koşulları olgunlaşabilirdi. Anti-Suhartocu güçlerin önü açılmış olurdu.

Bu nedenle, cumhurbaşkanlığı görevini Bayan Megawati Sukarnoputri'nin hak etmiş olmasına rağmen, Genelkurmay onu yakın gelecekte kullanabilmek için yedekte tutmaya karar verdi. Toplumsal gerilimin, çelişkilerin yüksek, rejimin zayıf olduğu Endonezya'da, egemen güçler Filipinler'de oynanan Bayan Aquino ya da Pakistan'da oynanan Bayan Butto senaryosunun bir benzerini oynamayı göze alamadılar. Abdurrahman Wahid'in şahsında bir geçiş dönemi elemanı keşfettiler. Abdurrahman Wahid geçiciliğinin yanısıra düzen açısından bir ek avantaja sahiptir. Otuz milyonu aşkın üyesi olduğu iddia edilen Natladul Ulama isimli dini bir kuruluşun önderidir. Böylece egemen güçler onun üzerinden toplumu dizginleyebilmek için dini daha rahat ve daha inanılır biçimde kullanma fırsatını da yakalamış oldular. Sağlığı bozuk, gözü kör Abdurrahman Wahid'la bir süre idare ettikten, işte görüyorsunuz dönem değişti, düzen değişti propagandası yapıldıktan sonra, devreye onun 'bacı' diye andığı Bayan Megawati Sukarnoputri'nin sokulması tasarlanmaktadır.

Ama önümüzdeki dönem, düzen sahiplerinin ve Genelkurmay'ın masa başında yaptığı bu hesapların yaşamın inatçı gerçekleri karşısında tuz buz olacağının şahidi olacaktır. Zira Suharto döneminde bu ülkenin halkı en vahşi katliamlar sayesinde sömürüldü. Bunun hesabını sormayı talep eden ve onun için ayaklanan kitlelerin önüne bu kez imamlar aracılığı ile din sürülmektedir. Günübirlik ağırlaşan iktisadi kriz koşullarında sergilenen bu maskaralık kitleleri bir süre oyalamaya yarasa bile, uzun ömürlü olmayacağı açıktır. 20. yüzyılın en büyük katliamlarını gerçekleştirmiş bir rejim öyle kolayca post değiştirerek tarih ve insanlık önündeki sorumluluğunun üstünü örtemeyecektir. Egemen güçlerin hesapları ne olursa olsun, kitleler hesap sormak ve hak aramak için yeniden sokağa dökülmekten başka çare olmadığını kısa sürede görecek ve ona uygun davranacaklardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ulucanlar Direnişi şehitleri ölümsüzdür

26 Eylül günü Ankara Ulucanlar'da sermayenin faşist devletinin eli kanlı katillerince katledilen 10 devrimci, Almanya'nın Duisburg kentinde 400 kişi ile anıldı. Anma toplantısına ***Kızıl Bayrak,*** Vatan ve **Özgür Gelecek** çağrı yaptılar. Bizler Dortmund'ta katliamın duyulduğu ilk andan itibaren sürdürdüğümüz faaliyetimizi devam ettirerek çeperimizdeki tüm ilişkilerimize çağrı yaparken, Bochum'lu yoldaşlar da propaganda çalışmalarını sürdürdüler.

Anma toplantısının yapılacağı salonda katliamı protesto eden pankartın yanında, Ankara Ulucanlar'da katledilen devrimcilerin otopsi sonrası çekilmiş resimleri asılmıştı. Bu resimler vahşetin boyutunu tüm açıklığıyla sergileyen kan ve zulmün resimleriydi. Sözün tükendiği, zamanın bittiği ana aittiler. Diğer yanda '96 Ölüm Oruçları'nda ölümsüzlüğe uğurladığımız Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi şehitlerinin resimleri süslüyordu sahneyi. Salonda bir de ölümüne kararlılığın ve inancın sembolü Habip ve Ümit yoldaşların resimlerinin bulunduğu, **TKİP** imzalı *"Faşizmin zindanlarında katledildiler! Devrimciler ölmez!, Devrim davası yenilmez!"* yazılı büyük bir pankart asılıydı.

Toplantıda saygı duruşunun ardından, Türk devletinin genel olarak devrimci tutsaklara ve özel olarak Ankara Ulucanlar Cezaevi'ne saldırıları üzerine duruldu. Biz önce Partimizin Merkez Komitesi üyesi, savaşçı ve direngen kişilikleriyle iki komünist önder Habip ve Ümit yoldaşların özgeçmişlerini okuduk. Ardından Ümit yoldaşın ***Kahverengi sevdalı bulut*** şiiri okundu.

Daha sonra TKİP adına yapılan konuşmada; sorumlusunun doğrudan hükümet ve Genelkurmay'ın olduğu bu planlı ve alçakça saldırının, 12 Eylül'den beri devletin tutsak devrimcileri teslim almaya, siyasal kimliklerini yok etmeye yönelik bir saldırı olduğu; işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik ekonomik, sosyal ve siyasal saldırıların bir ayağını oluşturduğu anlatıldı. Bu eylemlilikleri daha ileri düzeye sıçratabilmek için, devrimcilerin üzerine düşen en önemli görevin, en ileri düzeyde bir birlik, en ileri düzeyde dayanışmayı sağlamak olduğuna vurgu yapıldı.

Anma toplantısı gençlerin şiir dinletisi, coşkulu türküler ve cezaevi direnişi sürecinde bir ananın nasıl politikleştiğini anlatan küçük bir skeçin ardından sona erdi.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

TKİP taraftarları/Dortmund

Kitlesel gösteri FKP'nin derinleşen bunalımını gizleyemedi

Fransız solunun icazetli gövde gösterisi

16 Ekim günü Paris'te, Sosyalist Partisi dışındaki tüm Fransız sol güçlerinin ortak çağrısıyla, hükümetten "istihdamı teşvik etmesini" talep eden, onun "politikasını biraz daha sola çekmeyi" hedefleyen ortak ve merkezi bir gösteri düzenlendi. 60 bin civarında işçi, emekçi, memur ve gencin katıldığı bu icazetli eylemin asıl amacı, hükümet ortağı olan ve kendi içinde son derece sancılı bir süreç yaşayan Fransız Komünist Partisi'nin namusunu kurtarmaktı. Böyle bir gövde gösterisi sayesinde hem FKP'nin halen yaşadığı kanıtlanmış, hem de birikmiş emekçi öfkesinin boşalması sağlanmış oldu. Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Francois Hollande'nin, *"16 Ekim gösterisinin FKP'nin kitleleri çoğulcu iktidara* (işbaşındaki sosyalist, komünist ve yeşiller koalisyonu böyle anılmaktadır) *hizmet için seferber etme yeteneği olduğunun kanıtı olmasını dilerim"* sözleri de bunu anlatmaktadır. Zira Fransız burjuvazisi FKP içinde radikal bir ayrışmanın yaşanmasını engellemek ve bu partiyi geçmişi, bugünü ve geleceği ile birlikte sosyal-demokratlaştırmak istemektedir.

Ülkenin dört bir yanından Paris'e gelen emekçiler bu icazetli gövde gösterisini militan bir kürsüye dönüştüremediler, FKP şeflerinin koydukları sınırları aşamadılar. Ancak gösteri yaşanan sancılı sürecin sokağa taşmasına neden oldu. Parti içinde oluşmaya çalışan ve merkezin politikasını şiddetle eleştiren akımlar yaygın bir biçimde bildiri dağıttılar. Bunların içinde milletvekili Georges Hage'in Merkez Komitesi'ne yazdığı mektup büyük bir ilgi gördü. Yazarının kişiliği yüzünden de kuvvet kazanan bu mektubun içeriği, yürüyüşe katılan ya da katılmayan Fransız işçilerinin, emekçilerinin ortak ruh hallerinin, düşünce ve kaygılarını yansıtıyor.

Hage 8 Ekim 99 tarihli mektubuna şöyle başlıyor: *"Sevgili yoldaşlar, Parti'nin bir emektarı, 27 yıldır kuzey bölgesi milletvekili ve millet meclisinde komünist grubun en yaşlı üyesi olarak, yıllardır uğruna aktif olarak mücadele ettiğim Parti'nin geleceğinden son derece endişeliyim. 10 Eylül günü partinin mevcut politikasına karşı çıkan yoldaşlarla yaptığım toplantıda, militanların tepkisinde, bana gelen sayısız mektupta, bu endişenin FKP'nin tabanında olağanüstü bir yaygınlıkta paylaşıldığını görüyorum."* Mektup ardından MK'yı iki sayfa tutan bir soru yağmuruna tutuyor: *"Bir Kuruluş Kongresi toplayıp FKP'nin tarihine son mu vermek gerekiyor, yoksa kapitalist sömürüye karşı mücadele mi etmeliyiz? Devrimci teoriden vaz mı geçmeliyiz, yoksa 'somut olguların somut analizini yaparak' görevimizi kollektif bir biçimde yeniden üstlenmeli miyiz? Hükümette olmamızın bilançosu nedir? Bakanlarımız gerçekten mücadelelerin sözcüleri olma rolünü mü oynuyorlar, yoksa, düşündüğüm gibi, NATO'cu, Maastrichtçi bir politikanın kefilleri midirler? Partinin bizi Sosyalist Partisi'nin koltuk değneğine indirgeyen stratejisinde ısrar mı etmek gerekir, yoksa işçilerin sınıf mücadelesinin önderliğini yapıp da Maastricht'e, NATO'ya, sermayeye karşı savaşmak mı gerekir? Devrim, sosyalizm ve sınıf mücadelesini inkar mı etmek gerekir, yoksa emekçi halkın iktidarı, emek dünyasının politik rolü, üretim ve değişim araçlarının kollektif mülkiyeti sorunlarını yenilenmiş ve güncelleştirilmiş biçimde yeniden koymak mı gerekir? Anti-emperyalist savaşım, barış için mücadele, halkların kardeşliği, anti-faşist mücadele anlamsızlaşmış mıdır, yoksa kapitalist küreselleşme, ABD ve NATO'nun yeni dünya 'düzeni' enternasyonalizmi her zamankinden daha acil mi kılmıyor?"*

Ulucanlar katliamına ilişkin TKİP bildirisi yaygın bir biçimde dağıtıldı

Fransız solunun en dinamik kesimlerinin bir araya gelmesine vesile olan bu gösteride TKİP taraftarları, Paris'teki Ortak Komite'den bağımsız olarak, Ulucanlar katliamını teşhir ettiler. Kortej boyunda TKİP taraftarı gençler faşist rejimin gerçekleştirdiği bu katliamı özlü bir biçimde tanımlayan ve bugüne kadar uluslararası düzeyde hiçbir tepkinin yükselmediğini belirten Fransızca binlerce bildiriyi yoğun bir biçimde dağıttılar. ***"Ankara'da insanlığa karşı suç!"*** başlığını taşıyan bildiri dağıtılırken, insanların alır almaz duraksadıkları, ya hemen okumaya koyuldukları, ya da alışılmışın tersine atmayarak katlayıp sakladıkları ya da yer yer dağıtanlara soru sormaya yeltendikleri görüldü. Son yıllarda Paris'te yabancı imzalı bir bildirinin bu kadar yaygın dağıtıldığına rastlanmamış ya da çok nadir olmuştur. Buna rağmen gençler bildiri miktarının yetersizliğini eleştirdiler.

Fransa'da, Ortak Komite'den bağımsız olarak, Ulucanlar katliamını teşhir kampanyasını sürdürüyoruz. Öncelikle tavır almaya en yatkın kesimlere, sol parti ve örgütlere, sendikalara, insan haklarını koruma alanında faaliyet yürüten kuruluş ve derneklere, tüm solcu gazetelere, bazı ilerici avukatlara, FKP milletvekillerinin en radikal sayılanlarına, Yeşiller grubunun ve Avrupa Parlamentosu'nun bazı milltvekillerine katliama ilişkin bilgiler faks aracılığıyla iletildi.

İkinci aşamada, salt bilgilendirme çerçevesinde, ulusal ya da yerel tüm Fransız günlük gazetelerine, Paris'te temsilcilikleri bulunan Los Angeles Time, Afrique Magazine, Corriere Della Sera, Sunday Time, Asahi Shimbun Journal, Frankfurter Allgemeine Zeitung vb... gazetelere aynı bilgiler iletildi.

Önümüzdeki günlerde yeni bilgiler derlenip, hazırlanıp iletilecektir. Ayrıca, katliamın teşhirine yönelik Fransızca ve Türkçe afişleme ile pullama faaliyeti de Paris'te ve Brötanya bölgesinde devam ediyor.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Faşist Türk devletinin Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde katlettiği on devrimciyi ve onlarca yaralıyı kamuoyuna duyurmak ve insanları bu konuda duyarlı kılabilmek için bir platform oluşturduk. Platformun bileşenleri, Kızıl Bayrak, Özgür-Der, Halkın Günlüğü, Uluslararası Halkevi, Aleviler Derneği ve İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'ndan (Bir-Kar) oluşuyordu.

Platform ilk elden ortak bir bildiri hazırladı. Yanı sıra insanları bilgilendirmek için imza kampanyası, stand açma ve şehitlerimizi anma toplantısı düzenleme kararı alındı. İki hafta boyunca açılan standımız Türkiyeli ve Alman kamuoyunun büyük ilgisini çekti. Faşist sermaye devletinin katliamcı kimliğini sergileyip teşhir ettik.

İmza kampanyamızda, "Susmak suça ortak olmaktır", "Katliamı kınamak için imza kampanyasına destek ver" başlıkları altında çok sayıda imza topladık. Türkçe ve Almanca bildirilerimizi yaygın biçimde dağıttık. Faaliyetimizle insanların dikkatini çekmeyi başardık. Özellikle katliamı belgeleyen resimler hem Türkiyeli hem de Alman kamuoyunu ilgisini çekti. Tepkilerini dile getirip, katliamı nefretle kınadılar.

Anma toplantısı için çıkarttığımız çağrı bildirilerini yaygın bir şekilde dağıttık. Ulaştığımız herkesi Ulucanlar katliamı konusunda duyarlı olmaya ve politik tutsaklarla dayanışmaya çağırdık. Ardından yoğun bir biçimde anma toplantısına dönük hazırlıklara başladık. Ulaşabildiğimiz devrimci, demokrat, ilerici kişi ve kurumları bu toplantıya katılmaya çağırdık. Anma toplantısına 100 kişiye yakın bir kitle katıldı.

Toplantı salonuna katliamın resimlerini pano halinde astık. Bir kürsüde katledilen komünist devrimcilerin resimlerini 10 tane kızıl karanfil ve mumlarla süsledik. Toplantımıza Ulucanlarda katledilen 10 komünist-devrimcinin ve tüm devrim şehitleri adına saygı duruşuyla başladık. Daha sonra platformun ortak bildirisi okundu. Platformda yer alan yapılar adına katliamla ilgili konuşmalar yapıldı. TKİP adına da bir yoldaş anlamlı bir konuşma yaptı.

Konuşmalardan sonra kısa bir ara verdik. Devrimci tutsaklarla dayanışma için çevremizdeki insanların kendi evlerinde yaptıkları yiyeceklerin satışı gerçekleşti. Bu satıştan ve çocukların topladığı bağışlardan 400 DM'lık gelir elde edildi. Bu gelir Ulucanlar Cezaevi'ne ulaştırılacak.

Aradan sonra, devrim şehitlerinin özgeçmişleri okundu. Yoldaşlarımızın "uğruna tereddütsüz ölünecek dava uğruna" ölümü en önde ve yiğitçe nasıl kucakladıkları anlatıldı ve siper yoldaşlarının özgeçmişleri okundu. Aralarda şiirler sunuldu. Ümit yoldaşın yazdığı "Kahverengi sevdalı bulut" şiiri de bir yoldaş tarafından okundu.

Katliamı belgeleyen dia gösterimi kitleyi oldukça etkiledi.

Platform adına konuşan bir arkadaş, bu platformun kendisini devam ettireceğini, bu tür eylemliliklerin devam etmesi gerektiğini, çünkü devletin saldırısını sürdürdüğünü vurgulayarak, platforma destek verme çağrısı yaptı. Bu çağrıyla birlikte anma toplantımızı bitirdik.

Habipler, Ümitler ölmez, devrim davası yenilmez!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Bielefeld'den TKİP taraftarları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Direnenler anlatıyor...

Geceyle Batmayan Güneş'in ışığında yürüyoruz

Faşist diktatörlük en sonunda Ümit yoldaşımızı cezaevinde kalleşçe katletmiş ve ardından da cenazesini kaçırmıştı. Temsili bir cenaze töreniyle mezarının başına kadar yürüyüp orada sermayenin faşist diktatörlüğünün iğrenç katliamını lanetleyecek, şehitlerimizi anacaktık. Ancak mezarlığa geldiğimizde düşman vahşice saldırıya geçti ve gözaltına alındık.

Önce çevik kuvvet merkezine, ardından da Vatan Caddesi'ndeki Güvenlik Şube'ye götürüldük. Otobüste hiçbirimizin başını eğdiremediler. Bu arada içimizden daha ağır yaralı olanlar hastaneye sevk edildi. İki ağır yaralı dışında geri kalanlar akşama doğru Güvenlik Şube'ye getirildiler.

Ümit yoldaşımın düşman tarafından bu kalleşçe katledilişi yüreğimde hiç soğumayacak bir yanardağı harekete geçirmişti. Gözaltına alındığıma sevinmeye başlamıştım. Burada çatışmayı sürdürerek düşmana kendi ininde yenilgiyi tattırabilirdim. Bu öfkemi dindirmeyecek de olsa, Ümit yoldaşımı ona yaraşır bir direnişle yaşatacak ve düşmana Ümit'i bir kez daha hissettirecektim.

Güvenlik şubeye geldiğimizde önce bayanlar, sonra da biz altı erkek olarak otobüsten indik. Ana giriş kapısından içeriye girişte sağda bulunan boşlukta beklemeye başladık. Bizden hemen önce üst aramaya giren bayanlar "Baskılar bizi yıldıramaz!" diye slogan atmaya başlayınca, biz de katıldık. Halen bina içinde bulunan çevik kuvvetten polisler ve siviller müdahale edip bizi duvara döndürmeye çalıştılar. Başaramayınca da söylene söylene çekip gittiler.

Üst aramaya girdiğimizde de uzun süre bizi duvara döndürmeye çalıştılar. TKİP timinden tanıdık simaları da yardıma çağırmalarına rağmen bize arkamızı döndüremediler. Ardından bu durumu kabullenmiş olarak teker teker üst arama tutanağını doldurmaya çalıştılar. Ancak ağzımızdan ismimizi bile alamayınca deliye döndüler ve bizi dışarıya çıkartıp teker teker almak suretiyle gücümüzü bölmeyi denediler. Ancak ismimi söylemeyip, ayakkabı bağcıkları dahil üst aramalarımı kendi elimle vermeyince iyice çıldırdılar. Odaya doluşan kaç tane sivil polis varsa üstümde tepinmeye başladı. Ayakkabılarıma da el koyup savcılığa götürülünceye kadar geri vermediler. En sonunda hala ağzımdan ismimi bile duyamadan yenilgiyi kabullenip beni de birlikte geldiğimiz altı kişinin bulunduğu hücreye attılar.

Papazsız işkencehane olmaz tabii. Odaya girdim, karşımda iğrenç bir şekilde sırıtan üç surat vardı. Oturma teklifini reddettikten sonra ismime karşı bir cevap alamayınca, nutuk çekmeye başladılar. Çok tecrübesiz olduğum, zaten konuşsam hiçbir şeyi veremeyeceğim, hatta konuşmanın cesaret işi olduğu, benimse korktuğumdan dolayı konuşmadığım, "silahlı-külahlı" gelmedikçe adam yerine saymadıkları, şimdi salıverecekleri, ancak bir dahaki sefere TEM'i boylayacağım vb. ile devam etti nutuk. Tavrım onlara Ümit yoldaşı hatırlatmış olacak ki, onu da anmadan edemediler. Ümit yoldaşın bizim kavgamızda, düşmanınsa her gece kabuslarında yaşadığının ifadesi sözler düşmanın ağzından şöyle döküldü: "Örgüt Ümit'e ne verdi? Cezaevi verdi, cezaevi verdi! En sonunda da o hayatını verdi. Eğer onun gibi olmak istiyorsan sen bilirsin."

Gururlanmıştım. Düşman en sonunda sadece "susma hakkımı kullanmak isteyip istemediğimi" sormaya başladı. Tabii bu, düşmanın açıkça ağzımdan nasıl olursa olsun bir kelime duymak için başvurduğu bir numaraydı. Sonunda yenilgiyi kabullenerek, "bir dahaki sefere karşılarına silahlı-külahlı aslanlar gibi çıkmamı isteyerek" hücreme geri gönderdi. Hücreye konulup çıkarılma sıralarında da isim söylememe, söylenen isme tepki vermeme tavrını sürdürüyor, bu yüzden de kaba dayağa maruz kalıyordum.

Hastaneye sevk edilen yaralılar da bize katıldığında, hep beraber Ulucanlar direnişinde düşen devrim şehitleri için anma yaptık. Saygı duruşu, sloganlar, marşlar ve direniş türküleri ile şiirler yer aldı anmada.

Hücrelerin listesini yeniden düzenlemek isteyen işkenceci takımı tek tek hücrelerde isim sormaya başladı. Ancak cevap alamayınca fotoğraf çekimi sayesinde hücrelerin listesini düzenlemeyi kararlaştırdı. Fotoğrafçının karşısına geçtim. "İsmin?", "kimliğimde yazıyor!" Bunun bir şey olmadığını, sadece fotoğraf olduğunu söyleyerek rica etmeye başladılar. Ancak düşmanın işini kolaylaştırmak benim işim değildi. Bunun üzerine bütün kimlikleri getirip kimliğimdeki fotoğrafımdan teşhis ettiler. Yine de adımı söylediklerinde cevap vermedim. Benden sonrakiler de büyük oranda bu tavrı sürdürdüler.

Sıra hastaneye gitmeye gelmişti. Yine isim olarak çağırıyorlar ve yine aynı sahneler yaşanıyordu. Muayene olmak üzere Sağmalcılar Devlet Hastanesi'ne gittik. Ancak ilk muayeneye giren bir arkadaşımızla polisin de muayeneye girdiğini gördüğümüzde, polis muayene odasındayken muayene olmama tavrını ortaklaştırdık. Bundan sonra ilk giren iki kişiyi doktor muayene etmedi. Biz bu şekilde muayene olmayacağımızı söyledik. Muayene boykotumuz sonuç verdi ve polis geri adım attı. Geri kalanlarımız polissiz bir şekilde muayene oldu. Bir mevziyi daha kazanmıştık.

Hastaneden getirilip hücreye tekrar atılırken, yine ellerindeki listeyle karşılaştırıp ismimi sordular. Yine cevap alamadılar. Güvenlik Şube amiri düzeyinde biri beni üst araması yapılan odaya aldı, hışımla ve bilincini kaybetmiş bir şekilde kaba dayağa başladı. Öylesine çıldırmıştı ki, bir bana vuruyor, bir koşuşturuyor, "kapıyı kapatın" diyor, küfürler eşliğinde birkaç yumruğun ardından "bana askıyı getirin" diyor, diğer yandan kaba dayağa devam ederken yalvarıyor, "hastaneye sevkedilecek isimler var, onun için bilmemiz lazım" diyordu. En sonunda beni kimliğimdeki fotoğrafımdan teşhis edebildiler, artık ismimi onaylatmaya çalışmakla uğraşmıyorlardı. Mutlu bir şekilde hücreme döndüm.

Gözaltı süresince sekiz hücre dolusu devrimci ve tutsak yakını olarak orayı sloganlarımız, marşlarımız ve direniş türkülerimizle inlettik. En başından itibaren açlık grevine girdik ve yine toplu olarak ifade vermeme tavrı geliştirdik. Direnişin her mevzisini kararlılıkla kazandık.

Avukatlar geldikten sonra ifade tutanağının doldurulması için yine çağrıldık. Ancak ismim dahil hiçbir kimlik bilgimi yine vermedim ve hiçbir şeyi olduğu gibi bunu da imzalamadım. Buradan kimlik bilgilerimi vermeden çıkamayacağım türünden tehditleri yine suskunlukla yanıtladım. En sonunda da üst aramalarını geri alırken tutanağı yine imzalamadığım için, üst aramalarımı savcılığa kadar vermediler.

Toplu halde önce Üsküdar Cumhuriyet Başsavcılığı'na, oradan da yine aynı binadaki Ağır Ceza Mahkemesi'ne çıktık. Toplu olarak yapılan duruşmadan sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldık. Mücadele alanlarında tekrar buluşmak üzere vedalaştık. Mahkemede okunan savcılık ifademde de faşist diktatörlüğü teşhir ettim:

"Devlet güvenlik güçleri aracılığıyla Ankara Ulucanlar Kapalı Cezaevi'nde onun üzerinde tutuklu ve hükümlüyü katletmiştir. Katliam uzun namlulu silahlarla gerçekleşmiştir. Ben de bu olaya duyarsız kalamayacağımdan dolayı, yapılan duyuruya uyarak, öldürülenlerden Ümit Altıntaş'ın cenaze törenine katıldım. Bu arada polis herhangi bir uyarıda bulunmaksızın saldırdı ve beni gözaltına aldı. Alınma sırasında vücudumda meydana gelen hasardan dolayı suç duyurusunda bulunuyorum."

Evet yoldaş, senin de dediğin ve yaptığın gibi, artık "uğruna tereddütsüz öleceğimiz" bir partimiz var. Sana layık olabilmek için senin boşalttığın yeri doldurmamız lazım. Ama biliyorsun yoldaş, bu çok zor. Yine de başarmaya çalışacağız... Üzerimize gelen kurşunları paylaşarak ilerleyeceğiz. Aynı senin Habip yoldaşla yaptığın gibi...

Üzerimize gece çökmüş olabilir. Ancak, "Geceyle Batmayan Güneş" öylesine parlak ki, onun ışığında yürüyerek karanlığın sahiplerini kendi kanımızla boğacağız!

And olsun yoldaş!

Ümit

Kavganın kızıl gülüne

Gül bahçemizin en güzel gülü
Kavganın bükülmez bileği
Proletaryanın bilinç kaynağı
Hani! birlikte görecektik
Devrimin kızıl günlerini...
Ama çok üzülmüyorum ölümüne
Zaten hayatında yaşadın sosyalizmi
Şimdi ise komünizme yol aldın
Ölümsüzleştin...
Kavganın kızıl gülü
Mücadelemizde yaşıyorsun sen
Öldüremediler, ölümsüzleştirdiler seni
Kanıtladın yine kavganın haklılığını
Destanınla yendin onları
Şimdi sınıfkinimiz kat kat arttı
Tarihi hızlandırdılar farkında olmadan...
And olsun ki sana
En yüksek dağlara kızılbayrağı dikene dek
Hesap soracağız sömürgenlerden
Ta ki kızıl dünya doğuncaya dek!

A. Alaz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://raptey.org

Yas tutmayacağız, hesap soracağız!

Başbakan Bülent Ecevit ABD'ye giderken, havaalanında cezaevleriyle ilgili soruya, "Taviz vermeyeceğiz" yanıtını vermişti. Sermayenin katil sürüleri de, yeni katliamlarla emekçi kitlelerde biriken öfkeyi dağıtmak için elinden geleni arkasına koymadı.

500 bin emekçinin Ankara sokaklarını zaptettiği dönem, az da olsa köşeye sıkışan devletin yardımına deprem yetişmişti. İnsanların canı pazarına düşmesini fırsat bilen katil sermaye devleti, mezarda emeklilik, tahkim yasası, SSK'nın tasviyesi gibi saldırı yasalarını çıkararak İMF'nin emirlerini yerine getirmiş oldu. On binlerce emekçiyi enkazlara gömdüğü, yardım eli uzatmadığı yetmezmiş gibi, acılı insanların "Devlet nerede?" feryadını bastırmak için bölgeye polis yığdı.

26 Eylül gecesi Ulucanlar zindanında şehit düşen 10 devrimci tutsak ise, sermayenin uşağı Bülent Ecevit tarafından ABD emperyalistlerinden alacakları dolarlar karşılığında hediye olarak sunuldu. Peki bu sürece nasıl gelindi? Katledilenler kimlerdi?

'96 1 Mayıs'ında işlediği cinayet ve hemen arkasından SAG ve ölüm orucu direnişlerinde 12 devrimci tutsağın ölmesinden sorumlu olan devlet, halka hesap vermekte zorlandı. Büyük, yenilmez devlet imajını tekrar kazanmak için devrimci ve yurtseverler üzerinde yeni oyunlar tezgahladı. Çünkü devlet itibarını her yitirdiğinde ya darbe yaparak ya da katliamlarla gücünü ispatlama yolunu seçmiştir.

İlk işi yıllardır savaşıp bitiremediği Kürt halkının haklı isyanının lideri A.Öcalan'ı Türkiye'ye getirmek oldu. Böylece yurtsever harekete büyük bir darbe indirdi. Sermaye devleti bunu hem Avrupa Birliği'ne rahat girmek, hem de TC'nin ne de şeffaf bir ülke olduğunu göstermek için çok güzel kullanıyor. Bununla yetinmeyen TC'nin yardımına zaman geçirmeden boyalı medya yetişti. İlk olarak satanist gençlik kullanıldı. Bir yandan, çocuklarımıza sahip olalım, diyerek insanları düşünen bir izlenim bırakmaya çalışılırken, diğer yandan Ulucanlar'da katliam hazırlığı yapılıyordu.

Saldırı haince planlanmıştı. Önce gaz bombası attılar. Bundan etkilenen tutsaklar havalandırmaya geçerken taramaya başladılar. Daha sonra cezaevinin hamamına götürüp saatlerce işkenceden geçirdiler. Kimisini taradılar, kimisini keserek katlettiler. Katliamda 10 devrimci öldü, onlarcası hala ağır yaralı. Ama sanmasınlar ki bedel ödeyerek şehit düşen devrimcilerin hesabı sorulmayacak. Sermaye devleti ve onun uşakları; ne boyalı medyanız, ne de gücünüz biz işçi ve emekçilerin savaşanlara karşı inancımızı tüketemeyeceksiniz. İşçi sınıfının etle tırnakla kazandığı mevzileri canımız pahasına koruyacak ve inandığımız önderlerimizle birlikte güzel günleri yaratacak, saltanatınıza son vereceğiz. Bu katliam ilk değil, son da olmayacaktır. Biz sadece bir grup işçiyiz ve sizden bugüne kadar katlettiğiniz bütün devrimcilerin hesabını sormak için elimizden gelen herşeyi yapacağız. Terörist dediğiniz insanları destekliyoruz, sonuna kadar da böyle olacak.

Bedel ödeyip gözünü bile kırpmadan bizler için ölüme giden bütün devrim şehitlerinin önünde saygıyla eğiliyoruz. Ve diyoruz ki and olsun ki yas tutmayacağız, hesap soracağız.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!
İstanbul'dan bir grup inşaat işçisi

İzmir'deki gözaltılar

26 Eylül'de Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'de devrimci tutsaklara yönelik vahşi saldırıda katledilen Habip Gül'ün cenazesine katılmak için, saat 11:30'da arabalarla Helvacı'ya gitmek için İzmir'den yola çıktık. Arabada marşlar ve türküler söylüyorduk. Aliağa yolu üzerinde Helvacı Köyü girişinde durdurulduk. Köyün girişi askerler tarafından abluka altına alınmıştı. Kimlik kontrolü yapıldı. Ve jandarma; cenazeye sadece akrabalarının katılabileceğini başka hiç kimseye izin verilmeyeceğini söyledi. Daha sonra bir yetkiliyle konuşmak için temsilci olarak birkaç kişi köye gitti, ancak yetkili bulunamadı. Biz cenazeye katılmak üzere yürümeye başladık. Ellerimizde Habip Gül'ün resimleri vardı. Tam o esnada jandarma cop kullanarak bizlere saldırdı. Bir arbede yaşandı. Jandarmadan cop yiyenler canı yandığı için yerde buldukları taşları jandarmaya atmaya çalıştılar. Orada hemen müdahale edilerek insanlar sakin olmaya çağrıldı. Bu sırada jandarma da cop ve taş kullandı. Bir süre kargaşa devam etti. İnsanlar sakinleştirildi. Olduğumuz yerde kaldık ve jandarma geri çekilerek yolu tutmuş bir vaziyette bekledi. Bir süre sonra tekrar slogan atmaya başladık. Bu arada bir konuşma yapıldı: "Bizlerin silahsız geldiğini fakat silahla karşılandığımızı, devrimci bir kişinin cenazesinin de kendi geleneklerine göre yapılması gerektiği, cenazeye bile tahammül edilmediği, çetelerin cenazesine herkesin katıldığı, onları engellemedikleri, güçlerinin çetelere yetmediği, silahsız insanlara yettiği"ne dair bir konuşmaydı bu. Sloganlar atılmaya devam etti. Çav Bella marşı söyleniyordu ki, jandarma takviye kuvvetle kendini iyice güçlendirmiş olarak tekrar saldırıya geçti.

Gözaltına alınırken insanlar coplanıyor, dipçikleniyor, tekmeleniyor ve yerlerde sürükleniyordu. Bu karmaşada 2 cep telefonu kayboldu ve bir araba çevikler tarafından kullanılamaz hale getirildi. Tıka basa doldurulduğumuz araçlarda camlar kapalıydı. İnsanlar baygınlık geçirmeye başlamıştı. Sonunda jandarma karakoluna götürüldük ve bir duvarın dibine dizilerek kameraya çekildik. Erkeklerle bayanları ayırdıktan sonra, kimlik bilgileri, parmak izleri alındı, resimler çekildi. Bu işlemler bitince JİTEM'ci olduğunu sandığımız sivil giyimli kişiler, kaba dayak ve tehditle ifade almaya çalıştılar. Bu sırada avukatlar geldi ve burada kimsenin sizden ifade alma hakkı yoktur, susma hakkınızı kullanın dediler. O geceyi sandalyelerin üzerinde geçirdik. Eğitim-Sen'in gönderdiği battaniyeleri paylaşarak ısınmaya çalıştık.

2. gün bizleri zincirleyerek Aliağa Savcılığı'na ifadeye götürdüler. O akşam Aliağa Adliyesi'nde bir arada kaldık. İçimizde on kişi açlık grevindeydi. 3. gün, savcı ne yapacağını bilemediği için bizi DGM'ye sevk etmiş. Saat 10:00 gibi zincirin yettiği kadar bileklerden zincirlenerek, yetmeyenler kelepçelenerek DGM'ye götürüldük. DGM takipsizlik kararı verdiği için aynı şekilde tekrar Aliağa'ya getirildik ve saat 18:00'de nöbetçi mahkemeye çıkarıldık. Jandarmalara ezberletilen düzmece ifadelerle gözaltına alınan arkadaşlarımızdan 14 kişi tutuklandı. Tamamen laf olsun diye yapılan bu sahte mahkeme sonuçlandığında günlerden pazar ve saat sabah 06:00 olmuştu

DGM'den Aliağa Adliyesi'ne tekrar getirildikten sonra, Habip yoldaşın anısına türküler söylendi, şiirler okundu. Drama Köprüsü'nü Habip yoldaşın çok sevdiğini söyleyen bir arkadaş, bu türküyü sadece Habip yoldaş için söyledi.

Habip yoldaşı ölümsüzlüğe uğurlayamadık ama unutulmayacağını herkese göstermiş olduk.

İzmir'den bir *Kızıl Bayrak* okuru

Habip Gül ve Ümit Altıntaş yoldaşlar komünist bilinçlerin berraklığında yaşayacak!

Sermaye devletinin sınıflar mücadelesinin farklı alanı olan cezaevlerine dönük tahammülsüz ve saldırgan tavrı bilinmektedir. Bu saldırılara 26 Eylül sabahı 10 devrimcinin katledilmesiyle ve 40'ın üzerinde devrimcinin de ağır yaralar almasıyla sonuçlanan, herşeyiyle organizeli ve faşist devlet mekanizmasının her kurumunun doğrudan içinde bulunduğu bir katliam gerçekleşti. Aynı saldırganlık bu sefer katledilen devrimcilerin cenazelerinde yaşandı. Ümit ALTINTAŞ'ın cenazesi polis tarafından kaçırılarak gömüldü. Temsili cenaze töreni yapmak isteyen kitleye dönük pervasız bir terör estirildi. Habip GÜL'ün İzmir'deki cenaze töreninde yine aynı saldırgan tutum sergilendi. Cenazeye katılmak isteyen kitleye vahşice saldırıldı. MGK'nın borazanı "Star" gazetesinin teşhiriyle, sermayenin hukuk terörünün yolu düzlendi ve 14 kişi tutuklandı. Cezaevlerindeki katliam ve dışarıdaki muhalefete dönük bu katliam provalarından sonra, Adana'da Murat Bektaş isminde bir işçi ve Erdinç Aslan adında bir devrimci katledildi. Faşist devlet, Erdinç Aslan'ın Hatay'ın Samandağ İlçesi'ndeki cenaze törenine de yine Özel Tim ve JİTEM'den oluşan olağanüstü bir yığınak yaptı. Cenazeye gelenler tehdit edildi, geri gönderildi, 5'i Ekim Gençliği okuru olmak üzere pek çok kişi gözaltına alındı.

İMF'nin direktiflerine "el pençe divan" duran sermaye devleti, yoksul emekçi sınıfların maruz kaldığı Marmara depreminden hemen sonra, Sosyal Güvenlik Reformu'nu meclis denen ahırdan jet hızıyla geçirdi.

Ulucanlar direnişinin hemen öncesinde Bayrampaşa Cezaevi'nde yaşanan devlet destekli işbirlikçi çeteler arasındaki it dalaşından sonra, Adalet Bakanı'nın (daha yuvarlak bir dille) "oda sistemi" getirilmesinin zorunluluğunu açıklaması, çete savaşının faturasının devrimci tutsaklara ödetilme niyetini açıkça göstermekteydi. Faşist devletin cezaevlerinde katlettiği toplumsal muhalefetin komünist özneleri Habip GÜL ve Ümit ALTINTAŞ yoldaşlar ile 8 siper yoldaşı, diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmenin resmini çizdiler. Onlar teslimiyete karşı direniş bayrağının kızıllığını siper edindiler. Ya Sosyalizm Ya Ölüm! şiarını ölümleriyle somutlayarak ileriki devrimci altüst oluşların moral değerlerini yarattılar. Komünist ihtilalci iradenin çelikleşmiş isimleri ve 8 siper yoldaşımız ölümü en önde ve yiğitçe kucakladılar. Devrimi ve devrimcilik onurunu savunurken ölümsüzleşerek bayraklaştılar. Anıları önünde derin bir saygı ve bağlılıkla eğiliyoruz.

***"Uğruna ölümüne gidilen şey kendini karanlıkta bir ışık gibi hissettirir."* (N.Behram)**

Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Katil devlet hesap verecek!
Antakya'dan bir *Kızıl Bayrak* okuru.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İsyan değil katliam!

Ulucanlar katliamının sorumluları cezalandırılsın!

Basına ve kamuoyuna!

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde gerçekleştirilen planlı bir operasyon sonucu 10 devrimci tutsak vahşice katledildi ve onlarcası yaralandı. Tutsaklar 8 saat boyunca işkenceden geçirildi. Devlet, Ulucanlar katliamıyla, hücre tipi cezaevinin yolunu, bir kez daha kanla açmaya çalıştı. Dışarıda işçi-emekçilere saldıran devlet, içeride ise teslim alamadığı devrimci tutsakları katletme yolunu seçti.

Biz aşağıda imzası bulunan işçi-emekçi örgütleri, demokratik kurum ve kişiler olarak; buna bir kez daha izin vermeyeceğimizi kamuoyuna duyuruyoruz.

- Ulucanlar'daki kanlı operasyonun tüm sorumluları tutuklanmalı ve cezalandırılmalıdır.
- Yaralı tutuklular aileleri, yakınlarının ve kitle örgütlerinin nezaretinde, hastanede tedaviye alınmalıdır.
- Ankara Merkez Kapalı Cezaevi başta olmak üzere, siyasi tutukluların hapsedildiği tüm cezaevleri SES, Tabip Odası, Çağdaş Hukukçular Derneği, Çağdaş Gazeteciler Derneği, Baro, İHD ve TİHV gibi kurumların denetimlerine açılmalıdır.
- Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden diğer cezaevlerine sevkedilen hükümlüler, istedikleri cezaevlerine gönderilmelidir.
- Hücre tipi cezaevleri kapatılmalı, yapımları devam edenler derhal durdurulmalıdır.

İmza atan kurum ve kişiler:

HABER-SEN Anadolu Yakası şb., **Tüm Bel-Sen 6 No'lu Şube**, SES Aksaray Şubesi, **Lastik-İş 1 Nolu Şube**, DİSK Emekli-Sen 4 Nolu Şube, **Birleşik Metal-iş 1 No'lu Şube**, Deri-iş Tuzla Şubesi, **Özçelik-İş Kartal şb.**, DİSK Limter-İş Gen. Mrk., **Ali Rıza Küçükosmanoğlu/DİSK Nakliyat-İş Gn. Başkanı**, Kızılırmak Müzik Grubu, **Kızıl Bayrak**, Demokratik Mücadele Platformu, **Partizan**, Özgür Barikat, **Demokratik Halklar Platformu**, Özgür Bir Dünya için Kaldıraç, **Direniş Gazetesi**, Devrimci Mücadele, **Devrimci Çözüm**, Proleter Devrimci Duruş, **Odak**, İşçi Gazetesi, **Gerçek Gazetesi**, DAB-SEN Kağıthane Temsilciliği, **İstanbul Halkevleri**, Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği, **Esenyurt Dayanışma Bürosu**, Esenyurt İşçi Evi, **ÖDP Büyükçekmece İlçe Örgütü**, HADEP Büyükçekmece İlçe örgütü, **SİP İl Merkezi**, Ahmet Tellioğlu/SES Üyesi, **Ali Yıldız/Haber-Sen Huk. Sek.**, Mehmet Ali Işık/SES Anadolu Yakası Şb. Sekreteri, **Zuhal Gülen/SES Üyesi**, Boran Kutlu/Eğitim-Sen 5 No'lu Şb. üyesi, **Ercan Işık/Genel-İş Sendika Yöneticisi**, Salih Karabağ/Genel-İş Sendika Yöneticisi, **Fikri Cenik/Genel-İş 6 nolu Şb., işçi**, Mevsim Gürlevük/Genel-İş 3 No'lu Şb. Başkanı, **Nurettin Yüksek/Genel-İş 3 No'lu Şb. Yöneticisi**, Kadir Doğutekin/Genel-İş 5 No'lu şube yöneticisi, **Bora Tan/Genel-İş 4 No'lu mali saymanı**, Hasan Turak/Genel-İş 9 No'lu şb. Başkanı, **Mehmet Yıldırım/Genel-İş 4 No'lu şube D. Başk.**, İbrahim Coşkun/Genel-İş 7 No'lu şb. yöneticisi, **Davut Şahin/Genel-İş 7 No'lu şb. temsilci**, Arap Deligözoğlu/Genel-İş 7 No'lu şb., temsilci, **Bektaş Ateş/Genel-İş 7 No'lu şub. temsilci**, Yusuf Turgut/Genel-İş 7 No'lu şb, **Arif Kuday/Genel-İş Trakya şb. bşk.**, Mehmet Çınar/Genel-İş 5 No'lu şb. sekreteri, **Mehmet Karagöz/Genel-İş 2 No'lu bölge başk.**, Fedai Öztürk/Lastik-İş şube başk., **Mehmet Ali Tutan/Lastik-İş şb. sek.**, Metin Yılmaz/Lastik-İş mali sekreteri, **İbrahim Karadoruk/Lastik-İş Kartal şb.**, Muharrem Şahin/Özçelik-İş Sen. İst. 2 No'lu Şube Başk., **DİSK Gıda-İş Genel sek. Celal Ovat**, Yılmaz Gündoğdu/Emekli-Sen Kartal şb., **Salih Tekmil/Emekli-Sen şb. sekr.**, Talat Ertuna/Emekli-Sen yön., **İlhami Şemen/Emekli-Sen yön.**, Hacı Yapıcı/DİSK Limter-İş Gnl. Sekr., **Aşağı Mahalle Halkevi**, Hayri Erol/ÖDP Kartal Yön. Krl. üyesi, **Hasan Çimen/HADEP Kartal ilçe yönetim krl. üyesi**, Zeynel Demirçivi/Genel-İş Anadolu 3 nolu şb. başk., **Cevahir Özdoğan/Eğitim-Sen 4 nolu şb.**, Ali Ünder/Eğitim-Sen 4 nolu şb., **Erol Tuğ/Eğitim-Sen 4 No'lu şb**, Ali Üneder/Haber-Sen And. Yak., **Üzeyir Demirtaş/Birleşik Metal-iş 2 No'lu şb. Bşk.**, Engin Özkan/Birleşik Metal-İş Topkapı şb. yönt. **Celalettin Aykanat/Birleşik Metal-İş Topkapı şb. yönt.**, Süleyman Demir/Birleşik Metal-İş Topkapı şb. yönt., **Yılmaz Bayram/Birleşik Metal-İş Topkapı şb. yönt.**, Seyfi Özcan/Erka Balata Temsilcisi, **Refik Çalışkan/Pancar Motor İşçisi**, İsmail Aydın/Pancar Motor İşçisi, **Erdinç Gürel/Pancar Motor İşçisi**, Serkan Çavuşoğlu/Pancar Motor İşçisi, **Avcılar Halkevi/Nurettin Akbıyık.**

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org